

Moeris Atticista de vocibus Atticis et Hellenicis / Gregorius Martinus de Græcarum literarum pronuntiatione.

Contributors

Moeris Atticista.

Martin, Gregory, -1582. De Græcarum literarum pronuntiatione.

Publication/Creation

[Oxonix] : [El Theatrou Sheldoniano], [1712]

Persistent URL

<https://wellcomecollection.org/works/ruvud6xa>

License and attribution

This work has been identified as being free of known restrictions under copyright law, including all related and neighbouring rights and is being made available under the Creative Commons, Public Domain Mark.

You can copy, modify, distribute and perform the work, even for commercial purposes, without asking permission.

Wellcome Collection
183 Euston Road
London NW1 2BE UK
T +44 (0)20 7611 8722
E library@wellcomecollection.org
<https://wellcomecollection.org>

62882/3
14

Ala
Cl

H H *Ala* *Ala*

J 3. *Bi*
7

me
6.5

Whiston 21

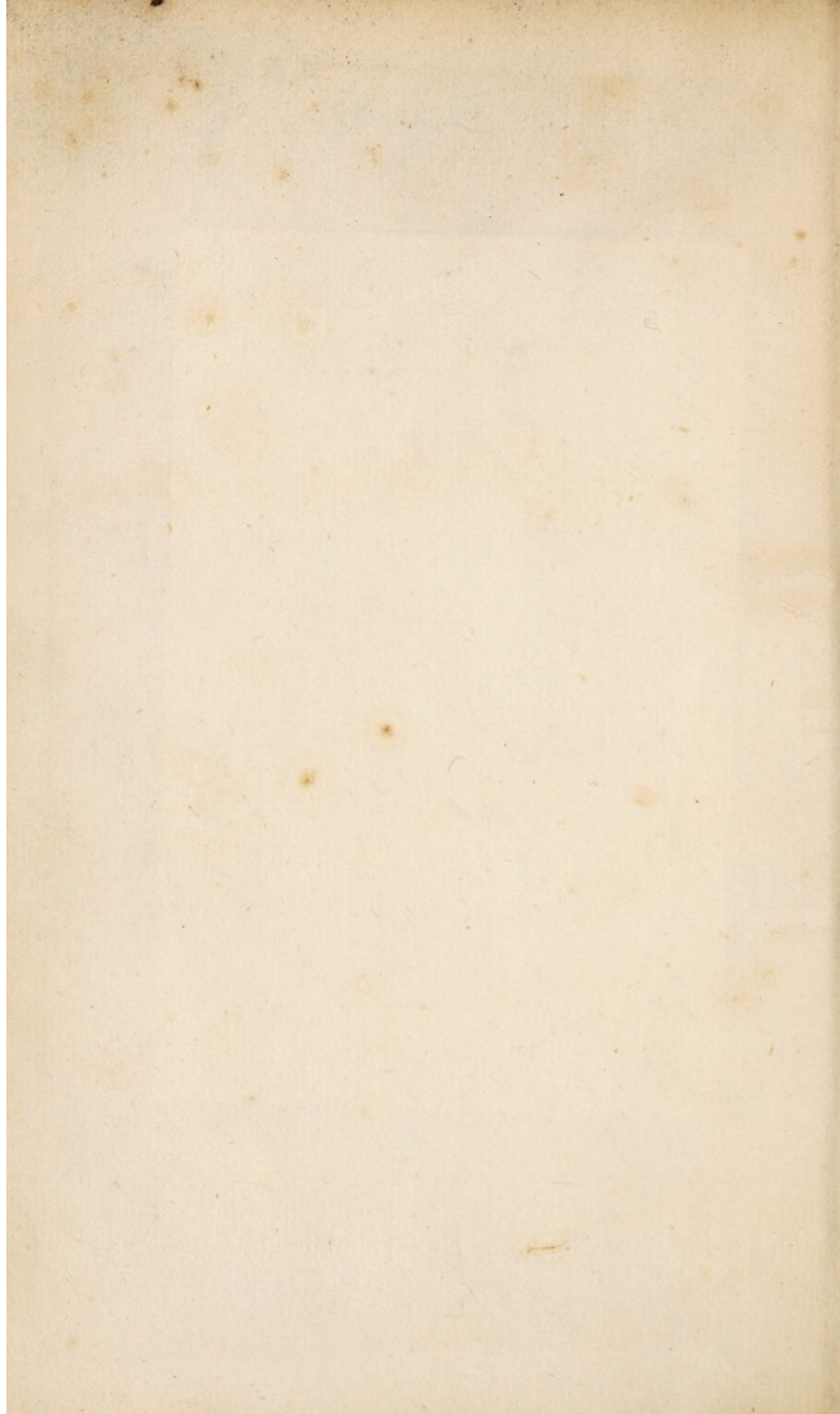
The Library of the
Wellcome Institute for
the History of Medicine

MEDICAL SOCIETY
OF LONDON

Accession Number

Press Mark

MOERIS, Atticista

MOERIS ATTICISTA

Digitized by the Internet Archive
in 2019 with funding from
Wellcome Library

T₇

MOERIS ATTICISTA

DE

VOCIBUS ATTICIS

ET

HELLENICIS.

GREGORIUS MARTINUS

DE

GRÆCARUM LITERARUM

PRONUNCIATIONE.

MOERIS ATTICISTA

DE

VOCIBUS ATTICIS

ET

HELLENICIS

GREGORIUS MARTINUS

DE

GRAMMATICIS LITTERARUM

PRONUNCIATIONE

ΜΟΙΡΙΔΟΣ

ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ

ΛΕΞΕΙΣ

ΑΤΤΙΚΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ

ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

Εκ ΘΕΑΤΡΟΥ Ω ΟΞΟΝΙΑ.

Εν τῷ ἔτει αΨΙΒ'.

ΦΩΤΙΟΣ ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ.

Ανεγνώσθη δὲ καὶ ἐν ταῖς αὐταῖς καὶ Δωροθέα περὶ τῶν
ξένων εἰρημνύων λέξεων, κατὰ σοιχεῖον. Ἐπὶ δὲ καὶ Μοί-
ειδος Ἀττικιστῶν κατὰ σοιχεῖον δὲ καὶ τὸ τοιοῦ-
τόν τι.

ΕΝ ΠΙΝΑΚΙ ΚΤΗΜΑΤΟΣ ΑΝΤΩ-
ΝΙΟΥ ΤΟΥ ΕΠΑΡΧΟΥ.

οδ'. Μοίειδος Ἀττικιστῶν λέξεις Ἀττικῶν καὶ Ἑλληνῶν,
κατὰ σοιχεῖον.

Cl. V.

GEORGIO HARBINIO

S. P.

REMITTO tibi, Vir egregie, *Atticistam* tuum, quem superiori anno mihi attulit amicus tuus, vir doctus pariter ac nobilis: teque oro atque obtestor, ut longo post intervallo reducem benigne excipias; tantum licet ab illo, quem mihi utendum perhumaniter dedisti, mutatum, ut jam pro tuo vix posses agnoscere. Nam cum in Apographo tuo, quod ex Cl. *J. Pricéi* schedis descriptum esse mihi retulisti, voces quidem singulas juxta Alphabeti (ut ajunt) elementa collocatas invenerim, minus tamen accurate istis in literis, quæ primam cujusque vocabuli literam insequuntur; mihi, libellum hunc edere paranti, optimum visum est, dictiones ea methodo disponere, qua Lectores quærendi labore aliquantulum levarem: etsi noverim fore nonnullos, qui hoc meum institutum non leviter reprehendent. Quicquid tamen isti (censores morosi) hac de re sentiant, fidenter affirmo, paceque illorum dicam,

dicam, culpam hanc leviculam (si qua sit, immutare verborum ordinem, ubi non alia ex aliis nexa sunt & inter se colligata) commodis, uno aut altero, fatis magnis compensari. Præterea, quum in eodem illo Exemplari per multa essent (quod tu minime ignoras) scribarum incuria & inscitia valde depravata, plurima etiam mutila & detruncata, atque nonnulla suo loco dimota, operam dedi ut vitiosa corrigerem, & luxata ac lacunis hiantia suo quæque ordini ac integritati restituerem. Qua in re, ut in universo opere perpoliando, quantum præstiterim, tui, aliorumque tui similibus, esto iudicium. Omnia me sanasse & emendasse non profiteor, nonnulla tamen, nec infeliciter, præ me fero. neque hoc arroganter dictum existimabit, aut mihi gloriolam istam invidabit æquus rerum aestimator. Verum, de rei tantillæ eventu parum sollicitus, te proluxa rationum ambage, dum tibi fatis justam excusationem afferam, non morabor. necesse tamen habeo hoc te admonere; quod ubicunque conjecturas meas, ad corrupta emendanda aut ad supplendum quod excidisse suspicatus sum, in textum recepi, *Codicis MS.* verba fideliter ad imum paginae subjecerim, & interpolationes, ne Lectori quid fraudi esset, uncis inclusas dederim: quod abs te, si paulo difficilior esses, probatum iri, mihi met persuadeo; ut & illud etiam, quod, quum in aliquibus mihi ipsi non satisfecerim, novas de locis male affectis

ctis

ctis cogitationes post λέξεων ἐκκλησιῶν & *Au-*
etorum indices comparere voluerim. Jam ad
Atticistæ nostri ætatem quod attinet, (nam
de ea forsan aliquid scire desideres) unicum
hoc certis auctoribus comperio, quod *Pho-*
tium tempore antecesserit, & *Phrynicho* fue-
rit recentior: nam hunc laudat, & ab illo lau-
datur; quorum alter sub Antonino & Com-
modo impp. floruit, alter nono demum sæ-
culo infula insignitus est. Laxum, inquires,
spatium. Certius tamen aliquid magisve de-
finitum proferre non datur. adeo enim, ob
Scriptorum veterum penuriam, in obscuro
est illius notitia, ut vel de nomine ejus in-
ter eruditos parum conveniat: quorum aliis
cum MS. nostro *Eumærides* est, aliis vero *Mæ-*
ris ex *Photio*. Postremam hanc appellatio-
nem eo libentius amplexus sum, quod pro ea
faciat virorum maximorum auctoritas, *Uffe-*
rii scilicet, *Salmasii*, *Du-Cangii*, & *Menagii*;
qui non solum libellum hunc oculis usurpa-
runt, sed & ad literas augendas illustrandas-
que ex eo nonnulla protulerunt. Atque hac-
tenus de *Mæride*: cui, ut *Enchiridii* saltem
mensuram quadantenus impleret, adjungere
primum decreveram ἐκλογὴς λέξεων, quarum
copiam uberrimam nostræ suppeditant Bi-
bliothecæ. Sed quum eas in plerisque cum
Hesychio, *Suida*, & *Etymologico Magno* consen-
tireprehenderim; iisque conferendis di-
gerendisque plus temporis exigeretur, quam
mihi ex gravioribus negotiis supererat, illis,
quibus

quibus otium est cum dignitate, provinciam hanc intactam & illibatam relinquo. Ne tamen sine comite in lucem conspectumque omnium prodiret *Mæris*, opportune se mihi obtulit * *Gregorius Martinus*, quem nobis conservavit Cl. *Seldeni* Museum: cui sane, licet de argumento scripserit quod multis abhinc annis eruditorum ingenia exercuit, non invitatus tamen memet passus sum obstetricari; quod comptus sit & elegans, subtilis & acutus, & necessitudine quadam attigerit avum illustris istius *Heroïs*, cui pretii quantivis libros, statuas, & marmora, Græciæ Latiique spolia, accepta debemus. Hæc te volebam. Vale, V. O. & nobilissimo *Vice-Comiti*, cujus Bibliothecæ præfecturam geris; ejusque familiæ clarissimæ, in qua semper verus honos & splendor virtutis enituit, fausta omnia mecum apprecare.

* De quo videbis *Athenas Oxonienses*, vol. I. p. 169.

ΜΟΙΡΙΔΟΣ ΑΤΤΙΚΙΣΤΟΥ
Λ Ε Ξ Ε Ι Σ
ΑΤΤΙΚΩΝ Ἑ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΑΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

- ² **Α** Γαθὲ δαίμονος πόμα, Ἀττικῶς· τὴν τελευ-
τάν ποσιν, Ἑλληνικῶς.
Ἀγαμαι Ὑπερβόλῃς, Ἀττικῶς· ἀγαμαι Ὑπέρ-
βολον, Ἑλληνικῶς.
³ Ἀγαπήνορος, ὁπίθετον ³ ἀγαπῶντος ἢ ἡγορέην, ⁴ “ Μηριό-
νης, θεράπων ἀγαπήνορος Ἰδομηνῆος ”. ἔστι δὲ κύ-
ριον ὄνομα. ⁵ “ Τῶν ἤρχ ” ⁶ Ἀγκάσιο παῖς κρείων Ἀγα-
πήνωρ.
⁷ Ἀγκυρίσας, τὸ παλαιστικόν, [Ἀττικῶς· κατὰ παλαι-
σας,] κρινῶς.

Ἀγρίτων

1 Ita ex Codd. Photii, qui *At-
ticistæ* nostri meminit. *Εὐμειρί-
δης* in *MS.* unde hæc descripta
sunt. 2 Ἑρμῆς, πόσεως εἶδος, ὡς
ἀγαθὸς Δαίμονος καὶ Διὸς σωτῆρ·
Photio in *Lex. MS.* unde apud
Hesychium legendum, Ἑρμῆς, ἢ
Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας ἔλεγον &c.
pro Ἑρμῆς, ἢ Ἑρμῆν ἐπὶ πτώσεως,
ἰδέας ἔλ. &c. 3 Ita ex conje-

ctura. in *MS.* ἐπείγουτος. 4 Ita
ex *Homero* in *Iliad.* ψ. v. 113.
in *MS.* mendose μὴ μόνος 5 Ex
Iliade β. v. 609. 6 Male in
MS. Ἀγκέσιο. 7 Ita legendum
conjicio ex *Scholias* in *Aristo-
phanis* Ἰππείς v. 262. In *MS.* vocē
Ἀδδὴφάγης subjunctum erat hoc
modo, — ἀναλώμεται. ἀγκυ-
ρίσας τὸ παλαιστικόν κρινῶς.

A

1 Apud

- Ἀγρίτων, αἰδοίτων, Ἀττικῶς· ἀγέτωσαν, αἰδέτωσαν, Ἑλληνικῶς.
- Ἀγοράζειν, ἐκτείνοντες τὰ α, οἱ Ἀττικοί· ἐν ἀγορᾷ¹ δια-
τρέβειν, Ἕλληνες.
- ² Ἀγμέα, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀγμέα, [βραχέως,] Ἑλ-
λινικῶς.
- Ἀγχειν, Ἀττικῶς· πνίγειν, Ἑλληνικῶς.
- Ἀγῶγμα, ἢ³ Φόρτος, Ἀττικῶς· Φορτία, Ἑλληνικῶς.
- Ἀδαγμος, ⁴ ἀδάσσαδα, Ἀττικῶς· κνησμὸς, κνήσσιδα, Ἑλληνικῶς.
- ⁵ Ἀδδηφάγες τριήρεις ἔλεγον τὴν πέραλον ἢ τὴν Σα-
λαμινίαν, διὰ τὰ εἰς αὐτὰς ἀναλώματα.
- ⁶ Ἀδολέχης, Ἀττικῶς· ἀδόλεχθι, Ἑλληνικῶς [καὶ]
Ἀττικῶς.
- Ἀδωρότατος, ὁ μὴ λαμβάνων δῶρα, Ἀττικῶς,
- ⁷ Ἀεινάων, Ἀττικῶς· αἰενάων, Ἑλληνικῶς.
- Ἀετὸς, Ἀττικῶς· αἰετὸς, Ἕλληνες.
- Ἀῆρ βαθεῖα, Ἀττικῶς· ἀῆρ βαθὺς, Ἑλληνικῶς.
- ⁸ Ἀθανάτω, ἀγήρω, Ἀττικῶς· ἀθάνατοι, ἀγήρατοι, Ἑλληνικῶς.
- Ἀθεράπευτον, [Ἀττικῶς· καταφρόνητον,] Ἑλληνικῶς.
- Ἀθῆναζε, [Ἀθήνηθεν,] Ἀττικῶς· [εἰς Ἀθήνας,] ἐξ Ἀθη-
νῶν, Ἑλληνικῶς.
- Ἀθλιος, Ἀττικῶς· ἀτυχής, Ἑλληνικῶς ἢ κρινῶς.
- Ἀθλοθέτης, Ἀττικῶς· ἀγωνοθέτης, Ἑλληνικῶς.
- ⁹ Ἀθρόος, Ἀττικῶς· ἄθρως, Ἕλληνες.
- Ἀθυρμα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.

Αἶλγρος,

¹ Apud Hesychium διατρέβειν.
² Ita ex conjectura: ad quam
firmendam vide quæ attulimus
in Annot. ad v. Ἰππία. In MS.
Ἀγμέα, μακρῶς, Ἀττικῶς· ἀγμέα, Ἑλλη-
νικῶς. ³ In MS Φορτόν. ⁴ Ἀδαξή-

σσι, κνήσσι Photio in Lex. MS.
⁵ Al. Ἀδδηφάγες. ⁶ In MS. Ἀ-
δολέχως. ⁷ In MS. Ἀεινῶν. For-
san Ἀεινόν, & dein αἰένουον. ⁸ In
MS. Ἀθανάτω, ἀγήρω. Vide Hom.
Il. μ. v. 323. ⁹ In MS. Ἀεθρως.

Αἶλκρος, Ἀττικῶς ἢ Ἑλληνικῶς.

¹ Αἵμασις, Ἀττικῶς λιθολογία, ἢ τὸ ἐκ χαλίκων συγκείμενον, ² Ἑλληνικῶς.

Αἰονᾶν, Ἀττικῶς καταπνέειν, Ἑλληνικῶς.

³ Αἰχμητῆλος, Ἀττικῶς αἰχμητῆρος, Ἑλληνικῶς.

⁴ Αἵτια ὡς ὅσια, Ἀττικῶς βαρυτόνως αἵτια ὡς εὐωδία, Ἑλληνικῶς παροξύτόνως.

Ἀκαρῆ, Ἀττικῶς μικρόν, Ἑλληνικῶς.

Ἀκέστρια, Ἀττικῶς ἀπήστρια δὲ, Ἑλληνικῶς.

⁵ Ἀκκισμός, Ἀττικῶς προσποιήσις, Ἑλληνικῶς.

Ἀκμὴν ἔδεις τ' Ἀττικῶν [ἀντὶ δ'] ἔτι, εἰ μὴ μόνος ⁶ Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει Ἑλληνικῶς ᾗ χρώντα.

⁷ Ἀκναπτον, Ἀττικῶς ⁸ ἄγναπτον, Ἑλληνικῶς.

Ἀκσμα, Ἀττικῶς ἀκρόαμα, Ἑλληνικῶς.

Ἀκρατέστερον, Ἀττικῶς ἀκρατώτερον, Ἑλληνικῶς.

Ἀλεῖς, Ἀττικῶς ⁹ ἀλήθεις, Ἑλληνικῶς.

Ἀλιεύς, Ἀττικῶς ὀρμειυτής, Ἑλληνες ἀπαλιεύτης ὁ τῇ ὀρμῇ χρώμενος.

Ἀλίπεδα, καὶ μάλισσι πὰ πρὸς τῇ θαλάσῃ πεδία, Ἀττικῶς.

¹⁰ Ἀλίσις, Ἀττικῶς κενίσσις, ἢ κυλίσσις, Ἑλληνικῶς.

¹¹ Ἀλλᾶς, Ἀττικῶς ἀλλάντιον Ἑλληνικῶς.

Ἀλλοθι, ¹² ἄλλοθεν, ἄλλοσε, Ἀττικῶς ἀλλαχόθι, ἀλλαχόθεν, ἀλλαχόσε, καινότερον, Ἀττικῶς ἢ Ἑλληνικῶς.

Ἀλμάδες,

¹ In MS. Αἵμασις, Ἀττικῶς αἰθολογία &c. ² In MS. Ἀττικῶς.

³ In MS. Αἰχμητῆλοι, dein αἰχμητῆως. ⁴ In MS. Αἵτια ὡς ὅσια, Ἀττ. dein quibusdam interpositis sequebatur Αἵτια ὡς εὐωδ.

⁵ In MS. Ἀκκισμός, Ἀττ. εὐπροσπ. Ἑλλ.

⁶ Ita fere & Phrynichus, p. 20. Vide Nunnesei notas. ⁷ Vide H. Stephani de Dialectis Gr. cujus

conjectura ex hoc loco firmatur. ⁸ Al. ἄγναπον. ⁹ In MS. ἀλίσσις. ¹⁰ Ita ex Hesych. In MS. Ἀλύσις. Vide Hort. Adonidis, v. ἀλινδείοξ. ¹¹ In MS. Ἀλλᾶν, Ἀττ. ἀλλαντὶ, Ἑλλ. ¹² In MS. ἄλλοσε, ἄλλοθεν. Ex Thoma Magistro ordinem mutavi, & mox ἀλλαχόσε pro ἀλλαχῇ ex eodem posui.

Ἀλμάδες, Ἀττικῶς· κολυμβάδες ἐλαῖαι, Ἑλληνικῶς
Ἀλμυ, τὸ τὶ ἰχθύων ζωμόν, Ἀττικοί· οἱ δὲ Ἑλληνες ἄλ-
μην τὸ ἀλμυρὸν ὕδωρ. Ζωμός δὲ ὡπερ τὸ κρεῶν, ἔτω
καὶ τὸ ἰχθύων κοινῶς λέγεται.

Ἀλσργές, Ἀττικῶς· πορφυρεῖν, Ἑλληνικῶς.

Ἀλυκὸν, Ἀττικῶς, Ἀριστοφάνης ¹ Λυσιπράτης ² ἀλυκὸν,
κοινόν.

Ἀμᾶν, Ἀττικῶς· θερρίζειν, Ἑλληνικῶς.

³ Ἀμβλίσκειν, Ἀττικῶς· ⁴ ὠμοτοκεῖν, Ἑλληνικῶς.

Ἀμείνω, Ἀττικῶς· ἀμείνονα, Ἑλληνικῶς.

Ἀμέλει σημαίνει τρία· Διὰ τὸ το, ἔ το πᾶν, καὶ ἔστι
ἔ περὶ τὸν ἐν τῆς γραφαῖς κόσμῳ χάριν ὡς ἀλαμ-
βανόμενον.

Ἀμέμπλεις, ἐκ ἐκείνης τῆς μὴ ἀξίως μεμψέως· ἀλλὰ
τῆς μὴ μεμφομένης [πνὶ, Ἀττικῶς.]

⁶ Ἀμηνέπη, Ἀττικῶς· ἀμωσγέπως, Ἑλληνικῶς.

Ἀμηνέπη, ἐνὶ τρόπῳ, ἢ ὁπωσθέν, ὁπῆποτε Ἀττικῶς·
ὁπῶςποτε, Ἑλληνικῶς.

Ἀμοιβὴν ἔδεις τὸ Ἀττικῶν [λέγει]· ῥήτορες χάριν λέ-
γσι πλὴν ἀμοιβῇ.

⁷ Ἀμόργνον, Ἀττικῶς· λεπτὸν ὕφασμα, Ἑλληνικῶς.

Ἀμπεχόνιον, Ἀττικῶς· λεπτὸν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.

Ἀμυγδάλαι θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ἀμύγδαλα, ἔδετέρως,
Ἑλληνικῶς.

Ἀμυγδάλαι, τὰ χλωρὰ κάρυα, Ἀττικῶς· κάρυα δὲ,
Ἑλληνες.

¹ [Ἀμυνάσας]

¹ Sc. versu 404. In MS. Λυ-
σιπράτης. ² Ita ex Aristoph. Editt.
Vett. pro ἀλυκὸν in MS. Forfan
Ἀλυκὸν, Ἀττ. ἀλμυρὸν, κοινόν· aut,
quod propius ad literarum du-
ctus accedit, Ἀλυκὸν, Ἀττικῶς.
— ἀλυκὸν, κοινόν. ³ Ἀττ. ἀμ-
βλίσκειν. quo modo legendum

apud Hesychium pro ἀμβλίσκειν.
⁴ Apud Hesych. male ὠμοτοκεῖν.
⁵ Ἐπιρρημα γὰρ ἐστὶ συγκατάθεσιν
διδόν. Etymol. Magn. ⁶ Scribi-
tur & Ἀμηνέπη, aspirata prima
syllaba. Vide H. Steph. de Dia-
lectis Gr. pag. 227. ⁷ In MS.
Ἀμμοργνόν.

¹ [Ἀμυνάδα, Ἀττικῶς·] ἄμυναν δὲ εἰς τὴν Ἀττικῶν λέγει.

² Ἀμφιδήριον, τὸ ἀγχώμαλον, ὡς Θυκυδίδης, Ἀττικῶς.

³ Ἀμφίετες, Ἀττικῶς (τὸ γὰρ κατ' ἐνιαυτὸν ἀμφίετες λέγε), ὡς ² ἀμφημέρινον τὸ καθημερινόν) τὸ γὰρ κατ' ἔτος, Ἑλληνικῶς.

⁴ Ἀμφιμάχαλος χιτῶν, Ἀττικῶς· χειρῶτος, Ἑλληνικῶς.

⁵ Ἀμφορέα, τὸ δίωτον σέμνον, Ἀττικῶς· σέμνον, Ἑλληνικῶς.

⁶ Ἀμφορέα, ἀλιέα, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

⁷ Ἀμφορεαφόρος, Ἀττικῶς, τὰς μισθῶ τὰ κεράμια φέρους.

⁸ Ἀμφορεὺς, Ἀττικῶς· μετρητήριον, Ἑλληνικῶς.

⁹ Ἀναβῆναι τὴν γυναικα βέλομαι, Ἀττικῶς· ἀναβῆναι ἵππιν τὴν γυναικα, Ἑλληνικῶς.

¹⁰ Ἀναβιῶναι, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων, σκδαῖς ἀναβιῶναι ἐκ τῆς νόστος ἀναβιώσασθαι, κρινόν.

¹¹ Ἀναδάσασθαι, Ἀττικῶς· ἀναμερίσασθαι, Ἑλληνικῶς.

¹² Ἀναθεῖναι τὸ φορτίον, Ἀττικῶς· ἵππιθεῖναι, Ἑλληνικῶς.

¹³ Ἀνάθημα, Ἀττικῶς· ἀνάθεμα, Ἑλληνικῶς.

¹⁴ Ἀνακες καὶ Ἀνάκειον, Ἀττικῶς· Διόσκυροι ἢ Διοσκυρεῖον, Ἑλληνικῶς.

¹⁵ Ἀνακρινῶσαι, Ἀττικῶς, ὡς Θυκυδίδης, ἀνακρίνωσιν τοῖς φίλοις· ἀνακρινώσασθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀνακρα-

¹ Ita legendum esse arbitror ex istis Phavorini, " Ἀμυναν μὴ εἶπες· ἀλλ' εἰς ῥῆμα μεταβάλλων, ἀμυνάσθαι. πάντα γὰρ τὰ ῥήματα εὐδοκιμαῖ, ἀμυνέμεναι, ἀμύνασθαι, ἡμυνάμεναι, ἀμυνόμεναι. In MS. mendose, Ἀμυνανδὲς εἰς τὴν Ἀττικῶν

λέγει. ² In MS. & Tho. Magist. ἀμφημέρινον. minus recte. ³ Ita ex conjectura. In MS. Ἀφύρε ἀλὺ--ε, μακρὸν, Ἀττικῶς. Vide Annot. ad v. ἱππία. ⁴ In MS. ἀναβιῶν, ut & mox post σκδαῖς, qua voce mendum latere suspicor.

¹ Ita

- Ἀνακραγένας, Ἀττικῶς· ἀναφωνῆσαι, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνακῶς, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων ὁ Κωμικὸς, καὶ ταῖς θυραῖς
 ἀνακῶς ἔχων, ἀντὶ δ' ἀσφαλῶς ἢ φυλακτικῶς, κρινῶς.
 Ἀνακωχή, Ἀττικῶς· ἀνοχή, Ἑλληνικῶς.
 Ἀναλωμῶν, Ἀττικῶς· ἀνηλωμῶν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀναρρίχασθαι, Ἀττικῶς· περιβαίνειν, ἀνέρπειν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀναρχήσεται, Ἀττικῶς· ἀνέξεταί, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνεμιαῖον, Ἀττικῶς· ὑπηνέμιον, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνέστησάν περ ὁ δῆμος, Ἀττικῶς· ἀνέστη περ ὁ δῆμος,
 Ἑλληνικῶς.
 Ἀνθην, Ἀττικῶς· ἀνθησιν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνθοσμίαν, Ἀττικῶς· ³ εὐπνεν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνθρωπεία φύσει, Ἀττικῶς, ὡς Θεκυδίδης· ἀνθρω-
 πίνη, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνιμᾶν, Ἀττικῶς· ἀνέλκειν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνίσω, Ἀττικῶς· ἀνίστασο, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνοητίαν, Ἀττικῶς· ἀνοησίαν Ἑλληνικῶς.
 Ἀνοιγνύτω, Ἀττικῶς· ἀνοιγέτω, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνοργος, Ἀττικῶς· ἀνόρητος, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνυπόδητος, Ἀττικῶς· ἀνυπόδετος, Ἑλληνικῶς.
 Ἀνύσας λέγε, Ἀττικῶς· στυγερῶν λέγε, Ἑλληνικῶς.
 Ἀντίγραφα, πλεθυντικῶς, Ἀττικῶς· ἀντίγραφον, ἐνι-
 κῶς, Ἑλληνικῶς.
 Ἀξιώτερον, Ἀττικῶς· εὐωνότερον, Ἑλληνικῶς.
 Ἀζομα, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄζω, ἐνεργητικῶς, Ἑλλη-
 νικῶς.
 Ἀπαγέσθω, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἀπαγέτω, ἐνεργητι-
 κῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀπαμολᾶν,

1 Ita juxta Thomam Magi-
 strum voce Ἀνάλωσε & Stephanum
 in lib. de Dial. Gr. p. 147. In
 MS. Ἀνηλωμῶν, Ἀττικῶς· ἀναλώ-
 μῶν, Ἑλληνικῶς. 2 In MS. Ἀνα-

χίσταθαι. 3 In MS. ἔμπνεν. 4 In
 MS. Ἀνθρώπειον. Vide Steph. de
 Dial. Gr. p. 158. 5 In MS.
 Ἀνίσο. 6 Ita etiam Suidas, voce
 Ἀνυπόδητος.

- Ἀπομολᾶν, Ἀττικῶς· ἀποπλανᾶν, Ἑλληνικῶς.
 1 Ἀπαλλάττοντες, Ἀττικῶς· ἀπαλλακτικῶς ἔχοντες,
 Ἑλληνες.
 Ἀπαλλάττονται, Ἀττικῶς· ἀπαλλαγήσονται, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπάτη, ἡ πλάνη παρ' Ἀττικῶς· ἀπάτη δὲ ἡ τέρψις
 παρ' Ἑλλήσιν.
 Ἀπέδομεν, ἀπέδοτε, ἀπέδοσαν, Ἀττικῶς· ἀπεδώκαμεν,
 ἀπεδώκατε, ἀπέδωκαν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπέδραν, Ἀττικῶς· ἀπέδρων, Ἑλληνικῶς.
 2 Ἀπεῖπα, Ἀττικῶς· ἀπεῖπον, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπεισιν, Ἀττικῶς· 3 ἀπελεύσεταί, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπέκτονεν, Ἀττικῶς· ἀπέκτανεν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπελαθεῖς, Ἀττικῶς· μὲν δὲ ἔσ, Ἑλληνικῶς.
 4 Ἀπετέλῃσιν, Ἀττικῶς· ἀπήρτισαν, Ἑλληνικῶς.
 5 Ἀπηλάθησαν, Ἀττικῶς· ἀπηλάδησαν, Ἑλληνικῶς.
 6 Ἀπλατον, Ἀττικῶς· ἀπλετον, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπληγίς, Ἀττικῶς· ἀπλῆν ἱμάτιον, Ἑλληνικῶς.
 Ἀποδιομπείεσθαι, Ἀττικῶς· ἀποκαθάρεσθαι, κρινῶς.
 Ἀπόδυθι, Ἀττικῶς· ἀπιδύσαι, Ἑλληνικῶς.
 7 Ἀποκήρυκτον· Ἀττικῶς· ἀποκλήρον, Ἑλληνικῶς, παρ'
 ἑδενὶ τῶ παλαιῶν.
 Ἀποκναίεις, Ἀττικῶς· ἀναιρεῖς, Ἑλληνικῶς.
 Ἀποκτεινύειν, Ἀττικῶς· 8 ἀποκτεῖναι, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπολύειν Ἀττικῶς· ἀπολύειν, Ἑλληνικῶς.
 9 Ἀπολύς, Ἀττικῶς· ἀπολύων, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπόλλω, Ἀττικῶς· Ἀπόλλωνα, Ἑλληνικῶς.
 Ἀποσκληῖναι,

1 In MS. Ἀπαλλάττοντες. 2 Ἀ-
 πειπάμην κῶλιν ἢ ἀπεῖπον Thom.
 Magist. 3 In MS. Ἀπαλλάττονται.
 4 In MS. Ἀπετέλῃσιν, Ἀττικῶς·
 ἀπήρτισαν, Ἑλληνικῶς. 5 Ita le-
 gendum ex præcedentibus v. 13.
 In MS. Ἀπηλάθη, Ἀττικῶς· ἀ-

πηλάθησαν, Ἑλληνικῶς. Vide Tho-
 mam Magistrum, v. Ἑληλέμειν.
 6 Forſan Ἀπλατον, dein ἀπλητον.
 7 In MS. Ἀποκλήρυκτον, Ἀττ. ἀπέρ-
 ρητον Ἑλληνικῶς, παρ' ἑδ. &c. 8 Ἀ-
 ποκτεινύειν Tho. Magist. 9 In
 MS. Ἀπολύς & ἀπολύων.

- Ἀποκλήναι, Ἀττικῶς· ἀποξηρανθῆναι, Ἑλληνικῶς.
 Ἀποφθάρηθι [μχ] Ἀττικῶς· ἀπαλλάγηθι μχ, Ἑλλη-
 νικῶς.
 Ἀποφράδες ἡμέραι, Ἀττικῶς, ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις
 χοὰς ὀπιφέρουσιν, ἢ αἱ πρὸς [πράξεις] ἀνεπιτήδαιοι
 ἀπηγορευμένοι δὲ πρὸς τὰς πράξεις, Ἑλληνικῶς.
 Ἀπείξ, τὸ ἔχει χερσὶν ἀμφοτέραις καθαχεῖν, βιά [κρα-
 τεῖν,] Ἀττικῶς· [πρὸσπεφυκῶς, οἶον] ἔγχυτος πλα-
 κῆς, Ἑλληνικῶς.
 Ἀργεαμοῖδοι, Ἀττικῶς· ἡ καλυδαία, Ἑλληνικῶς.
 Ἀργυρογνώμηνες, Ἀττικῶς· δοκιμασταί, Ἑλληνικῶς.
 Ἀρίβαλλον, ἐστὶ τὸ εἶδος ποτηρίου σενόσμον.
 Ἀρῆν, Ἀττικῶς· ἀροτριᾶν, Ἑλληνικῶς.
 Ἀρρένα, Ἀττικῶς· ἀρσενά, Ἑλληνικῶς.
 Ἀρρίχθ, κόφινος πυκνός, εἰς ὃν ἐνετεύγων. Ἀριστο-
 φάνης καὶ Ὀρνισί τινι διαφορὰν αὐτῶν λέγει, “ Ἀλλ’
 ὡς τάχιστα [σὺ μὲν ἰὼν] τὰς ἀρρίχας, “ Καὶ τὰς
 κοφίνους [ἀπαντὰς] ἐμπλήπλη πτερῶν”· κόφινθ,
 κοινόν.
 Ἀρπι, οἱ μὲν Ἀττικοὶ τὸ πρὸ ὀλίγου οἱ δὲ Ἑλλῆνες καὶ
 πρὸ ἑνὸς νῦν λέγουσιν.
 Ἀρύτεαθ, Ἀττικῶς· ἀρύεσθαι, Ἑλληνικῶς.
 Ἀρχαιρεσία, θηλυκῶς, Ἀττικῶς, ὡς Δημοσθένους Φι-
 λιππικοῖς· ἡ ἀρχαιρέσια, ἑδετέρως, Ἑλληνικῶς.
 Ἀσβολος, Ἀττικῶς· ἀσβόλη, Ἑλληνικῶς.
 Ἀσκάντης,

1 Forfan & hoc modo legen-
 dum, Ἀπείξ καθαχεῖν, Ἀττικῶς· τῆς
 χερσὶν ἀμφοτέραις καθαχεῖν, βιά κρα-
 τεῖν, Ἑλληνικῶς. ut illa quæ se-
 quuntur (ἔγχυτος πλακῆς, Ἑλ-
 ληνικῶς.) alicui respondeant,
 quod librariorum forsan vitio
 exciderit. 2 In MS. καλυμδαία.

3 Al. Ἀρύβαλλον. 4 Scio con-
 trarium à nonnullis dici. Sed eos
 errare ostendit Steph. in lib. de
 Dial. Gr. 5 Ita ex Aristoph. in
 Avibus, v. 1309. In Atticistæ no-
 stri MS. ἐμπλήπλει & πίτερω. 6 Vi-
 de Grævii notas in Luciani Solæ-
 cistæ, p. 38. 7 In MS. ἀρχαιρέσιον.
 1 Al.

Ἀσκήτης, Ἀττικῶς· ἰ κράββατος, Ἑλληνικῶς.

Ἀσμοι, παθητικῶς, Ἀττικῶς· ἄσσω, ἐνεργητικῶς, Ἑλληνικῶς.

Ἀσπάλατοι, Ἀττικῶς· ἄκανθοι, Ἑλληνικῶς.

Ἀσφαίς, Ἀττικῶς· σφαίς, Ἑλληνικῶς.

Ἀσείζεσθαι, Ἀττικῶς· [συμ]πολιτεύεσθαι, τῷτ' ἐστὶν ὠραί-
ζεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Ἀσπράδην, Ἀττικῶς· νωτοφόρος ἡμίονος, Ἑλληνικῶς.

Ἀσχαρίζειν, Ἀττικῶς· σκαρίζειν, Ἑλληνικῶς.

Ἀτεχνῶς, Ἀττικόν· ἀπλῶς, κρινόν.

Ἀυλία θύρα, Ἀττικῶς· παρθαύλιον, Ἑλληνικῶς.

Ἀυξίω, Ἀττικῶς· αὐξήσιν, Ἑλληνικῶς.

Ἀυτοδοεῖ, Ἀττικῶς, Θεκυδίδης ἐν α'. πῶς χρῆμα, Ἑλ-
ληνικῶς.

Ἀυτοδίκω, Ἀττικῶς· αὐθέντιω, Ἑλληνικῶς.

Ἀυτοματίσαντες, Ἀττικῶς· ἀντὶ τῷ, ἀφ' ἐαυτῶν τι πρά-
ξαντες.

Ἀυτοχεδιάζειν, Ἀττικῶς· χεδιάζειν, Ἑλληνικῶς.

Ἀφηλικεστέραν, Ἀττικῶς, πρεσβυτέραν· τὴν ᾗ νεωτέ-
ραν, Ἑλληνικῶς.

Ἀφηνιαστῆς, ἀνυπότακτος, ὑπερήφανος, [Ἀττικῶς.]

Ἀφροντισεῖν, Ἀττικῶς· ἀμερμναῖν, Ἑλληνικῶς.

Ἀφυπνήσας, Ἀττικῶς· ἐξυπνήσας, Ἑλληνικῶς.

Ἀχανῆς, Ἀττικῶς· ἄφωνος, Ἑλληνικῶς.

Ἀχθήσεται, Ἀττικόν· ἀχθεθήσεται, Ἑλληνικόν.

Ἀχει, ἀνδρὶ τῷ σ, Ἀττικῶς· ἄχεις, Ἑλληνικῶς.

Ἀωεῖ, Ἀττικῶς· ἰώριον, Ἑλληνες.

ΑΡΧΗ

1 Αἰ. κράββατος. 2 In MS. Ἑλληνικῶς. Vide Hesych. Har-
αῦλια, θύρα. Ἀττικῶς, ἀπαλαίων, πορταί. & Suidam.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Β.

Βαδίζειν, Ἀττικῶς [βαίνειν, Ἑλληνικῶς.]
 αδιῆμα, ¹ βαδιῆ, βαδιῆι, καὶ τὰ ὅμοια, Ἀττικῶς
 [βαδίσμα, βαδισή, βαδίσεται, Ἑλληνικῶς.]

Βαλανεύς, [Ἀττικῶς,] ὡσαύτῃ Πλάτωνι, καὶ Ἀριστοφάνει
 Πελαργῶις [πολυπράγμων, Ἑλληνικῶς.]

Βαλάντιον, Ἀττικῶς ² μαρσίππιον, Ἑλληνικῶς.

Βαλκίδες, αἱ ὅτι τὴν ἀφύσεσιν βάσεις ἐγνεχαρχαγυδία,
 αἷς ἐπέβαινον οἱ δρομεῖς, ἵνα ἐξ ἴσθ' ἵσταντο· διὸ ἐοικὼς οἱ
 κήρυκες ὅτι τὴν τρεχόντων, ³ βαλκίδ' ἀποδός, γέτε
 πόδα ὡσαύτῃ πόδα, καὶ νῦν ἔτι λέγουσιν, Ἀττικῶς
 ὑαυληγῆ, κρινόν.

⁴ Βαλεῖμεν, βαλεῖτε, βαλεῖεν, Ἀττικῶς βαλεῖν, βαλεῖναι,
 βαλεῖναι, [βαλεῖσθαι,] Ἑλληνικῶς.

Βασίλειαν, Ἀττικῶς βασιλίσσαν, Ἑλληνικῶς.

Βασμός, Ἀττικῶς βαθμός, Ἑλληνικῶς.

Βαπίς, θηλυκῶς, τὸ θαλάττιον, Ἀττικῶς βάπις, Ἑλλη-
 νικῶς. [ὁ] βάτος, τὸ τ' ἀκάνθης εἶδος, [Ἀττικῶς]
 ἡ βάπις, θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

Βαυκαλᾶν, Ἀττικῶς κατακοιμίζειν, Ἑλληνικῶς.

Βδάλλειν, Ἀττικῶς ἀμέλγειν, Ἑλληνικῶς.

Βδύλλειν, Ἀττικῶς βδεῖν, Ἑλληνικῶς.

Βεδιασμήνη, Ἀττικῶς ἐφθαρμήνη, Ἑλληνικῶς.

Βελπίς, Ἀττικῶς βελπιόνας, Ἑλληνικῶς.

Βήπειν, Ἀττικῶς βήσσειν, Ἑλληνικῶς.

Βιάσασθαι, Ἀττικῶς φθεῖραι, Ἑλληνικῶς.

Βιβλία διὰ τ' α, ὡς Πλάτων· βυβλία, ὡς Δημοσθέ-
 νης, διὰ τ' υ κοινόν.

Βλάβος,

¹ In MS. βαδεῖν. ² Al μαρ-
 σίπιον & μαρσίπιον. ³ Ita Sal-
 mas. in MS. βαλοῖδα πίδας γέν-

τις πόδα &c. ⁴ In Thoma Ma-
 gistro βλαβεῖμεν, βλαβεῖτε, βλα-
 βεῖεν &c.

¹ βλαβέντες, Ἀττικῶς· βλαφθέντες, Ἑλλήνες.

βλάβος, Ἀττικόν· βλάβη, κοινόν.

βοήσεται, Ἀττικῶς· βοήσει, Ἑλληνικῶς.

βόθρος, Ἀττικόν· βόθυνος, κοινόν.

² βολίτοις, Ἀττικῶς· βολδίτοις, Ἑλληνικῶς.

βότευς, μακρὸν, Ἀττικῶς· βεραχὺ, Ἑλληνικῶς.

βομβῶνας, Ἀττικῶς· βομβῶνας, Ἑλληνικῶς.

βόλυτος, ἡ ὥρα τῇ τῇ βοῶν λύσεως, Ἀττικῶς.

βόπαις, Ἀττικῶς· ἕξακμῳ, Ἑλληνικῶς.

βεαδεύς, Ἀττικῶς· βεαδότης, Ἑλληνικόν.

βεαγχιᾶν, Ἀττικῶς· βεαγχιᾶν, Ἑλληνικῶς.

βεαδυτέρως, Ἀττικῶς· βεαδίον, Ἑλληνικῶς.

βρενθύνεται, τὸ μὲν συννοίας ἐπαίρεσθαι, Ἀττικῶς· [διὰ θυμὸν μετεωρίζεται, Ἑλληνικῶς.]

βρύκειν, Ἀττικῶς· βρύχειν, Ἑλληνικῶς.

βρωμάσθαι, Ἀττικῶς· ὀγκᾶσθαι, Ἑλλήνες.

βῶλος, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· δρσενικῶς, Ἑλληνικῶς.

βωμολόχος, ὁ περὶ τοῖς βωμοῖς λοχῶν, ἐπαγ[ῶν μὲν] κολακείας.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Γ.

³ Γαλειᾶ, Ἀττικῶς· γαλεᾶ, Ἑλληνικῶς.

Γάρραλος, Ἀττικῶς· γαργαλισμὸς, Ἑλληνικῶς.

⁴ Γέλγη καὶ γελγοπώλης, Ἀττικῶς· ῥῶπος ἔ ρωποπώλης, Ἑλληνικῶς.

Γεγωνεῖν καὶ γεγωνίσκειν, Θυκυδίδης, Ἀττικῶς· βοᾶν καὶ κράζειν, Ἑλληνικῶς.

Γέλοιον, Ἀττικῶς, βαρυτόνως· γελόιον, προπεριπατώμενον, Ἑλληνικῶς. Γέλων,

¹ Vide Steph. de Dial. Gr. p. 147. Γαλέα, Ἀττ. γαλεός, Ἑλλ. αὐτ Γο-
156. ² In MS. βολίτης. ³ Ita λῆ, Ἀττ. γαλέη, Ἑλλ. ⁴ In MS.
in MS. forsan tamen legendum Γέγη καὶ γελγοπώλης, dein ῥωποπώλης.

Γέλων, Ἀττικῶς· γέλωτα, κοινῶς.

Γενετυλλίδα, τὴν μοῖραν, Ἀττικῶς· ἱ Γένεσιν, Ἑλληνικῶς.

² Γεννῆται, καὶ τὸ πρῶγμα καὶ τὸ ὄνομα. εἰσὶ δὲ οἱ γεννῆται τοῖον δέ τι. ἡ πόλις ἡ δὲ Ἀθηνῶν τὸ παλαιὸν διεκεκρίσθητο διχῶς, εἰς τε τὰς γεωργίας καὶ τὰς δημιουργίας. ἔτι πάλιν διήρκετο εἰς φυλάς ³ [τέσσαρας.] αἱ δὲ φυλαὶ ἐκάστη εἰς τριττάς, εἰς δὲ ἐκάστην τριττὴν εἰσήχθη γένη τριάκοντα, ἔθεν ἀφ' αἵματος ἀλλήλοις προσήκοντες, ἀλλ' ἀπὸ τῶ πολιτικῆ συστήματος ὄντως ὀνομασμένοι.

Γηφυλλίς, Ἀττικῶς. ⁴ ἀμπελόπερασιν, Ἑλληνικῶς.

Γηραῖνα καὶ καταγερᾶνα, Ἀττικῶς· γηραται ἐ καταγερᾶται, Ἑλληνικῶς.

⁵ Γήτη, Ἀττικῶς· κρόμμενα, Ἑλληνικῶς.

Γίγνεται, Ἀττικῶς· ⁶ γίνετα, Ἑλληνικῶς.

⁷ Γλαμῶσαι, Ἀττικῶς· λημῶσαι, κοινόν, ἀμφοτέρω.

Γνοῖμεν, Ἀττικῶς· γνοίημεν, Ἑλληνικῶς.

⁸ Γνωσιμαχῆται, [Ἀττικῶς,] ὡς Ἀριστοφάνης Ὀρνισιν· μετανοῆται, Ἑλληνικῶς.

Γνωστῆρας, ὡς Ξενοφῶν, [Ἀττικῶς,] τὰς γνώσεις, [Ἑλληνικῶς.]

Γόης, Ἀττικῶς· κόλαξ, Ἑλληνικῶς.

Γομφίος, Ἀττικῶς· μύλος, Ἑλληνικῶς.

Γραμματοκύφωνα, ἀντὶ γραμματέα, ὅτι οἱ γραμματεῖς προσκεκυφότες γράφουσιν· ἢ γραμματοκύφων, οἶον

1 Γένεσις λέγεται καὶ ἡ εἰσαγωγή. Suid. 2 In MS. Γέννηται. 3 In MS. dectat τέσσαρας. Supplevit Salmas. in Observat. ad Juv. Att. p. 143. qui & τριττάς reposuit pro τριτάσια, & τριττὴν pro τρίτην, & γήνη τριάκοντα pro γέννη,

& συστήματος ὄντως ὀνομασμένοι. pro γένους ἕως κατανόησιν. 4 In MS. ἀμπελόπερας. 5 Al. γήπα & γήνα. 6 In MS. γίνετα. 7 In MS. Γλαμῶσαι, dein γλημῶσαι. 8 In MS. Γνωσιμαχῆται.

οἷον ἐν ἀγορᾷ γραμματεὺς, ἐπεὶ οἱ ἀγοραῖοι τῷ κύφονι
μαστιγῇ). Διὰ τὸ τοῦ αὐτοῦ ¹ εἶπε [ἐ] πείρισμα
ἀγορᾶς [ὡς δὲ Δημοθένης.]

Γραῦς, Ἀττικῶς· γράια, Ἑλληνικῶς.

Γραψάμηνος, Ἀττικῶς· γράψας, Ἑλληνικῶς.

Γρίφοι, τὰ ἐν τοῖς πότοις περὶ βαλλόμενα ζητήματα,
Ἀττικῶς.

Γυμνάσεται, Ἀττικῶς· γυμναθήσεται, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Δ.

Δ Ακρύοις, Ἀττικῶς· δάκρυσιν, Ἑλληνικῶς.

Δεδήσεται, Ἀττικῶς· δεθήσεται, Ἑλληνικῶς.

² Δεδιηκόνηκα, Ἀττικῶς· δεδιακόνηκα, Ἑλληνικῶς.

Δεδιπόμηνος, Ἀττικῶς· ἐκφοδῶν, Ἑλληνικῶς.

³ Δεικνύσιν, περὶ περιπατώμενον, Ἀττικῶς· δεικνύουσιν,
Ἑλληνικῶς. δεικνύασι ἢ οἱ δεύτεροι Ἀττικοί.

Δείλης πρῶϊας, τὸ μὲν ἕκτην ὥραν· δείλης ὀψίας, πρὸς
ἑσπέραν. ⁴ κατ' ἰδίαν δὲ δείλης ἔ λέγουσιν οἱ Ἀττικοί·
λέγεται μόνον δείλης ⁵ καὶ ἑαυτὸ ὡς δὲ τοῖς Ἑλλησι.

Δεκέτης, Ἀττικῶς· δεκαέτης, Ἑλληνικῶς.

Δελφίς, ὄργανον ἐν ναυμαχίᾳ μολυβδῆν, ὅθεν ἔθκυ-
δίδης, νῆας δελφινόφορος.

Δένδροις, Ξενοφῶν· δένδρεσιν, Θουκυδίδης.

Δεσμὰ, ἑδετέρως, Ἀττικῶς· δεσμοὶ, ἀρσενικῶς, Ἑλλη-
νικῶς.

Δύσσοιοι

¹ Ita locum supplevi ex Ety-
molog. Magn. v. γραμματεῦς κύφον.

² Ita ex Stephano de Dial. Gr.
P. 37 & 153. In MS. Δεδιακόνη-
κα, Ἀττ. δεδιηκόνηκα, Ἑλλ. ³ In

MS. Δείκνυσιν περὶ περιπατῶμε-
νον Ἀττ. ⁴ In MS. κατ' ἰδίαν. adeo
ut forsitan delenda sit propositio.

⁵ Δείλης μόνον λέγειν, ἀπλῶς Ἑλ-
ληνικῶς. Tho. Magist.

Δουσποιοί, Ἀττικῶς βαφεῖς, Ἑλληνες. δουσποῖον δὲ τὸν δυσέκπλυντον.

Δέω, Ἀττικῶς ¹ δεσμῶ, Ἑλληνικῶς.

² Δημοσθένην, Ἀττικῶς Δημοσθένη, εἰς τὸ ἀνάλογον, Ἑλληνικῶς.

Δημέριον, Ἀττικῶς γελοιᾶζοντα, Ἑλληνικῶς.

Δήπρην, Ἀττικῶς δηλονότι, Ἑλληνικῶς.

Διαβιβῶ, ³ Ἀττικῶς Διαβιδάσω, Ἑλληνικῶς.

Διάγνωσιν, Ἰσαῖος, πλὴν ὑφ' ἡμῶν Διαδικασίαν.

Διαγράφειν, τὸ ἐξαλείφειν, Πλάτων ⁴ Πολιτειῶν γ'.

Δίαιτα, Ἀττικῶς ⁵ κρείσις περὶ δίκης, Ἑλληνικῶς [ἐαίρετή] κρείσις, Ἑλληνικῶς.

Διαλέγεσθαι, ἢ τὸ πηλοσιάζειν ταῖς γυναιξίν, ὡς Ὑπερείδης, [Ἀττικῶς.]

Διανεκῆ λόγῳ, ⁶ Πλάτωνι Ἰππία, Ἀττικῶς διηνεκῆ, Ἑλληνικῶς.

⁷ Διαφορότης, Πλάτων ἐν ⁸ Θεαιτήτῳ. ⁹ παρ' ἄλλῳ εἶχ' εὖρον.

Διέφθαρεν, Ἀττικῶς ¹⁰ διέφθαρκεν, Ἑλληνικῶς.

Διήρες, Ἀττικῶς ὑπερῶν, κοινόν.

Διωκάθειν, κοινόν ¹¹ [Ἀττικῶν,] Δωρεῶν, καὶ Ἰώνων διώκειν, Ἑλληνῶν.

Δοίημεν, ¹² δοίητε, Ἀττικῶς δώημεν, δώητε, Ἑλληνικῶς.

Δέσιν, Ἀττικῶς δεσμεύειν, Ἑλληνικῶς.

Δοχημὴ, Ἀττικῶς σπιθαμὴ, Ἑλληνικῶς.

Δρεπάνη,

¹ In MS. δεῖσμα. ² Δημοσθένης in MS. ³ Vide Steph. de Dial. Gr. p. 140. ⁴ In MS. πολιτ. γ'. ⁵ In MS. κρείσις περὶ δίκης, Ἑλληνικῶς κρείσις, Ἑλληνικῶς. Apud Ulpianum, Δίαγναι, δίκη παρὰ τοῖς διαγνηταῖς πύρας λαμβάνουσα. ⁶ In MS. Πλάτωνι

Ἰππία. Forfan Πλάτων ἐν Ἰππία. ⁷ In MS. Διαφοροτον. ⁸ P. 209. Ed. Paris. ⁹ Idem fere Tho Magist. v. Διαφορά. ¹⁰ Vide Grævium ad Luciani Solacisiam, p. 48. ¹¹ Atticorum esse ostendit Steph. de Dial. Gr. p. 145. ¹² Vide Phrynichum, voce Διδῶν.

Δρεπάνη, Ἀττικῶς δρέπανον, Ἑλληνικῶς.
 Δρυπέτης, Ἀττικῶς πέπειρος, Ἑλληνικῶς.
¹ Δρύφακτος, ἡ θύρα ὅς δικασθεῖς, Ἀττικῶς.
 Δυσεντερία, θηλυκῶς, Ἀττικῶς δυσεντέριον, Ἑλλῆνες.
 Δυσήριδος καὶ δύσηρις, Ἀττικῶς, καὶ Πλάτων Νόμων θ' ὀ
 δύσερις, Ἑλληνικῶς.
 Δυσωπεῖσθαι, ἀντὶ φοβεῖσθαι, Ἀττικῶς, ὡς καὶ Πλάτων
 ἐν Φαίδωνι· χρώνται δὲ αὐτὰ οἱ Ἑλλῆνες ἀντὶ αἰ-
 δεῖσθαι.
 Δωριάζειν, τὸ ὠδραγμνῆσθαι τινα μέρος, [Ἀττικῶς.]

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ε.

Εγγυον, Ἀττικῶς ἐγγυητὴν, Ἑλληνικῶς.
 Ἐγχυτρισμός, ἡ ὅς βρέφους ἑκθεσις, [Ἀττικῶς]
 ἐπεὶ ἐν χύτραις ἐξετίθετο.
² Ἐζω, Ἀττικῶς ἐζων, Ἑλληνικῶς.
³ Ἐτελέχθρως, Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν.
 Εἰ γὰρ, Ἀττικῶς εἶθε γὰρ, Ἑλληνικῶς ἔκθινόν.
 Εἶεν, Ἀττικῶς ἄγε δὴ, Ἑλληνικῶς.
 Εἰκάθοιμεν, Ἀττικῶς ⁴ εἴχοιμεν, Ἑλληνικῶς.
 Εἰκοσολόγον, τὸ ⁵ εἰκοσῶτλιν, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βατρά-
 χοις.
 Εἰκὼς, Ἀττικῶς ⁶ εἰκὼς, Ἑλληνικῶς.

¹ Εἶζαν

¹ In MS. Δρύφακτον. ² Ἐ-
 ζων, ὅς ἐζω, ὡς οἶονταί πρὸς.
 Tho. Magist. Vide & Phryni-
 chum. ³ In MS. Ἐτελεχθρῶν,
 dein Ἀπομνημονεύμα. Mihi li-
 bros Ἀπομνημονεύματων evol-
 venti vox ista non occurrebat.
⁴ In MS. Οἴχοιμεν. Fuit cum
 malletm Εἰκάχοιμεν, Ἀττ. ὀμοῖοιμεν,

Ἑλλ. ⁵ Ita ex istis Philoxeni in
 Glossario, Εἰκοσῶτης, ὁ πῶς εἰκοσῶς
 ἀπαιτῶν, Vicesimarius. Εἰκοσῶν
 συλλέκτην placuit Celeberrimo Bar-
 nesio: qui & mox Βατράχοις le-
 gendum esse monuit. In MS.
 εἰκοσῶντην, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Βάτοις.
⁶ Vide Tho. Magist. in voce
 ἀπεικῶτης.

- ¹ Εἶζαν, Ἀττικῶς· εἰκάσιν, Ἑλληνικῶς.
 Εἰς Διονυσίῃς, Ἀττικῶς· πρὸς Διονύσιον, Ἑλληνικῶς.
² Εἴσεται, Ἀττικῶς· γνώσεται, Ἑλληνικῶς.
³ Εἰσήχεν, Ἀττικῶς· εἰσαγήρχεν, Ἑλληνικῶς.
 Εἰς τρίτῃ ἡμέρᾳ, ⁴ Ἑλληνικῶς· εἰς τρίτῃ, καθ' ἑαυτὸ
 μόνον, Ἀττικῶς.
 Ἐκδημος, Ἀττικῶς· ἀπόδημος, Ἑλληνικῶς.
⁵ Ἐκκληρονόμησε τ' ἑσίας, Ἀττικῶς· ἐκκληρονόμησε τ' ἑ-
 σίαν, Ἑλληνικῶς.
 Ἐκπλήγνυσθαι ἀντὶ ἐκπλήττειν, ⁶ Θουκυδίδης.
 Ἐκρεμάννυν, Ἀττικῶς· ἐκρέμνα, Ἑλληνικῶς.
 Ἐλιννύων, Ἀττικῶς· ἀναπαυόμενους, Ἑλληνικῶς.
⁷ Ἐλξω, Ἀττικῶς· ἐλκύσω, Ἑλληνικῶς.
 Ἐλῶ, Ἀττικῶς· ⁸ ἐλάσω, Ἑλληνικῶς.
⁹ Ἐμπολαί, τὰ φορτία, Ἀττικῶς, ὡς ¹⁰ Ἀριστοφάνης,
 [“Τὴν ἐμπολὴν [ἔτῳ,] ὅπως [ἂν]”] ¹¹ μὴ φέρων
 κατὰξῃ· τὸ δὲ ἐκ τῶν φορτίων ¹² σπυριλεγμῶν, Ἑλλη-
 νικῶς.
 Ἐνετειλάμην παρ' ἑδενὶ εὖρον πλὴν ἀντὶ τῆς ν τοῦ π ὁ
 γραφεὺς ἔγραψεν· ¹³ ἐπετείλατο γὰρ αἰέθλης, ¹⁴ Ὀ-
 μηρος λέγει.

Ἐν τρι-

¹ In MS. Εἶζας. ² In MS. Εἴσεται, & dein γνώσεται. ³ In MS. Εἰσήχεν. ⁴ Ita rescripti ex Thoma Magistro & Stephano de Dialectis Gr. pag. 111. In MS. Ἀττικῶς, & mox Ἑλλη-
 νικῶς. ⁵ In MS. Ἐκκληρονόμησι. ⁶ P. 284. Ed. Oxon. ⁷ Forlan
 malis Εἰλξα, & dein εἰλκυσε.
 cum in MS. fit Ἐλξα, & εἰλκυσε.
⁸ In MS. ἐλάσω. ⁹ In MS.
 Ἐμπολαί. ¹⁰ In Acharnensibus,
 v. 936. ¹¹ In MS. μὴ, & mox
 κατὰξῃ. ¹² In MS. σπυριλεγμέ-

νον. ¹³ Ita (pro ἐπετείλετο γὰρ αἰέθλη
 ut in MS) lego hic loci, itidem-
 que apud Hesiodum in Scimo Her-
 culis, v. 94. — ἐπετείλατ' αἰέθλης,
 pro ἐπετέλλετ' αἰέθλης. ¹⁴ Frustra
 quaesivi in Homero, at simile
 quid in Hesiodi loco, quem mo-
 do attuli, exstare monuit Cl.
 Barnesius. Noli tamen Hesiodus
 pro Ὀμηρος reponere: quod Ma-
 ris forsan poemation istud (de
 cujus Auctore dubitarunt Ve-
 teres) Homero adscribendum cen-
 fuerit.

1 In

- Ἐντρίβεαζ, τὸ ὑπογράφεσθαι καὶ ψιμυθεῖσθαι, Ἀττικῶς.
 Ἐνώτια, Ἀττικῶς· ἐνώδια, Ἑλληνικῶς.
 Ἐξαλλημιμῶνον, ἀντὶ τοῦ κεχρησμιῶνον, ὡς ὁ Θουκυδίδης,
 [Ἀττικῶς.]
 Ἐξενώθησαν, Ἀττικῶς, ὡς Πλάτων ὁ Νόμων α'. ἐξε-
 νώθησαν καὶ ἑπεξενώθησαν, Ἑλληνικῶς.
 Ἐξίλλειν, Ἀττικῶς· ἐξείργειν, Ἑλληνικῶς· ἐκβάλλειν,
 κοινόν.
 Ἐπαίσαμεν, Ἀττικῶς· ἑπαίσαμεν, Ἑλληνικῶς.
 Ἐπηλυαζόμηνος, Ἀττικῶς· ἑπυσκιάζόμηνος, Ἑλλήνι-
 κῶς, καὶ ἑπικρυπτόμηνος· λύγη γὰρ ἡ σκιά.
 Ἐπίκληρος, ἡ ἑπὶ τῇ ἐσῖα τρεφομένη κόρη, [Ἀττικῶς.]
 Ἐπιμέλῃς, παροξυτόνως, Ἀττικῶς· περὶ σωμῆτος, Ἑλλη-
 νικῶς.
 Ἐπιον οἶνός, ὅς ἐστι οἶνον, Ἀττικῶς.
 Ἐπιπολῆς, τὸ ἐπ' αὐτῷ, Ἀττικῶς.
 Ἐπισίξας, Ἀττικῶς· ἑπισήξας, Ἑλληνικῶς.
 Ἐπυσκῆψαι, Ἀττικῶς· ἐντέλλασθαι, Ἑλληνικῶς.
 Ἐπίσω, Ἀττικῶς· ἑπίστασθαι, Ἑλληνικῶς.
 Ἐπιτεθυμῶνον, Ἀττικῶς· ἑπιτετυφωμῶνον ἢ ἑπικαώ-
 μῶνον, Ἑλληνικῶς.
 Ἐπιτηδείας, ὅς ἐστι, ὥσπερ ἐν τοῖς ὑπομνημονεύμασι,
 μόνους τὰς ἐκ γένους περὶ στήκοντας, ἀλλὰ καὶ τὰς ἐταί-
 ρους, ὡς Πλάτων ἐν φαίδωνι.
 Ἐπιτίμιον, Ἀττικῶς· περὶ στήκον, Ἑλληνικῶς.
 Ἐπιτροπεύσασθαι τὸ παιδί, Ἀττικῶς· ἐπιτροπεύσασθαι τὸ πα-
 ῖδος, Ἑλληνικῶς.

Ἐπίτροπος

- 1 In MS. Ἐξαιριμῶνον, & ὁρφανὴ κατελειμμένη. Harpocrat.
 μοχ κεχρησμιῶνον. 2 Pag. 158.
 Edit. Oxon. 3 P. 642. Edit.
 Paris. 4 In MS. ἐπεξενώθησαν.
 5 In MS. Ἐξίλλειν. 6 Vide He-
 sych. v. παῖδας. & Phrynichum,
 p. 38. 7 Ἡ ἐπὶ παντὶ τῷ κλήρῳ
 8 Vide Grævium in Luciani So-
 laciſtam, p. 76. 9 Ἐπισίξας in Cod.
 MS. 10 In MS. ἐπικρυμῶνον.
 Hesychio ἐκκεκαυμῶνον. 11 Sc.
 Xenophontis. In MS. ὑπομνήμασι.
 12 In MS. ἐτέρους. 13 Sub initium.

¹ Ἐπίτροπος εἶναι ¹ δικῆς, [Ἀττικῶς.] τὸ γὰρ ² κακῆς
 Ἰπιτροπῆς ἀνόητον, ἀγαθῆς γὰρ ἔδεις δικάζεται.

³ Ἐπώζειν, τὸ ἱπὶ τοῖς ὠοῖς καθῆσθαι, [Ἀττικῶς.]

⁴ Ἐρεγμία, Ἀττικῶς ἔρεγμος, Ἑλληνικῶς.

⁵ Ἐρέχελειν, Ἀττικῶς Δραπαύζειν, Ἑλληνικῶς.

⁶ Ἐρρήφόροι, Ἀττικῶς, ⁶ αἱ τὴν δρόσον φέρουσι τῇ Ἐρσῇ,
 ἥτις ἦν μία τῶν Κεκροπίδων.

⁷ Ἐρρύπηνα, ἑκάθηρα, Ἀττικῶς ἔρρύπανα, ἑκάθαρα
 λέγουσιν Ἕλληνες.

⁸ Ἐπαρῖστρια, Ἀττικῶς τριβάδες, Ἑλληνικῶς.

⁹ Ἐπερόφθαλμος, Ἀττικῶς μονόφθαλμος, Ἑλληνικῶς.

¹⁰ Ἐπετάχαντο, Ἀττικῶς τεταγμένοι ἦσαν, Ἑλληνικῶς.

¹¹ Ἐτήσιον, Ἀττικῶς ἐφήβαιον, Ἑλληνικῶς.

Εὐήτες, τὸ χρηστὸν, ¹² Ὀκυδίδης, Ἀττικῶς εὐήτες, τὸ
 ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.

Εὐθύ, Ἀττικῶς ἐπ' εὐθείας, Ἑλληνικῶς.

¹³ Εὐθύνα, τρόπος κλίσεως ἀρξάντων ἢ πρεσβευσάντων.

Εὐκαιρεῖν, ἔδεις εἶρηκε τῶν παλαιῶν Ἕλλῃες δέ.

Εὐκταῖον, ἐνικῶς παρ' ἔδενι τῶν παλαιῶν, εἰ μὴ ὡς
 Πλάτωνι ἐν Νόμοις.

Εὐλαβεῖσθαι, ἀντὶ φυλάττεισθαι, ὡς Δημοσθένης, [Ἀττικῶς.]

Εὐμορφον παρ' ἔδενι εὖρον, ἀλλ' εὐπρεπῆ· εὐμορφία παρὰ
 Πλάτωνι ἐν Νόμοις, καὶ παρὰ Ξενοφῶντι· σπᾶνιον δέ.

Εὐπατερίδα, Ἀττικῶς αὐτόχθονες, Ἑλληνικῶς.

¹⁴ Εὐχολῶ, ἔδενι τῶν παλαιῶν· ἀλλὰ χολὴν ἄγω.

¹⁵ Εὐφήμει, Ἀττικῶς σίγα, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

¹⁶ Ἐφαγον κρέατος, ἔ κρέας, Ἀττικῶς.

Ἐφεσπὶς,

¹ In MS. δικας. ² Forlan
 κακοῖς ἐπιτροποις, & μοχ ἀγαθοῖς.

³ In MS. Ἐπώζειν. ⁴ Photio
 in Lexic. MS. Ἐρεχελεῖν. ⁵ In

MS. Ἐρρήφόρον. ⁶ In MS. αὐ-
 τῶν. ⁷ In MS. Ἐρύπηνα. ⁸ In

MS. πετάχαιτο. ⁹ In MS. Ἐπή-
 σιον. ¹⁰ Pag. 196. Edit. Oxon.

¹¹ Ita etiam Photio in Lexic.
 MS. Εὐθύνη Suidæ: quem vide-

lis. ¹² In MS. Εὐχολῶ, & μοχ
 ἀλλ' ἀχολήν. ¹³ In MS. Εὐφήμεν.

Ἐφεστῖς, τὸ ἴππὶ τοῖς ἱματίοις ἴππῶλημα· ¹³ ἦν ἔμαν-
 δύαν, καὶ χλαμύδα, καὶ πυρρὴν καλῶσι, καὶ σόλην, ἔασρά-
 βιν, καὶ κολύβιον.

Ἐχθιστος, Ἀττικῶς· ἐχθρότατος, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ζεύγνυμι, Ἀττικῶς· ζεύγνύω, Ἑλληνικῶς.

² Ζεύγνυσιν, Ἀττικῶς, πληθυντικῶς καὶ παρθε-
 νικῶς· [ζεύγνυσιν,] Ἑλληνικῶς.

Ζηλῶ, Ἀττικῶς· μακαρίζω, Ἑλληνικῶς.

Ζηλῶ, καὶ παρὰ Ζηλῶ, Ἀττικῶς· ζηλοτυπῶ, Ἑλληνικῶς.

Ζήλωσις, Ἀττικῶς· μίμησις, Ἑλληνικῶς.

Ζῶμα, Ἀττικῶς· ζῶσμα, Ἑλληνικῶς.

Ζώνιον, τὸ γυναικεῖον, Ἀττικῶς· ζώνη, ἢ ἄνδρός.

Ζωπυρεῖν, Ἀττικῶς· ἐξάπειν, Ἑλληνικῶς.

Ζώσαντες ἀντὶ ζήσαντες, Πλάτων Νόμων δεύτερα.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Η.

Ηβαῖν, Ἀττικῶς· ἀκμάζειν, Ἑλληνικῶς.

Ἡβάσκειν, ἴππὶ τῷ παίδων ἀρχομενῶν Ἡβαῖν, ὡς
 ἴππὶ τὸ πλεῖστον, Ἀττικῶς.

³ Ἡδεῖν, Ἀττικῶς· ἡδεῖ, Ἑλληνικῶς.

⁴ Ἡδηοθα, Ἀττικῶς· ἡδεῖς, Ἑλληνικῶς.

Ἡδυάα,

¹ In MS. ἦ πῶ μ. κ. χλ. κ.
 πύρκιν κ. κ. σέλαν, κ. α. κ. κολύ-
 μιν. ² Ζεύγνυσιν Tho. Magist.

³ Male in MS. Ἡδεῖ, & dein
 ἡδεῖν. Vide Schol. Aristoph. ad
 Εἰρήνην, v. 1182. Alii forsā ma-

lint ἡδεῖ, ex Schol. Ejsd. in Plu-
 tium, v. 77. & ex Stephano de
 Dial. Gr. p. 44. & 148. Vide
 Indicem ad Eustathium in Home-
 rum, v. ἡδεῖ. & Etymolog. Magn.

⁴ In MS. Ἡδεῖθα. & mox ἡδεῖ.

- Ἑδυῶαι, Ἀττικῶς· ¹ ἄρτυσσι, Ἑλληνικῶς.
 Ἑδυῶω, ἡπίσω, Ἀττικῶς· ἐδυῶατο, ἔπιττοτο, Ἑλληνικῶς.
² Ἑκασα, Ἀττικῶς· εἰκασα, Ἑλληνικῶς.
 Ἑκισα, ἔδαμῶς, ³ ἔχῃτιον, σὺν ἑλατίον· [ἔχ] ἤκισα,
⁴ πάνυ μάλισα, ⁵ ἀλλάγε ἄλλα.
 Ἑλίθιον, Ἀττικῶς· εἰκαῖον, ἀνόητον, Ἑλληνικῶς.
⁶ Ἑλω καὶ ἐάλω, Ἀττικῶς· ἐλήφθη, Ἑλληνικῶς.
 Ἑμεδαπός, Ἀττικῶς· ἐγχώριος, Ἑλληνικῶς.
 Ἑμελλον, ἡδολόμιον, ἡδυάμην, ⁷ ἡϋξάμην, Διὰ δὲ
 η, [Ἀττικῶς] διὰ δὲ ε, Ἑλληνικῶς.
⁸ Ἑμώδια, ἐπὶ τῷ ὀδόντων, Διὰ δὲ η, Ἀττικῶς· αἰμω-
 δία, Ἑλληνικῶς.
 Ἑν ἀντὶ ἡμην, Ἀττικῶς· ἡμην, Ἑλληνικῶς.
 Ἑνέχετο, Ἀττικῶς· ἀνέχετο, Ἑλληνικῶς.
 Ἑνυσα, δασέως, Ἀττικῶς· ψιλῶς, Ἑλληνικῶς.
 Ἑνυσρα, Ἀττικῶς· χορδαί, αἱ κειλίαι τῷ βοῶν, Ἑλλη-
 νικῶς.
⁹ Ἑπιάλον, τὸ περὶ τῷ πυρετῷ ψύχος, [Ἀττικῶς].
 Ἑρεσέ με, Ἀττικῶς· ἡρεσέ μοι, Ἑλληνικῶς Ἐ κρινόν.
 Ἑρπάσθην, Ἀττικῶς· ἡρπάγην, Ἑλληνικῶς.
 Ἑρῶ, χωρὶς τῷ, Ἀττικῶς· ὥς ¹⁰ Ὀμηρος, Ἑρῶ Δημο-
 δόκῳ· Ἑρῶϊ δὲ, μὲν τῷ, Ἑλληνικῶς.
 Ἑῶθα, Ἀττικῶς· ἦς, Ἑλληνικῶς.
 Ἑτρων, τὸν ¹¹ ὑπὸ τὸν ὀμφαλὸν τόπον, Ἀττικῶς· ὑπο-
 γαστρὶον, Ἑλληνικῶς.

Ἑτῶ

¹ Photio etiam in Lexic. MS. ἡδυῶσαι, ἡρτιάσθαι, & Tho. Magist. ἡδυομα, ἐκ ἄρτυσμα. ² Vide Eustath. ad Homerum. ³ Ita Suidas, & Photius in Lexic. MS. ⁴ Ita iterum Suidas. ⁵ In MS. ἀλαγε ἄλλα. quid sibi velint plane nescio. ⁶ Ita & Photius

in Lexic. MS. ⁷ In MS. ἡϋξά-
 μεν, & dein Διὰ δὲ. ⁸ Ita MS. Ἑμώδια, & mox αἰμωῶδια. ⁹ Τὸ
 περὶ τῷ πυρετῷ ῥίγος ἡπιάλον φασιν.
 Hesych. ¹⁰ Odyss. Θ. v. 483.
 In nuperrima tamen & præstan-
 tissima Editione, Ἑρῶϊ. ¹¹ In
 MS. ὑπὸ τῷ ὀμφαλῶν.

1 Ἑρῶ

¹ Ἡτῶ, Ἀττικῶς ἥσων, κρινόν.

¹ Ἡχῆ, Ἀττικῶς ἥχος, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Θ.

Θ αλῆς, ὡς ἰσπώμενον, Ἀττικῶς βαρύτονον δὲ, Ἑλ-
ληνικῶς

Θ αλῆ, τὴν γενικὴν, Ἀττικῶς Θάλητος, Ἑλληνικῶς.

Θ αμὰ, Ἀττικῶς πυκνῶς, Ἑλληνικῶς.

Θ αμινὰ, Ἀττικῶς πυκνὰ, Ἑλληνικῶς.

Θ αῤῥος, Ἀττικῶς θάρσος, Ἑλληνικῶς.

Θ αυμασίον, Ἀττικῶς θαυμασόν, Ἑλληνικῶς.

Θεμέλια ἢ θεμέλιον, ἐδετέρως, Ἀττικῶς [θεμέλιοι ἢ
θεμέλιος, κοινῶς.]

Θερόμεν, Ἀττικῶς θερμινόμεν, Ἑλληνικῶς.

² Θεωροί, οἱ τὰς θυσίας ἀπαγόντες εἰς τὰ κοινὰ ἱερὰ ἢ τὰ
μαντεῖα, Ἀττικῶς θεαταί, οἱ συνθῦται, Ἑλληνικῶς.

³ Θελάστριαν, τὴν τὴν τροφῶν, τέκνων, τὴν παίδων θήλυν.

Θηράσεται, Ἀττικῶς θηράται, Ἑλληνικῶς.

Θηρίκλειον, ὅπου ἔτεχνίτε προσηγορεύη, ὡς Εὐδελος

“Καθαρώτερον γὰρ ἢ κεραιμὸν εἰργαζόμεν”, “Ἡ Θη-
ρικλῆς τὸ ἐκπώματα ----.

⁵ Θιαστῶται, διὰ τὸ ὦ, Ἀττικῶς θιασῖται, Ἑλληνικῶς.

Θοίνη,

¹ Ἡχὴ utitur Philostratus, ab amicissimo & doctissimo Oleario non ita pridem præclare editus. Ἡχὴ, & ἡχῆ Attice, quod ostendit Steph. de Dial. Gr. pag. 156. ² Vide Cl. Van-Dalei Dissert. VI. c. IV. ³ Θελάστριαν, ἢν θηλά-
ζεταί περὶ ἰδίως, ἔτι Κραπίος. Phot. in Lexic. MS. Τὴν θηλάσκει Εὐ-

πολις περὶ τὴν, θηλάστριαν ἀνόμεσε. Pollux. l. 3. c. 3. ⁴ Ita MS. sed paulo post habet τὰ ἐκπώματα. In Thoma Magistro καθαρώτερον δὲ ἢ κεραιμὸν εἰργαζόμεν, &c. ⁵ Vi-
de Salmasii Observatt. ad Juv. Atticum, p. 146, 147. & Van-
Daleum de Marimoribus Dissert. IK. c. I.

¹ In

Θοίνη, Ἀττικῶς· θοίνα, Ἑλληνικῶς.

Θράττει, Ἀττικῶς· τρεῖσσι, Ἑλληνικῶς.

¹ Θρεπτικὸς, Ἀττικῶς· τροχαστικὸς, Ἑλληνικῶς.

Θρυαλλίδα, Ἀττικῶς· ἐλλύχνιον, Ἑλληνικῶς· Ἐ Ἡρό-
δοτος κέχρηται.

Θύραζε, Ἀττικῶς· ἔζω, Ἑλληνικῶς.

² Θωμὸς, Ἀττικῶς, ὡς Ἀριστοφάνης Βαθυλωνίοις· θημῶν,
Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ι.

Ιάλεμος, Ἀττικῶς· σημαίνει δὲ τὸ θρῆνον ἢ τὸ ψυχρὸν
ἀνθρώπων· ἰάλεμος, τὸ ἐκλυτον, Ἑλληνικῶς.

Ἰαπετὸς ἀντὶ γέρων, ἢ Τιθωνὸς ἢ Κρόνος ὅτι τὸ γε-
ρόντων.

Ἰδὲ, ὀξύτονον, Ἀττικῶς· ἰδὲ, ὡς τὸ εἶπε, λαδὲ, εὐρέ.

Ἰδιάζειν, [Ἀττικῶς]· ἔ γάρ μοι οὐλοὴ ἰδιάζειν, ξενι-
κῶ γὰρ ἰδιάζω πρᾶγματι.

Ἰδιοζενὴς, ὁ μὴ δημοσία προσκείμενος πόλει τινὶ, ἀλλ'
³ ἰδία ξένος, [Ἀττικῶς.]

Ἰδρῶ, Ἀττικῶς· ἰδρῶτα, Ἑλληνικῶς.

⁴ Ἰερεῖα, μακρῶς τὴν τελευτήαν, ἢ παροξυτόνως τὴν
ὠδάλγησαν, Ἀττικῶς· ἰερεῖα βραχέως τὴν ἐσχά-
την, βαρυτόνως τὴν ὠδρατελευτήαν, Ἑλληνικῶς.

Ἰερεῖον, πᾶν τὸ θυόμενον τοῖς θεοῖς χωρὶς ὕος.

Ἰερεῖον, Ἀττικῶς· θυμα, Ἑλληνικῶς.

Ἰκταρ, [Ἀττικῶς]· Πλάτωνος Πολιτεία, ⁵ ἔδ' ἐκταρ
[βάλλει,]

¹ In MS. Θρεπτικὸς. ² In MS. Θωμὸν, & dein θημῶν. ³ O MS. ἐγγείησι, & Phavorinum, v. ἰερεῖα.
⁴ Diversus ab it Thom. Magist. 227. ⁵ Vide Steph. de Dial. Gr. pag.

[βάλλει,] ὅπερ ἐστίν, ἐδὲ ἐγγύς [ἔ' σκόπ' εὖ γίνεται.]
 Ἰλιάς κακῶν· ὅτι τῇ μεγάλων συμφορῶν ὁ λόγος τίθηται.
 Ἰλιγίαν [Ἀττικῶς·] ἀντὶ ἔ' εὐδοκίᾳ, ἢ περὶ φρεσίν,
 Ἑλλενικῶς.

¹ Ἰλισσώμιον, Ἀττικῶς· εἰλεμνός, Ἑλλενικῶς.

Ἰλλόν, Ἀττικῶς· σπαθόν, Ἑλλενικῶς.

Ἰμονία, Ἀττικῶς· ἰμάς, ὁ λῶρος, Ἑλλενικῶς. λέγεται
 καὶ τὸ ² καλώδιον.

Ἰζοὶ ὅτι τῇ γλιχρῶν καὶ φειδωλῶν· ἔ' εἴκε περὶ τῆς ἰζον
 γεγενῆσθαι τ' εὐνομα, ὅτι καὶ ὁ ἰζὸς γλιχρός ἐστίν. λέγει
 δ' Αἰσχροφάνης ἔ' τως, ἰζοὶ ῥυποκένδυλοι· ὅπερ ³ ση-
 μαίνει καὶ αὐτὸ τὰς γλιχρὰς, διὰ τὴν φειδωλίαν
 μήτε ⁴ λυομύες μήτε νιζομύες.

Ἰππία, βασιλέα, ἀλῖέα, ⁵ μακρῶς, Ἀττικῶς· [βρα-
 χέως, Ἑλλενικῶς.]

⁶ Ἰππίας, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλλενικῶς.

Ἰππίδιον, ἔ' μόνον τὸ ἰππάρειον, ⁷ [ἀλλὰ ἔ' ἰχθύν ποιόν.]

Ἰσαισι, Ἀττικῶς· οἶδασι, κρινῶς.

Ἰσηγορία, Ἀττικῶς, ἔ' Δημοσθένους ἐν τῷ κατὰ Μειδίου·
 ἰσολογία, Ἑλλενικῶς.

Ἰσηλὶς, καινότερον ἔ' ἡλικιώτης.

Ἰσθμίων, Ἀττικῶς· περὶ ἰσθμίου, ἢ ⁸ φρεάτιον, Ἑλλη-
 νικῶς.

Ἰστυλῆς,

¹ Ἰλισσώμιος Hesychio, Suidae, & Photio in Lexico MS. Verum & Hesychio Ἰλισσῶντες, συνελθόντες. lege συνελθόντες. ² Τὸ τῷ ἀντλημάτων χοιρίον Photio in Lexico MS. ³ In MS. σημαίνειν. ⁴ In MS. λυομύες. ⁵ Cujus rei rationem sic reddunt Grammatici Vett. Ἐπεὶ τὴν γενικὴν διὰ τῆς μεγάλης γράφουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, τὰς χάριν καὶ τὴν αἰτιατικὴν ποιεῖν εἰς αὐτὰ μακρόν, ἵνα ἰσχύοντος γένη-

ται τῇ ἰδίᾳ γενικῇ· Εὐριπίδης, “Καὶ μὴν δεδορκα τὸν δὲ Πηλέα πέπας”, Vide Thom. Magistram, v. Ἑρμηνεία, Phrynichum, v. Ἑρακλῆα, & Indicem secundum ad Euripidem ex Edit. Cl. Barnesii, sub initium. ⁶ Vide Helladii Chrestom. cum notis Meursii, p. 18. & Graevium ad Luciani Solacistam, pag. 109. ⁷ Ita ex Hesychio. ⁸ Φρεάτιος περὶ ἰσθμίου Photio in Lexico MS.

ἴσπελής, ξένος ὁ μετέχων τῶν νόμων καὶ τῶν πραγμάτων
πάντων πλὴν ἀρχῆς, [Ἀττικῶς] μέτοχος, Ἑλληνι-
κῶς. ἐκ δὲ φρυγίχου δὲ Ἀρράβιος τῶν Σοφιστικῆς πα-
ρασκολῆς ἴσπελεις οἱ ἴσα τελῶντες τοῖς ἀσθεῖς, ὅ ἐστιν,
[ἴσων] τοῖς πολίταις τέλος διδόντες.

Ἰσάναι, Ἀττικῶς ἰσάνειν, Ἑλλωικῶς.

² Ἰσότης ὡς ἀρότης, Ἀττικῶς ἰσότης ὡς βραβδότης,
Ἑλλωικόν.

Ἰοχεῖν, Ἀττικῶς ἔχειν, Ἑλλωικῶς.

Ἰοχίον, τὸ κροῖλον τῶν γλαστῶν, ἐν ᾧ ἡ κοτύλη σρέφεται,
Ἀττικῶς οἱ δὲ Ἕλληνες τὰ νῶτα τὰ ἰοχία [λέγουσιν.]

³ Ἰτρία, πλάσματα λεπτὰ σησαμῶ πεπρασμένα,
[Ἀττικῶς] λάχανα, κρινῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Κ.

Καθεδεῖται, Ἀττικῶς καθίζει, Ἑλλωικῶς.
Κάθησο, Ἀττικῶς κάθω, κρινῶς.

Καθόπι, Ἀττικῶς καθῶς δὲ, Ἑλλωικῶς.

Κάκη, ⁴ ἔτω Πλάτων, Ἀττικῶς κακία, Ἑλληνικῶς.

Κακκάβη, Ἀττικῶς κακκαβος, Ἑλλωικῶς.

Καλιὰ, τὸ ἐκ τῶν ξύλων οἶκημα, [Ἀττικῶς.]

⁵ Κάλλεα, τὰ ὑπὸ τὰ ⁶ γένεια τῶν ἀλεκτρυόνων, ἔς κάλ-
λωνας οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Κάλλη, τὰ ἄνθη, Ἀττικῶς.

⁷ Καλῶ καὶ ὅπῃ δὲ καλέσω, Ἀττικῶς ὅπῃ δὲ ἔνεσώτος
⁸ μόνων τῶν Ἑλλωίων τὸ λεγόμενον καλῶ.

¹ Καναχεῖν,

¹ Hujus operis Epitomen de-
dit Photius in Bibl. cod. CLVIII.

meminitque Suidas, v. Φρυγίχου.

² In MS. Ἰτρία. ³ In MS. ἰχον.

⁴ Ita ex Suida. In MS. ὁ Πλ.

⁵ Al. κακκαβια. ⁶ In MS. γένη.

⁷ Vide Steph. de Dial. Gr. p. 140.

⁸ Forsan μόνως, ut paulo infra.

¹ Καναχῆν, Ἀττικῶς· κιγχλίζειν, Ἑλληνικῶς.
 Καρυκεῖα, Ἀττικῶς· ποῖεργος ζῶμος, Ἑλλωικῶς.
 Καταγλωττίσματα, τὰ ποῖεργα φιλήματα· ἐ κατα-
 γλωττίζειν, τὸ βλασφημεῖν.

Κάταγμα, Ἀττικῶς· μήρυγμα, Ἑλλωικῶς.
 Καταγώγιον ἢ κατάγεσθαι, Ἀττικῶς· κατάλυμα ἢ κα-
 ταλύειν, Ἑλλωικῶς.

² Καταλεγείς, Ἀττικῶς· καταλεχθεῖς, Ἑλλωικῶς.

³ Κάπαντες, τῶν πρώτων παροξυτόνων, Ἀττικῶς· τῶν
 τελωταῖαν ὀξυτόνων, Ἑλληνικῶς.

Καταπλάμνυθι, Ἀττικῶς· καταπλᾶς, Ἑλλωικῶς.

Κατὰ ⁴ χειρὸς, Ἀττικῶς· κατὰ χειρῶν, Ἑλλωικῶς.

⁵ Κατέαξε τὴ κεφαλῆς, Ἀττικῶς· κατέαξε τῶν κεφα-
 λῶν, Ἑλληνικῶς.

Κατεδήδωκεν, Ἀττικῶς· καταδέδωκεν, Ἑλλωικῶς.

Κατεκαύθη, Ἀττικῶς· ⁶ κατεκαύθη, Ἑλλωικῶς.

Κατεσκεδάσε τὴ ἀμίδα, Ἀττικῶς· ⁷ κατέχεεν, Ἑλληνικῶς.

⁸ Κατΐτερον, τὸ ⁸ νεκρὸ ὄβολον, [Ἀττικῶς· κασιτέριον,
 Ἑλλωικῶς.]

Κατόπιν, Ἀττικῶς· ⁹ ὅπισθεν, Ἑλληνικῶς.

Κατωρύρκεται, Ἀττικῶς· κατώρυκεται, Ἑλληνικῶς.

Κατωνάκη, τοῖς εἰς χρόνον Φεύγουσιν, ὅτε κατίοιεν, ¹⁰ νάκη

τί

¹ In MS. καγχᾶν, & dein
 κιγχλίζειν. ² In diversa senten-
 tia est Thomas Magister. Sed
 pro nobis facit H. Steph. de Dial.
 Gr. p. 147. 156. ³ Ita ex iis,
 quæ infra occurrunt in voce
 Μάντιων. In MS. Κάπαντες, τῶν
 πρώτων ὀξυτόνων, Ἀττικῶς· τῶν τε-
 λωταῖαν ὀξέων, Ἑλλωικῶς. ⁴ Ad-
 dit Tho. Magist. ὑδὼρ ἐδέξατο.
⁵ In MS. κατεᾶξαι τὴ κ. & dein
 κατέαξε τὴ κ. Vide H. Steph. de

Dial. Gr. p. 44. ⁶ In MS. κα-
 τεκαυθήσεται. Apud Tho. Magist.
 κατεκαύθη, Ἀττικῶς· κατεκαύθη, Ἑλ-
 λωικῶς. Forsan tamen, κατακαυ-
 σεται, Ἀττ. κατακαυθήσεται, Ἑλλ.
 ut supra, Γυμνάσεται, Ἀττ. γυμνα-
 σθήσεται, Ἑλλ. Vide Steph. de
 Dial. Gr. p. 147. ⁷ In MS.
 κατέχεεν. ⁸ In MS. κασιτέριον.
⁹ Forsan κατόπισθεν, ut in Tho.
 Magistro. ¹⁰ In MS. νάκη.

τὶ τοῖς ἱματίοις περσεράπιετο, ὡς καὶ ὁ Θεόπομπος,
ἤναγκάσθησαν ἢ ὑπὸ τῶν τυράννων, ἵνα μὴ ¹ κατίωσιν
εἰς ἄστυ, κατωανάκην φορεῖν.

² Κάχρυς, Ἀττικῶς· κερταὶ πεφρυγιδύαι, Ἑλληνικῶς.

³ Κεκραγμός, Ἀττικῶς· κραυγή, Ἑλληνικῶς.

⁴ Κέδρον, ἑδτερώς, Ἀττικῶς· [κέδρος,] θηλυκῶς,
Ἑλληνικῶς.

⁵ [Κέκτημαι,] καὶ κεκτῆσθαι, καὶ κεκτημυρή, ἡ δέσποινα,
παρ' Ἀττικοῖς.

⁶ Κέοιτο, μόνως Ἀττικῶς· καὶ κείσεται, μόνως Ἀττικῶς.

Κεράια πλοῖα, Ἀττικῶς· κέρας, Ἑλληνικῶς.

Κεραμεῖν, Ἀττικῶς· ὀσράκινον, Ἑλληνικῶς.

Κερασις, Ἀττικῶς, τὸ φυτόν· κερασία, μακρῶς, Ἑλ-
λινικῶς.

Κηδεύας καὶ τὰς δίδοντας καὶ τὰς λαμβάνοντας τὰς κέρας,
Ἀττικῶς· πενθερὰς, Ἑλληνικῶς, καὶ γαμβρὰς.

Κηδεύομεν, Ἀττικῶς· ὡς τινος γυναῖκα λαμβάνο-
μεν, Ἑλληνικῶς.

Κῆχος, ἀντὶ ⁷ γῆς, Ἀττικῶς.

Κίβδηλος, ἐκ ὕλης τῆς τέχνης, δοκῶν δὲ ὕλης.

Κίβδωνες, Ἀττικῶς· ⁸ μεταλλεῖς τῆς λίθων, Ἑλληνικῶς.

Κίρνη, Ἀττικῶς· ⁹ κίρνας, Ἑλληνικῶς.

Κλάειν,

¹ In MS. καπών. ² Ita Pho-
tio, Aliisque. Καρχεὺς in MS.
³ In MS. κεκραγῶς. ⁴ In MS.
Κέδρον. ⁵ In MS. hæc adjun-
cta erant τοῖς κατωανάκην φορεῖν in
voce Κατωανάκη. ⁶ Κέοιτο in
Cod. MS. Certum est κέοιτο in
Ionicum esse. Nec scio quo mo-
do verum esse potest quod hic
asseritur; nisi de Atticorum Lin-
gua Veteri intelligatur, quæ
multa cum Ionica communia
habuit. Fuit cum legendum
existimarem, κέοιτο, ἀντὶ ὑπέρχοι,

μόνως Ἀττ. κείσεται, ἀντὶ ὑπάρχει,
μ. &c. eo quod voces nonnullæ
in certa duntaxat significatione
Atticæ sint. ⁷ Ita pro δὴ in
MS. rescribere visum est: cum
in Hesychio sit, ποῖ κῆχος, ποῖ γῆς.
⁸ In MS. καὶ πελοποννησίων λίθων.
Sed in Photii Lexic. MS. Κίβδω-
νες, οἱ μεταλλεῖς τῆς λ. aut simile
quid reponi debere existimo.
⁹ Ita pro κίρνα, ut in MS. cum
in Tho. Magistro sit, Κίρνημι Ἀτ-
τικῇ, καὶ κίρνω.

Κλάειν, Ἀττικῶς· κλαίειν, Ἑλληνικῶς.

Κλάσαι, Ἀττικῶς· κλαδεῦσαι, Ἑλληνικῶς.

Κλεῖν, Ἀττικῶς· κλεῖδα, Ἑλληνικῶς.

Κλισιάδες, αἱ δίθυροι πύλαι, Ἀττικῶς· ¹ κλισία ᾗ, ὅπερ τὰ ζεύγη ἴσται.

Κνεῖν, Ἀττικῶς· κνήθειν, Ἑλληνικῶς.

Κνέφαλον, Ἀττικῶς· ἡ τύλη, Ἑλληνικῶς.

² Κνησεῖεν, Ἀττικῶς· κνησικῶς ἔχειν, Ἑλληνικῶς.

Κνιαστᾶν, τὸ θῦεν, Ἀττικῶς.

Κομμώττειαν, Ἀττικῶς· ³ ἐμπλέκτειαν, Ἑλληνικῶς.

Κομψεία, Ἀττικῶς· πανουργία, Ἑλληνικῶς.

Κομψὲς Πλάτων & τὲς πανέργες, ἀλλὰ τὲς βελτί-
στες· κομψὲς γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει
⁴ Πολιτειῶν γ'.

Κόπει τὴν θύραν ἔξωθεν, ψοφεῖ ᾗ ὁ ἐνδοθεν, Ἀττικῶς·
κροτεῖ ᾗ, Ἑλληνικῶς.

⁵ Κοροπλάτος, Ἀττικῶς· κοροπλάτης, Ἑλληνικῶς.

Κότινος, Ἀττικῶς· ἀγμελάιος, Ἑλληνικῶς.

⁶ Κοχώνη, ἡ ὑπογλατῖς, [Ἀττικῶς.]

⁷ Κοψυχὸς ἀντὶ τοῦ κρύου, Ἀττικῶς καὶ Ἑλληνικῶς.

⁸ Κράσις, διὰ τοῦ κ, Ἀττικῶς· γράσις, διὰ τοῦ γ, Ἑλληνικῶς.

⁹ Κρεμάθρη, Ἀττικῶς· κρεμάθρα, Ἑλληνικῶς.

Κυκεῶ, Ἀττικῶς· κυκεῶνα, Ἑλληνικῶς.

Κυρβάσια, πῖλος Περσικὸς, ὡς Ἀριστοφάνης ¹⁰ Ὀρνισιν,
[Ἀττικῶς· πᾶρα,] Ἑλληνικῶς.

Κυρίττειν, Ἀττικῶς· κεραιτίζειν, Ἑλληνικῶς.

Κωμωδοποιοὶ, Ἀττικῶς· ¹¹ κωμωδιοποιοὶ, Ἑλληνικῶς.

A P-

¹ In MS. κλισία. ² In MS. Κνησεῖεν. ³ Unde forsitan apud Pollucem pro πέκην aut πέκτην legendum πλέκειν. ⁴ Pag. 405. Edit. Paris. ⁵ Thomæ Magistro κοροπλάτης. Sed pro nobis faciunt Harpocrat. & Suidas. ⁶ In

MS. Κοχώνη ἡ ὑπογλατῖς. ⁷ In MS. κομψυχὸς, & dein κρύουτος. ⁸ In MS. Κράσις, & dein γράσις. ⁹ Vide in v. Θοῖνη. Forsitan Κρεμάθρα, & dein κρεμάτρα. ¹⁰ V. 487. ¹¹ Ita ex Thomæ Magistro. In MS. κωμωδιοποιοί. ¹ In

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Α.

Λάγηνος, ἀρσενικῶς, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.
 Λαγῶα, τὰ μέρη ὧς λάγῃ, Ἀττικῶς· ¹ λαγώνεια,
 Ἑλληνικῶς.

Λαμβάνειν, ἀπαρεμφάτως οἱ Ἀττικοί, ὡς Ἀριστοφάνης
² Ὀρνισιν, εἰάν τις δόπουκτεινὴν τύραννον, πρὶν λαμβάνειν·
 τὸ ἧ λαμβανέτω, Ἑλληνικῶς.

³ Λάσωνα ἔτῃς χυτρόποδας καὶ τῇς δίφρους, ὡς Εὐπολὶς
⁴ Πόλεσιν. Ἐμοὶ γὰρ ἐκ ἑστίν ὁ δὲ ⁵ λάσωνον ὅπως χέζω.
 Λάσιος, ὁ παρηθηκῶς, καὶ λάσιον, τὸ ⁶ ταῦρον ἔχοντα, Ἀττι-
 κῶς· πρῶχειρος καὶ τόλμηρος, Ἑλληνικῶς.

Λαταγῆς, τῇς ψόφους ἐκ τῆς ποτηρίων, [Ἀττικῶς.]
 Λαύρας καὶ τὰς ⁷ ἀμάρας, Ἀριστοφάνης· λαῦρα ἧ καὶ τὰ
 ἀμφόδια.

Λαχεῖν δίκην, Ἀττικῶς· ἐγκλημα δόπουκδόναι, Ἑλλη-
 νικῶς.

Λέρμα, ἀντὶ λέπισμα, Ἑλληνικῶς· λέπος, κρινόν.

⁸ Λεμφος, ἡ πεπηγῆα [⁹ μύζα,] Ἀττικῶς.

Λοκὴ σταθμὴ, ὅ μὴ ¹⁰ κεχρισμὴν μίλτω, ἀλλὰ χερσός.

Λοκέχρως, Ἀττικῶς· λοκέχρης, Ἑλληνικῶς.

Λεχὼ, Ἀττικῶς· λόχῳ, Ἑλληνικῶς.

¹ Λῆμα

¹ In MS. λάγεια. ² V. 1074.

— ἢ τε τῶν τυράνων πρὶν πρὶν

“τὴν τετυγμένην δόπουκτεινὴν, πρὶν λαμβάνειν”.

³ In MS. Λά-

σωνον, &c, paucis interjectis, λαμ-

βάνεται. ⁴ Ita ex conjectura.

In MS. ποχ. ⁵ In MS. λάσωνος.

Paulo ante, γ’ forsan pro γδ le-

gendum. ⁶ In MS. ταῦρον ἔχων.

Vide Schol. ad Aristoph. Ran.

v. 224. ⁷ In MS. ἀμάρας. Cui

non placet ἀμάρας, per me licet

reponat ῥύμας ex Schol. Aristophanis

ad Eireliōn, v. 98. ⁸ In

MS. λέφῳ ἡ πεπηγῆα. Ἀττικῶς.

⁹ Sc. ἐκ μυκτῆρων, ut habet Eu-

stathius ad Homerum, p. 1761. Edit.

Rom. ¹⁰ Ita, vel μὴ κεχρισμὴν

μίλτω legendum censeo. In MS.

ἢ μὴ κεχρισμὴν.

- ¹ Ἀῆμα, δι' ἐνὸς μ, τὸ θάρσος· Διὰ δὲ δύο, τὸ λαμ-
βανόμενον· ἀδιαφόρως, Ἑλληνες.
Λητρυγεῖν, Διὰ ἔ η, Ἀττικῶς· Διὰ ῥ ² τ εἰ διφθόγγα,
Ἑλληνικῶς· λήιτον γὰρ τὸ δημόσιον.
Λιτρυγὲς, Θακυλίδης· λιθοκόπες, Ἀντίφων.
³ Λίσπες, Ἀττικῶς· καταπύγες, Ἑλληνικῶς.
Λίτρων, Ἀττικῶς· νίτρων, Ἑλληνικῶς.
Λογιᾶται, Ἀττικῶς· λογίσεται, Ἑλληνικῶς.
Λογίς, ⁴ τὰς πολυτίσους, Ἀττικῶς, ὣς Ἡρόδοτος· λο-
γίς, τὰς [δια]λεκτικὰς, Ἑλλῆνες.
Λογοποιόν, τὸ λογογράφον, οἱ Ἀττικοὶ, καὶ ⁵ συνήγορον διὰ
τὸ λόγων.
⁶ Λοπίδες, Ἀττικῶς· λεπίδες, Ἑλληνικῶς.
Λῆται, Ἀττικῶς· λῆεται, Ἑλληνικῶς.
Λυστέλειαν ἔδειξ λέγει, λυστέλεις ἢ ὣς λυστέλειν.
Λυχνῆχος, Ἀττικῶς· λαμπάς, ἢ Φανός, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Μ.

Μᾶζαν, περὶ περιωδῶς καὶ μακρὸν, Ἀττικῶς·
βαρυτάνως καὶ βραχέως, Ἑλληνικῶς.
Μαθητεῖς, Ἀττικῶς· μαθήτρια, Ἑλληνικῶς.
Μαλάχη, Ἀττικῶς· μολόχη, Ἑλληνικῶς.
Μάμμιον καὶ ⁷ μαμμάϊον, τὴν μητέρα, Ἀττικῶς· Ἑλ-
λίως

¹ Ordinem mutavi, verbum
refinxi, sensumque interpunctio-
ne juvi. Prius in MS. Ἀῆμα διὰ
δύο μ, τὸ θάρσος· διὰ ῥ ἔ ἐνὸς τὸ λαμ-
βάνω ἀδιαφόρως Ἑλλῆνες. Vide
Grævium ad Luciani Solæcistam,
p. 66. ² In MS. τ εἰ διφθ. ³ In
MS. Λίσπες, Ἀττ. καταπύγες, Ἑλλ.
⁴ Plenius aliquanto Tho. Μα-

gister: quem videtis. ⁵ Id est,
τ δίκας ἢ λόγους δικαστικὰς γράφον-
τα, ut habet Photius in Lexic.
MS. ⁶ Ita legendum conjicio,
ex Schol. Aristophanis ad Vespras,
v. 785. Λοπίδας δὲ καλεῖ, ὡς ἡμεῖς
λεπίδας καλεῖμεν. In MS. λοπί-
δαν, Ἀττ. &c. ⁷ In MS. μαμ-
μία, & mox μᾶμιον.

¹ Vide

λίωες τὴν [¹ τῆς μητρὸς ἢ πατρὸς μητέρα] μάρμυ [καλῶσιν.]

Μανεύεται, Ἀττικῶς· μανήσεται, Ἑλληνικῶς.

Μάντεων, τὴν πρώτην παροξυτόνως, Ἀττικῶς· τὴν δεύτεραν παροξυτόνως, Ἑλληνες.

² Μαχάλη, Ἀττικῶς· μάλη, Ἑλληνικῶς.

Μαχαιρίδες, αἱ μάχαιραι τῶν κερέων, Ἀττικῶς· μάχαιραι, κοινῶς.

³ Μεθύσῃν τὸν ἄνδρα, Ἑλληνες· μεθύστην τὴν γυναῖκα, Ἀττικῶς.

Μεῖδις, Ἀττικῶς· Μεῖδια, τότε ⁴ ἀναλογικὸν καὶ τὸ Ἑλληνικόν.

⁵ Μείρακας, τὰς ἄρρενας, Ἑλληνες· μείρακας, τὰς θηλείας, Ἀττικῶς.

Μελάγχρως, Ἀττικῶς· ⁶ μελάγχρως, Ἑλληνες.

Μελαίνεσθαι, Ἀττικῶς· βάπτεσθαι, Ἑλληνικῶς.

Μελίκρατον, Ἀττικῶς· οἰνόμελι ἢ ὑδρόμελι, Ἑλληνικῶς.

Μερμυῶν, Ἀττικῶς· ⁷ Φροντίζων, Ξενοφών.

Μεσέγγυος, Ἀττικῶς· μεσίτης, Ἑλληνικῶς.

Μεταβολεὺς καὶ μεταβολεῖς, Ἀττικῶς· μετάβολος καὶ μετάβολοι, Ἑλληνικῶς.

Μέτωλος, ἡ μέση τῶν ἀνδρωνίτιδος ἢ τῶν γυναικωνίτιδος ἵναι, Ἀττικῶς· μέστωλος, Ἑλληνικῶς.

Μετέ-

1 Vide Phrynichum & Nunsii Annott. ut & Stephanum de Dial. Gr. p. 223. 2 Vide Tho. Magistrum, voce μάλη. 3 Ita ex conjectura. In MS. Μεθύσῃν τὸν ἄνδρα, μεθύστην τὴν γυναῖκα, Ἑλλῶες. Varie refingi potest locus ex iis quæ collegit Cl. Grævius ad Luciani Solæcisiam, p. 65. 4 In MS. ἀνατολικόν. 5 Ita iterum ex conjectura. In MS. Μειράκια, τὰς ἄρρενας, Ἀττικῶς· μεί-

ρακας, τὰς θηλείας, Ἑλλῶες. quod omnino falsum esse, constat ex notis ad Luciani Solæcisiam, jam memoratis, p. 69. Forſan eji-cienda vox Ἑλλῶες, & scriben-dum, Μειράκια, τὰς ἄρρενας, Ἀττι-κῶς, [καὶ] μείρακας, τὰς θηλείας· vel Μειράκια, τὰς ἄρρενας, μείρα-κας, τὰς θηλείας, Ἀττικῶς. 6 In MS. μελάγχρος. 7 In MS. φρον-τίζω. qua lectione servata le-gendum Μερμυῶν.

1 Ita

Μετέπεμψε, Ὀσχυρίδης· μετεπέμψατο, Δημοσθένης.

¹ Μήτριοιον [Ὶ] τὸ πάτριοιον, [Ἀττικῶς.]

Μισογύνης, Ἀττικῶς· ² μισογύναιος, Ἑλληνικῶς.

³ Μόλυβος, Ἀττικῶς· μόλυβδος, Ἑλληνικῶς.

Μονομάχης, Ἀττικῶς· κατὰ τὴν ἀναλογίαν ⁴ μονομάχος.

Μύλη, Ἀττικῶς· μύλος, Ἑλληνικῶς.

Μύλος, ἡ τράπεζα ἔ· μύλα· ὄνος, τὸ ἄνω τῆς μύλας.

⁵ Μυρρίνη, Ἀττικῶς· μυρσίνη, Ἑλληνικῶς.

Μυσκέλενδρον, Ἀττικῶς· ⁶ μυόχοδον, Ἑλληνικῶς.

Μῶν, Ἀττικῶς· μὴ ἄρα, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ν.

Νάπυ, Ἀττικῶς· ⁷ σίνηπι, Ἑλληνικῶς.

Ναυτιά, Ἀττικῶς· ναυσιάν, Ἑλληνικῶς.

Νέατον, Ἀττικῶς· ἑχατον, Ἑλληνικῶς Ὶ κρινόν.

Νεῖα, τὰ εἰς ὠδασκοδίην ἔ· πλοῖα ξύλα.

Νῆες, ὡς Ὀσχυρίδης, Ἀττικῶς· ναῦς, Ἑλληνικῶς.

Νεῖν καὶ νήχεσθαι, Ἀττικῶς· κελυμβᾶν, Ἑλληνικῶς.

Νεὸς τὴν εὐθείαν ἐνικῶς καὶ ὀξύτόνως, Ἀττικῶς· ναὸς, Ἑλληνικῶς.

Νέωτα, Ἀττικῶς· τὸ μέλλον ἔτος, Ἑλληνικῶς.

Νῆσις, Ἀττικῶς· ⁸ νήσης, Ἑλληνικῶς.

Νεφετήσις, Ἀττικῶς· νεφεσία, Ἑλληνικῶς.

Νυμφεύτρια, Ἀττικῶς· ὠδάνυμφον, Ἑλληνικῶς.

Νῶ

¹ Ita forsan κατὰ παλαιὰν Ἀττικῶν. Vide Schol. ad Aristoph. Plutim, v. 6. Juxta Atticos recentiores, Μητρεῶν καὶ πατρεῶν, Ἀττικῶς· μητρεῖον καὶ πατρεῖον, Ἑλληνικῶς. ² In MS. μισογυνῶναι-

ος. ³ Ita ex conjectura. In MS. Μόλυβδῶ, Ἀττικῶς· μόλυβος, Ἑλληνικῶς. ⁴ In MS. μονομάχη. ⁵ In MS. Μυρρήνη. ⁶ In MS. μυόχοδον. ⁷ In MS. σίνηπι. ⁸ In MS. νήσεις.

Νῶ δυϊκῶς, Ἀττικῶς· ἡμεῖς, Ἑλληνικῶς.

Νῶν, ἢ μὴ συνεκφωνημένον ἔστι, Ἀττικῶς· ἡμῖν, Ἑλληνικῶς.

² Νῶτον καὶ τὰ νῶτα, Ἀττικῶς· νῶτος, καὶ τὰς νώτας, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ζ.

Ξενοδοκῶ, Ἀττικῶς· ξενοδοχῶ, Ἑλληνικῶς.

Ξύμμαχος, [Ἀττικῶς· σύμμαχος,] Ἑλληνικῶς καὶ κοινῶς.

Συμφώνως, Ἀττικῶς· συμφώνως, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

Σωωεῖς, Ἀττικῶς· σωωεῖς, Ἑλληνικῶς.

Συρὸν, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ο.

³ Οα, ἢ ὡα ἐν τῷ ω μεγάλῳ, Ἀττικῶς· μηλωτή, Ἑλληνικῶς.

Ὁβελίας, ἄρτος, ὁ ὅστις τὸ ὀβελῶν + ὀπτήριος.

Οἰδίπεν, Ἀττικῶς· ὀιδίποδην, Ἑλληνικῶς· Οἰδίποδα, κοινόν.

Οἰκότριψ, Ἀττικῶς· οἰκοτραφής, Ἑλληνικῶς.

Οἶμα, οἶομα, Ἀττικῶς· νομίζω, Ἑλληνικῶς.

Οἶς, μονοσυλλάβως, Ἀττικῶς· ὀρέβατον, Ἑλληνικῶς.

Οἶτε, Ἀττικῶς· φέρε, Ἑλληνικῶς καὶ κοινόν.

¹ Οἶδα

¹ Sc. ut sit νῶιν. ² In MS. ὀπτήριος. ὡαα καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ &c. ³ Ita hæc emendari, & hîc loci collocari volui. In MS. subjuncta erant vocî Ὁβελίας, hoc modo: —

¹ οἶδα, Ἀττικῶς· οἶδας, Ἑλληνικῶς.

οἷστος, τρισυλλάβως, Ἀττικῶς· βέλος, Ἑλληνικῶς.

² οἰσυπηρόν ἔρπον, Ἀττικῶς· ῥύπαρον [ἔρπον] Ἑλληνικῶς.

ολέερανα, Ἀττικῶς· ἀγκῶνα καὶ πῆχυ, Ἑλληνικῶς.

ολλύασιν, ὀμνύασιν, Ἀττικῶς· ὀλλύεσιν, ὀμνύεσιν, Ἑλ-
λινες.

ομιλίαν, ἐπὶ τῷ Διγίλεξιν μόνον, ἀλλὰ ἐπὶ τῷ συνηθείᾳ
πρὸς γυναῖκας, Ἀττικῶς· λαλιάν, Ἑλληνικῶς.

ομνύειν, Ἀττικῶς· ὀμνύειν, Ἑλληνικῶς.

ομόδ'εσλος, Ἀττικῶς· συνδ'εσλος, Ἑλληνικῶς.

ομόρ'εσθαται, ἐξομόρ'εσθαται, Ἀττικῶς· ἐκμά'εσθαται, Ἑλ-
λινικῶς.

³ ὁμῆ, ἅμα, ἐν τῷ αὐτῷ [τόπῳ] δηλοῖ· τὸ δὲ ὁμόσε,
εἰς τὸ αὐτὸν [τόπον] τὸ ὅμοθεν ἐκ τῶ αὐτοῦ [τόπου].

ὁμῆμαι, ὁμεῖ, ὁμεῖται, Ἀττικῶς· ὁμόσω, [ὁμόσεις,]
ὁμόσει, Ἑλληνικῶς.

⁴ ὀξίδας, οἱ Ἀττικοὶ τὰ μικρὰ ἵ λαγύνια.

⁶ ὀξυθύμια, Ἀττικῶς· καθάρσια τὰ ἐν τριόδοις ἐκ-
βαλλόμενα, ἢ τὰ περικείμενα τοῖς ⁷ ἀγχομυνοῖς νε-
κροῖς, Ἑλληνικῶς.

ὀπαῖα, κεραμῖς δι' ἧς ὁ καπνὸς ἔξεισιν, Ἀττικῶς·
καπνία, Ἑλληνικῶς.

ὀπῆν, Ἀττικῶς· τρύπημα, Ἑλληνικῶς.

ὀπὸς, Ἀττικῶς· ⁸ πυτία, Ἑλληνικῶς.

/ ὀπ'εύεσθαται, Ἀττικῶς· κληδονίζεσθαται, Ἑλληνικῶς.

ὀπ'ήερα, Ἀττικῶς· ἀνακαλυπτήερα, Ἑλληνικῶς.

⁹ ὀπ'έειν, Ἀττικῶς· συγγίνεσθαται, Ἑλληνικῶς.

¹ ὀρεῖκον

¹ Ex οἶδας Attici fecerunt οἶ-
δαδα. deinde οἶδα per synco-
pen. ² In MS. Οἰσυπηρό. ³ Ita
rescripsi ex Photii Lexic. In
MS. Ὀμόσει, & dein εἰς τὸ
αὐτό. ⁴ In MS. Ὀξυόδας. ⁵ In

MS. καλύγαι. ⁶ In MS. Ὀξυ-
μία. ⁷ In MS. ἀγχομομαίους.
⁸ In MS. πυτίς. Non alia vox
tantam habet scripturae varia-
tem. nam dicitur πυτία, πυετία,
πιτνά, & πιτία. ⁹ In MS. Ὀπνεῖν.

E

I In

- ¹ Ὀρεικὸν ζεύγος, Ἀττικῶς ἡμιονικὸν, Ἑλληνικῶς.
² Ὀρθρεύει, Ἀττικῶς ὀρθεῖζει, Ἑλληνικῶς.
³ Ὀρμυ, Ἀττικῶς πετραχήλιον, Ἑλληνικῶς.
⁴ Ὀρρος, τὸ ἐπάνω ὄ πρῶκτε, Ἀττικῶς.
⁵ Ὀρρόπυγιον, Ἀττικῶς ὀρροπύγιον, Ἑλληνικῶς.
⁶ Ὀρρωδεῖν, Ἀττικῶς φοβεῖσθαι, Ἑλληνικῶς.
⁷ Ὀρχηστρίς, Ἀττικῶς ὀρχήστρα, Ἑλληνικῶς. V. Thom.
⁸ Ὀσημέρα, Ἀττικῶς καθημέραν, Ἑλληνικῶς.
⁹ Ὀσεν, Ἀττικῶς ὀσέον, Ἑλληνικῶς.
¹⁰ Ὀσρία Διὰ τὴ μακρῇ, Ἀττικῶς ὄσρεα, Ἑλληνικῶς.
¹¹ Ὀσφρόμυθον, Ἀττικῶς ὀσφρησάμυθον, Ἑλληνικῶς.
¹² Οὐκ ἀπήρκει, ἀντὶ τῆς ὅσκι ἤρκει, Ἀριστοφάνους Πολυεῖδω.
¹³ Οὐκ ἐπράττει, Ἀττικῶς ὅσκι ἐπράττει, Ἑλληνικῶς.
¹⁴ Οὔς, Ἀττικῶς ὠπίον, Ἑλληνικῶς.
¹⁵ Οὐχ ἤκιστα, Ἀττικῶς μάλιστα, Ἑλληνικῶς.
¹⁶ Ὀφεις, Ἀττικῶς τὰ ὄφρα τοῖς Ἑλλήσι ψέλλια.
¹⁷ Ὀφελον, ὅτι δύο προσώπων ἡ καὶ [μετ'] ἀπαρεμφάτω. ἐξ ἀνάγκης ῥήματι ἀκολουθήσει ῥήμά τι ἀπαρεμφάτων. ¹⁸ Ὡς μὲν ὄφελ' Ἐκτωρ κτεῖναι ----. Δημοσθένους ἐν ¹⁹ τῷ κατ' Ἀριστογείτονος Ἀττικῶς κέχρηται.
²⁰ Ὀχλον, ὅτι πλήθος, Ἀττικῶς τὴν παρὰ τοῖς Ἑλλήσι λεγομένην ὄχλησιν.
²¹ Ὀψον, Ἀττικῶς προσφάγιον, Ἑλληνικῶς.

A P-

¹ In MS. Ὀρεικόν. ² In MS. Ὀρεός. ³ Thomae Magistro Ὀσρεα, ὅσκι ὄσρεα. ⁴ Ita ex Eodem, qui habet Ἀπαρκεῖ καὶ ἄλλιον ἢ ἀρκεῖ. Si quis malit ὅσκι ἀπέχρη, per me

licet. ⁵ In MS. καὶ ἀπαρεμφάτων. ἐξ ἀνάγκης ῥήματι ἀκολουθήσει ῥήματι ἀπαρεμφάτω. ⁶ Homeri Iliad. φ. v. 279. ⁷ P. 835. Edit. Francof.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Π.

- Π Αἶδα, τὸ δῶλον, καὶ ἡ γέρον, Ἀττικῶς.
 Παιδάριον ¹ [τὸ ἄρρεν] ἔ τὸ θυγάτριον, Ἀττι-
 κῶς· παιδάριον, μόνον τὸ ἄρρεν, Ἑλληνικῶς.
 Παιδίσκην καὶ τὴν ἐλδθέρην ἔ τὴν δέλην, Ἀττικῶς·
 τὴν δέλην μόνην, Ἑλληνικῶς.
 Παῖσι, Ἀττικῶς· ² παῖζαι, Ἑλληνικῶς.
 Πανοικεσία, Ἀττικῶς· ³ πανοικί, Ἑλληνικῶς.
 Πάντοτε, εἰς τὴν Ἀττικῶν· [ἐκάστοτε δέ.]
 Πάπυρος, μακρῶς, Ἀττικῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.
⁴ Παραιρήματα τῶν ἱματίων, ⁵ Θεκυρίδης, Ἀττικῶς.
 Παρακαταθήκην, Ἀττικῶς· ὠραθήκην, Ἑλληνικῶς.
 Παρασημαίνεσθαι, Ἀττικῶς· ⁶ ὠρασφραγίζεσθαι, Ἑλλη-
 νικῶς.
 Παρασίτεις, τὰς ⁷ δημοσίαις σιτημύδεις ἐν τῷ Πρυτανείῳ.
 Ἀττικῶς· τὰς κόλακας, Ἑλληνικῶς.
⁸ Παραθήσμαι, Ἀττικῶς· παρέξομαι, Ἑλληνικῶς.
 Πάρνοπες, εἶδος ἀπιδάδων. τὰς καλσμύδας ἀκρίδας
 λέγε.
 Παροίξας τὰς θύρας, Ἀττικῶς· ὠρανοίξας τὴν θύραν,
 Ἑλληνικῶς.
⁹ Παρυσίαν, καὶ τὴν εἰσίαν, Ἀττικῶς.
 Παροψίδα, τὴν ποίαν μάζαν, Ἀττικῶς· παροψίδα,
 τὸ σκεῦος, Ἑλληνικῶς.

¹ Ita ex Clem. Alex. Paedagog. l. i. c. 4. p. 84. Ταύτη
 μοι δοκῶσιν οἱ Ἀττικὸὶ παιδάριον
 ἐπικρίναι· ἔ μόνον τὸ ἄρρεν ἀλλὰ καὶ τὸ
 θῆλυ κεκλημένον. ² Vide Nun-
 nesium ad Phrynichum, pag. 47.
³ In MS. πανοικία. ⁴ In MS.

¹ Παρωκη-
 Παραιρήματα. ⁵ P. 242. Edit.
 Oxon. ⁶ Ex Thoma Magistro le-
 gendum ἐπισφραγίζεσθαι. ⁷ Vide
 H. Stephani Thes. Gr. Ling. voce
 παρασίτοις. ⁸ In MS. παραχρή-
 σμαι. ⁹ In MS. παρυσίας. Vide
 Harpocrat. & Hesych.

¹ Παρωκησιόμην, & παρωκίωθην, [Ἀττικῶς.]

Πασπάλη, Ἀττικῶς· κέγχρος, ἢ τὸ τυχόν, Ἑλληνικῶς.

Πέδη, Ἀττικῶς· ² πείσκελιν, Ἑλληνικῶς.

³ Πειραιῶς, Ἀττικῶς· Πειραιέως, Ἑλληνικῶς.

Πειρώσαντες τὸ χωρίον, ὡς Θυκυδίδης, [Ἀττικῶς.]

⁴ Διπτοπειραθέντες, Ἑλληνικῶς.

Πειρῶν παῖδα, Ἀττικῶς· πειράζων, Διαφθερίων, Ἑλληνικῶς.

Πελάτιον, τὸ ὑφ' ἡμῶν ἐργολάβον, [Ἀττικῶς.]

⁵ Πέλεθος, Ἀττικῶς· ἀπέλεθος, Ἑλληνικῶς.

Πελιτνόν, Ἀττικῶς· πελιδνόν, Ἑλληνικῶς.

Πεντετηρεῖς, καὶ ἄλλα ὅμοια, Ἑλληνικῶς.

Πεντηκέντορος ναῦς, διπλὸν ἔπεντήκοντα ἔχειν ἄνδρας, ὅπερ ἦν ἀριθμὸς λόχος. ἢ δὲ τριήρης θεωρητορεύετο διπλὸν ἔτρεῖς ἔχειν εἰρεσίας· τέτταρας μύριοι λόχος. ἢ γὰρ ἀρχαῖα σιντάξις Διακοσίους εἶχε τρεῖς ἐκπλέοντας.

Πεπαρώνηκεν, Ἀττικῶς· ⁶ παρώνηκεν, Ἑλληνικῶς.

Πεπαύσομαι, Ἀττικῶς· παύσομαι, Ἑλληνικῶς.

⁷ Πεποιθέναι, λέγεται, Ἀττικῶς· πεποίθησιν, Ἑλληνικῶς.

Πεπολέμωται, ὁ εἰς ἐχθρὸν πολεμῶν [τινι.]

Πεπραγὼς, Ἀττικῶς· πεπραχὼς, Ἑλληνικῶς.

Πεπράσσομαι, πεπράσθην, πεπράσσεται, Ἀττικῶς· πρᾶσσομαι, πρᾶσθην, πρᾶσσεται, Ἑλληνικῶς.

⁸ Περιδέραια, Ἀττικῶς· περὶτραχήλια, Ἑλληνικῶς.

⁹ Περύσσον, Ἀττικῶς· πείσσον, Ἑλληνικῶς.

¹⁰ Πετρεῖα, ἢ διὰ ψήφων παγδιὰ· ἐστὶ δ' ὅτε καὶ ¹¹ γεωμετρεῖαν λέγειν.

Πετρεῖαν,

¹ Thoma Magistro Παρωκισμα
Ἀττικῶς, & παρωκίωθην. ² In MS.
πείσκελιν. ³ In MS. Πειραιέως.
⁴ Forlan διπτοπειραν ποιοῦντες, ex
Thoma Magistro. ⁵ In MS. πό-
λεθος, & dein ἀπέλεθος. ⁶ In

MS. παρωκίωθην. ⁷ Ita ex Phry-
nicho. In MS. πεποιθέν. ⁸ Al.
περὶδέραια. In MS. περὶδέραια.
⁹ In MS. πείσσον. ¹⁰ In MS.
Πετρεῖα, & mox ψήφων. ¹¹ For-
lan γεωμετρεῖαν.

Πεττεύειν, Ἀττικῶς· διαγραμματίζειν, Ἑλληνικῶς.
 Πῆ, ποῖ, Ἀττικῶς· πῆ, κρινόν.
 Πηχέων, Ἀττικῶς· πηχῶν, Ἑλλωικῶς.
 Πιαίνειν, Ἀττικῶς· σιτεύειν, Ἑλλωικῶς.
 Πίομα, πίθι, Ἀττικῶς· πιῆμα, πῖε, Ἑλληνικῶς.
 Πίτυρα, Ἀττικῶς· [τὰ τ̃ σίτων ἢ κριθῶν φλοιὰ, Ἑλ-
 ληνικῶς.]

Πλαίσιον, Ἀττικῶς· πλινθιον, Ἑλλωικῶς.

Πλάνος, Ἀττικῶς· πλάνη, Ἑλληνικῶς.

Πλέθρον, ἕκτον μέρος σελίδος.

¹ Πλεῖν ἢ μύριοι, Ἀττικῶς· ² πλέονες ἢ μύριοι, Ἑλληνι-
 κῶς.

Πλειστηριάζειν, τὸ ὑπερβάλλειν ³ τῇ τιμῇ.

Πλεύμων, Ἀττικῶς· πνεύμων, Ἑλληνικῶς.

Πλέω, ἀντὶ τ̃ πλήρεις, Ἀττικῶς· πλήρεις, Ἑλλωικῶς.

Πλέων ἢ κατάπλεων, Ἀττικῶς· πλήρης, Ἑλλωικῶς.

Πλέων οἶνος, Ἀττικῶς· πλήρης οἶνος, Ἑλλωικῶς.

Πλημμελεῖν, Ἀττικῶς· ἐξυβερίζειν, Ἑλλωικῶς.

Πλωεῖς, κατὰ τὴν πρῶτην Ἀττικῶς· κναφεῖς, κατὰ τὴν
 δευτέραν Ἀττικῶς.

Πνύξ, χωρίον ἐν ᾧ ἀπόρρηται ἐκκλησιασάζουσιν.

⁴ Ποιοῖην, Ἀττικῶς· ποιῶην, Ἑλληνικῶς.

Πόλιν, τὴν ἀκρόπολιν· καὶ πόλεως, τῆς ἀκροπόλεως,
 Ἀττικῶς.

Πολιτεύειν ἢ πολιτεύεσθαι λέγεται, πολιτευτῆς ἢ λέγεσθαι.
 ἀλλὰ δημαγωγός, ὡς καὶ τοῖς Ἀττικῶς· πολιτεύτης,
 Ἑλληνικῶς.

Πολλὰ γὰρ καὶ δεῖ, εἰδὲ ὅλως.

Πομπεία,

¹ Aristoph. Plut. v. 1185. μῆν. ⁴ Occurrit vox ποιῖην in
² Ita, vel πλεῖς ἢ μύριοι. In Aristoph. Vesp. v. 347. Vide
 MS. πλέον ὅση μύριοι. ³ Ita ex Henr. Stephanum de Dial. Gr.
 Thoma Magistro. In MS. τὴν π. p. 148.

Πομπεία, Ἀττικῶς, τὰ θυμιατήρια καὶ τὰς χέρνιδας, ὡς
 ὁ ὀκκυδίδης.

Πομφόλυγας, τὰ δέρματα ἀπὸ τῶν κεφαλῶν αἱ γυναι-
 κες ἔχουσιν, Ἀριστοφάνης ² Θεσμοφοριαζόσης.

Πόπανα, πέμματα πλατέα καὶ περὶ φερῇ.

Πόρκου, κύρτος θαλάσσιου, ὁ εἰς ἄγραν ἰχθύων.

Πόρκος, οἱ Ἀθηνοὶ τὴν κύρτην λέγουσιν οἱ Ἕλληνες.

Πορφύρει, [Ἀττικῶς ³ τεραϊσεται, [Ἑλληνικῶς.]

Πόσις, [Ἀττικῶς.] ἀνὴρ, [Ἑλληνικῶς.]

Πότερον, ἄρα, ὁποῖον, ποταπόν.

Πότνια, σεμνή, ἔντιμος.

Ποτνιαῖα, ὠρεκαλεῖ, ὀπικαλεῖται.

Ποτνιώμνιου, Ἀττικῶς δυσφορῶν, Ἑλληνικῶς, ἡ ὁ
 μετ' οἰμωγῆς ὠρεκαλῶν.

Ποτώμνιαι, [Ἀττικῶς.] διατρέχουσαι, [Ἑλληνικῶς.]

Πρανὲς, Ἀττικῶς κατέβασις, Ἑλληνικῶς.

Πράττει, Ἀττικῶς ⁴ πρᾶττει, Ἑλληνικῶς.

Πράττομαι, Ἀττικῶς πρᾶττω, Ἑλληνικῶς.

Προελόμνιου, Ἀττικῶς προθέμνιος, Ἑλληνικῶς.

Προνομεύειν, τὸ κατατρέχειν καὶ κατασύρειν.

Προσεύχαι τὸ Θεόν, Ἀττικῶς προσεύχαι τῷ Θεῷ, Ἑλλη-
 νικῶς.

Πρόσταξις, Ἀττικῶς προσταγή, Ἑλληνικῶς.

Πρόσωπα, τὰ τῶν ὑποκριτῶν, Ἀττικῶς προσωπεῖα,
 Ἑλληνικῶς.

Προσωρμίσαντο, ὁ προσωρμίσαν, [Ἀττικῶς.]

⁵ Προτέλεια, ἡ περὶ τῶν γάμων ἡμέρα.

⁶ Πρότερον ἢ πρῶτον, τὸ μὲν ποσότητος, τὸ δὲ ποιότητος
 δηλωτικόν.

Πρότερος

1 P. 270. Edit. Oxon. 2 In *ec quæ exstat Fabula non repe-* *ec quæ exstat Fabula non repe-*
 ritur hæc vox. 3 *Hesychio* *πα-* *de Menrsii Græciam Feriatam.*
 4 In MS. *πάρξει.* 5 *Vi-*
 6 In MS. *πρῶτον* *δὲ* *προσῶτον.*

Πρότροπος οἶνον, ὃ πρὸ τῆς πατηθῆναι τὴν σαφυλὴν
¹ ρεύσας.

² Πρῶτον, ἀντὶ [πρῶτον, Ἀττικῶς] προφανές, Ἑλ-
 ληνικῶς.

³ Πρῶτρεψεν, ἔπειτρεψεν, [Ἀττικῶς] καὶ πρῶτρε-
 ψατο, ἔπειτρεψατο.

Πρόχως, Ἀττικῶς κατάχυσις, Ἑλληνικῶς.

⁴ Πρῶτῃ, ἔπειτῃ, [Ἀττικῶς] καὶ ὁψὲ, ὁκ ὁψίας.

Πύξ, Ἀττικῶς γρόνθος, Ἑλληνικῶς.

Πύραυρος, καὶ πύραυτος, τὸ ὡς επιπτόμενον ζῶον τοῖς
 λύχνοις.

Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρῶτήριον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ρ.

⁶ Ραΐσας, Ἀττικῶς ὑγιάνας, Ἑλληνικῶς.

Ραψωδοί, ὑποκριταὶ ἐπῶν.

ῤέγχει, ὅτι τὸ κοιμωμένον, Ἀττικῶς ῤέγχει, Ἑλλη-
 νικῶς.

ῤηγνύασι, διὰ τὸ α, Ἀττικῶς ῤηγνύουσιν, ἢ ῤήσασ-
 σιν, Ἑλληνικῶς.

ῤιγῶν, Ἀττικῶς ῤιγῆν, κοινῶς ⁸ ἔστι Ἑλληνικῶς.

⁹ ῤιγῶνται, Ἀττικῶς ῤιγῆνται, Ἑλληνικῶς.

¹⁰ ῤικνῶδα, τὸ ἀρχημόνως κινεῖσθαι, Ἀττικῶς.

ῤίνη,

¹ Οἶνος παρθενικός. ² In MS. πρῶτον.

³ In MS. πρῶτρεψεν ἔπειτρεψατο, καὶ πρῶτρεψεν ἔπειτρεψατο.

⁴ In MS. Πρῶτῃ ἔπειτῃ, ἔπειτῃ ἔπειτῃ.

⁵ Ita ex Thoma Magistro, qui ea-
 dem fere habet cum Atticis

nostro. In MS. πρῶτον. Aliis πύραυρος, sive πύραυρος, sive

πύραυρος diverso plane sensu.

Nonnullis forsan magis place-
 ret Πυραύσης, τὸ πρῶτον

ζῶον τοῖς λύχνοις. ⁶ Vide Sal-
 mas. ad Achillem Tatium, p. 627.

⁷ In MS. ῤήσασιν. ⁸ In MS. ῤιγῆν, Ἑλληνικῶς.

⁹ In MS. ῤιγῶνται. ¹⁰ In MS. ῤικνῶδα.

ῥίνη, Ἀττικῶς ῥίνα, Ἑλλωικῶς.

ῥοιά, Ἀττικῶς ῥοά, Ἑλλωικῶς.

ῥύπλεαθ, ῥύμμα, Ἀττικῶς σμήχεαθ, σμήγμα, Ἑλλωικῶς.

ῥύσιον, Ἐνέχυρα, Ἀττικῶς ἐνέχυρον, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Σ.

Σ ᾧ, ᾧεσπωμύως, Ἀττικῶς τὰ σῶα, [Ἑλληνικῶς.]

Σαίρειν, Ἀττικῶς ἰ σαρεῖν, Ἑλληνικῶς.

Σάκως, Ἀττικῶς σάκκϑ, Ἑλληνικῶς, διὰ δύο κ.

Σαπξόν, τὸν παλαιὸν οἶνον, Ἀττικῶς.

Σέες, Ἀττικῶς σήτες, Ἑλλωικῶς.

² Σίραιον, Ἀττικῶς ἔψημα, Ἑλληνικῶς.

Σεισάχθειαν, Ἀττικῶς χρεῶν ἀποκοπήν, Ἑλληνικῶς.

Σηκός, ἐπαυλὶς σριγχῶ ᾧεσχωμύη.

Σήσιμα, Ἐ ὁ καρπὸς, ἢ ὁ τόπος ὃ ἐπωλεῖτο.

Σίαλον, ἐν τῷ α, καὶ ὁ δεύτερον, Ἀττικῶς σίελον, ἐν τῷ ε, Ἐ ἀρσενικόν, Ἑλληνες.

Σισύρα, αἴγειον ἐγασρον τετραχωμύον. ἔστι ᾧ ὅτε καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἱμάτιον ὡς καὶ ³ Ἀριστοφάνης,

“ Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημύος. ---

Σιτηλὸς, διὰ τὸ λ, Ἀττικῶς ⁴ ἐν τῷ ρ, Ἑλλωες.

Σκδωρία καὶ σκδωρήματα, Ἀττικῶς ⁵ συσκδὴ δὲ, Ἑλλωες.

Σκιάς, Ἀττικῶς ⁶ ἀναδενδράδας, κοινόν.

Σκιμαλίσαι, Ἀττικῶς καταδακτυλίσαι, Ἑλληνικῶς.

Σκίμπας,

1 In MS. σαίρειν. 2 In MS. 6 In MS. ἀναδενδράδες, ac si Σήραγον. 3 In Nub. v. 10. 4 In scriptum fuerit σκιαῖ in casu MS. ἐν τῷ ρ. 5 Aliis κατασκδὴ. recto.

Σκίμπας, Ἀττικῶς· κρέβατος, Ἑλληνικῶς.
¹ Σκιράφιον, Ἀττικῶς· κυβούτημον, Ἑλληνικῶς.
 Σκορδινάδα, Ἀττικῶς· Δρατείνεα, Ἑλλωικῶς.
 Σκέτος, ἑδετέρως, Ἀττικῶς· σκοτία, Ἑλληνικῶς.
 Σκυτάλη, ² ἢ βακτηρία ἀκροπαγῆς, ἢ Φραγγέλιον. λέ-
 γεται ἔν κ' ἡ Ὀπισθολὴ σκυτάλη ἢ Λακωνικὴ, κ' αὐτὸ
 τὸ ξύλον ³ ἀφ' ὧ ἢ Ὀπισθολή.
 Σκυτοτόμον, Ἀττικῶς· σκυτέα, Ἑλληνικῶς.
 Σμικρὸν, Ἀττικῶς· μικρὸν, κρινόν.
 Σμινύη, Ἀττικῶς· σκαφεῖον, ⁴ ἀξίνη πλατεῖα, [Ἑλ-
 λωικῶς.]
 Σμινύην, οἱ μὲν δῖκελλαν, οἱ δ' ἀξίνην καλεῖσιν.
 Σμώμμος, Ἀττικῶς· σμηχόμμος, Ἑλλωικῶς.
 Σοβεῖν, Ἀττικῶς· ἀποτρέχειν, Ἑλλωες.
 Σπάδων, κρινόν· εὐνῆχος, Ἑλλωικῶς.
 Σταθεῦσαι, Ἀττικῶς· σταθεῦσαι, Ἑλλωες.
 Στασιώτης, Ἀττικῶς· στασιαστής, Ἑλληνικῶς.
⁶ Στειλείη, τὴν ⁷ πελέκεος ἢ ὀπὴ, εἰς ἣν ἐντίθεται τὸ
 ξύλον.
 Στέμφυλα, [τὰ τ' ἐλαιῶν,] Ἀττικῶς· ⁸ σέμφυλα,
 [τὰ τ' βοτρυῶν,] Ἑλληνικῶς.
 Στερίφη, Ἀττικῶς, ἢ σείρα· σερὰ, Ἑλλωικῶς.
⁹ Στερίφοι, Ἀττικῶς, αἱ σείραι, ὧν δ' ἔσπεραν ἔχειν
 τὴν ὑσέραν.
¹⁰ Στίμμις, Ἀττικῶς· σίμη, Ἑλλωες.
 Σπιφρόν, Ἀττικῶς· σπιφρόν, Ἑλλωες.
 Στρωματοδέσμος, Ἀττικῶς· σρωματεὺς, Ἑλλωικῶς.
 Στύρακα,

¹ *Al.* Σκιραφεῖον. In MS. *sychio*. Σπλεὼν *Suidæ*, & *Photio* in
 Σκιράφιον, & *μοχ* σκυβούτημον. *Lexic.* MS. 7 In MS. πῖλεκθ.
² In MS. ἑ. β. ἀκροπαγῆς. 3 For- 8 In MS. σρόμφυλα. 9 In MS.
 san ἐφ' ὧ. 4 In MS. ἀξίνοπλάτσαν. Στερίφας. 10 In MS. Σπμῖς,
 5 In MS. σταθεῦσαι. 6 Στελείη *He-* Ἀττ. σίμη, Ἑλλωικῶς.

- Στύρακα, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· ὀρσενικῶς, Ἕλληνες.
 Συβοτεῖν, Ἀττικῶς· ὑβοσκοῖν, Ἑλληνικῶς.
 Συζηνήσῃσιν, ἀντὶ συνουσίαις, ὡς Πλάτων ἐν Νόμοις. παρ'
 ἄλλω ἔχ' εὖρον.
 Σωέριθοι, Ἀττικῶς· συνουφαίνεσθαι, Ἑλληνικῶς.
¹ Συρμαία, Ἀττικῶς· τὰ λεπτὰ λάχανα, [Ἑλληνικῶς.]
 Σφαδάζειν, Ἀττικῶς· θυοδανατεῖν, Ἑλληνικῶς.
² Σφάκελος, Ἀττικῶς· σῆψις ὀρέων, Ἑλληνικῶς.
 Σφᾶς, Ἀττικῶς· αὐτὲς, Ἕλληνες.
 Σφίσιν, Ἀττικῶς· αὐτοῖς, Ἕλληνες.
³ Σφῶν, Ἀττικῶς· αὐτοῖς, Ἑλλῆνες.
 Σφῶν, Ἀττικῶς· αὐτῶν, Ἕλληνες· σφέων καὶ αὐτέων,
 ποιητικῶς.
⁴ Σκινδαλμὸς, ἐν τῷ χ, Ἀττικῶς· σκινδαλμὸς, Ἕλληνες.
 Σωδάριον, Ἑρμιππος· τὸ ὑφ' ἡμῶν ⁵ σεδάριον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Τ.

Ταῖνία, Ἀττικῶς· σηθοδεσμίς, Ἑλληνικῶς.
 Ταμίαν τ' ⁶ κατ' εἶδος οἰκονόμον καὶ ἐπίτροπον,
 Ἀττικῶς· οἰκονόμον, Ἕλληνες.
 Τάριχος, ἑδετέρως, Ἀττικῶς· ὀρσενικῶς, Ἕλληνες.
 Ταυτὸν, Ἀττικῶς· τὸ αὐτὸ, Ἕλληνες.
 Τάχιον ἔ' λέγεται παρ' Ἀττικοῖς, ἀλλὰ θάττιον,
 Τειχίον, τὸ τ' οἰκίας, Ἀττικῶς· τείχος, τὸ τ' πόλεως,
 Ἑλληνικῶς.

Τελούταρον

¹ Vide *Menfii* *Græciam* *Feriatam*. ² In *MS.* Σφάκελλοι.
³ In *MS.* Σφᾶ. ⁴ *Al.* Σκινδαλμὸς. Minus recte forsan apud
Aristophan. σκινδαλμὸς cum κ.
⁵ Σεδάριον, τὰ τ' κεφαλῶν σι-

μικίνδια, τὰ ἐγχείρια. *Gloss.* *MS.*
⁶ Ita ex conjectura. In *MS.*
 κατ' ὄγους. unde forsan aliquis
 mallet κατ' ἀγῶνας οἰκ. vel κατ'
 ἄλλας οἰκ. vel denique κατ' οἴκους
 ἐπίτροπον, cæteris omisissis.

Τελυτάων μόνως [Ἀττικῷ] τελυτατότατον ἔδεις ἤ
παλαιῶν.

Τέρα καὶ τερῶν, Ἀττικῶν· τέρατα καὶ τεράτων, Ἑλληνες.
Τέρας, Ἀττικῶς· τέρατα, Ἑλληνες.

Τερθρεία, Ἀττικῶς· τερατεία, Ἑλληνικῶς.

Τετρεμαίνειν, Ἀττικῶς· τρέμειν, Ἑλληνικῶς.

Τεῦτλιον, [καὶ τεῦτλον,] Ἀττικῶς· σεῦτλον, Ἑλληνικῶς.

Τεῦχος, τὸ ἀγγεῖον, Ἀττικῶς· τὸ ἢ βιβλίον ἢ λέγε,
Ἑλληνικῶς.

Τέως, Ἀττικῶς· ἕως, ἢ μέχρως, Ἑλληνικῶς.

Τήμερον εἶναι, Ἀττικῶς· σήμερον, Ἑλληνες.

Τιμήσεται, Ἀττικῶς· τιμηθήσεται, Ἑλληνικῶς.

Τίφω, Ἀττικῶς· ἐφιάλτῳ, ἢ ὀπιάλτῳ, Ἑλληνικῶς.

Τραυλίζειν, Ἀττικῶς· ψελλίζειν, Ἑλληνικῶς.

Τριπλᾶ, τετραπλᾶ, πενταπληθύνως καὶ μακρῶς, Ἀττι-
κῶς· βραχέως, Ἑλληνικῶς.

Τριχίδες, Ἀττικῶς· ² τριχία, Ἑλληνες.

Τροπίαν καὶ ἐκτροπίαν, [Ἀττικῶς· οἶνον τετραμυθρόν,
ἢ ἐκλυτον,] Ἑλληνικῶς.

Τροφαλὶς, Ἀττικῶς· ³ τυρόγαλα, Ἑλληνες.

Τρώας, Ἀττικῶς· Τρωάδας, Ἑλληνικῶς.

Τυπτήσιν, Ἀττικῶς· παίσειν, Ἑλληνικῶς.

⁴ Τυφῶ, Ἀττικῶς· τυφῶν, Ἑλληνικῶς.

Τωθαῖζεν, Ἀττικῶς· σκώπῃεν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Υ.

Υαλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· ἐν τῷ ε, Ἑλληνικῶς.

Υγιά, Ἀττικῶς· ὑγιῇ, Ἑλληνικῶς.

Υγεία,

1 In MS. λέγει. 2 Α. ἤρισ- Ἀττ. τυφῶν, Ἑλλ. in casu Accus.
σι. In MS. τριχία. 3 Ita ex aut Τυφῶς, Ἀττ. τυφῶν, Ἑλλ. in
conjectura. In MS. τυροπάλη. casu Recto. Vide Grævium ad

4 Ita in MS. Forfan, Τυφῶ, Luciani Solacisiam, p. 45, 47.

- ¹ Ὑγία, Ἀττικῶς ὕγεια, Ἑλληνικῶς.
 Ὑδαρες, βραχὺ τὸ α, Ἀττικῶς μακρῶς, Ἑλληνικῶς.
 Ὑδρος καὶ ² ὕδραϊν, Ἀττικῶς ὕδρωψ, Ἑλληνικῶς, καὶ
 ὕδρωπιᾶν.
³ Ὑδρορρόα, Ἀττικῶς ὕδροχόα, Ἑλληνικῶς.
 Ὑδρωποτεῖν, διὰ τὸ ὡ μεγάλη, Ἀττικῶς διὰ τὸ μι-
 κρῶς, Ἑλληνικῶς.
⁴ Ὑιδός, ὕιδῃ, Ἀττικῶς ὕωνός, ὕωνῃ, Ἑλληνικῶς.
 Ὑπνομαχῶν, Ξενοφῶν ⁵ μόνος.
⁶ Ὑπόγμον, δεῖ τέτλειν ἐπὶ τῷ μέλλοντος, ὅτε ἐπὶ τῷ
 παρεληλυθότος. σημαίνει ὅτι ἐγγύτερον, πρὸς φάτον.
 Ὑποκρίεσθαι, [Ἀττικῶς κατακεύειν,] Ἑλληνικῶς.
 Ὑπόσρωμα, Ἀττικῶς πείσρωμα, Ἑλληνικῶς.
 Ὑσπληξ, θηλυκῶς, Ἀττικῶς ὕσπενικῶς, Ἕλληνες. [Ση-
 μειωτέον,] ὅτι ⁷ ὕσπληξ ἔχῃ ὁ τόπος μόνον λέγεται,
 ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς, ὃν νῦν ⁸ μάγανόν φασιν.
 Ὑφναυδρῆ, Ἀττικῶς ὕφανασι, Ἕλληνες.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Φ.

ΦΑΘΙ, ἀντὶ εἰπεῖ, Ἀττικῶς εἰπεῖ, Ἑλληνικῶς.
 Φάκελον, Ἀττικῶς. ⁹ Φορτίον, [ἐκ καύματος
 [σπασμός,] Ἑλληνικῶς. φακίω,

1 Ita ex Etymol. Magn. p. 774.
 v. 33. Vide etiam supra in voce
 Ἱερεῖα. In MS. Ὑγία, Ἀττ. ὕγεια,
 Ἑλλ. 2 In MS. ὕδραϊν. 3 Ita
 ex conjectura. In MS. Ὑδρορρόα,
 Ἀττ. ὕδροχόα, Ἑλλ. Forſan Ὑ-
 δρορρόα, Ἀττ. ὕδρορρόα, Ἑλλ. 4 In
 MS. Ὑιδός. 5 Imo & Synesius,
 ut dicit Thomas Magister. 6 In
 MS. omnia perturbata erant &
 corrupta, hoc modo: Ὑπόγμον,
 δεῖ τέτλειν ἐπὶ τῷ μέλλοντος ὅτι ὕσπληξ
 ὅτε ὁ τόπος μόνον λέγεται, ἀλλὰ καὶ

ὁ σιδηρεὺς ὀχεὺς ὃν νῦν λάγαναν φασ-
 σιν, ὅτε ἐπὶ τῷ παρεληλυθότος. ση-
 μαίνει ὅτι ἐγγύτερον, πρὸς φάτον. 7 Vi-
 de notam præcedentem. 8 In
 Cod. MS. λάγαναν. 9 Ita, vel
 φορτίον, [καὶ ἐκ τῷ] ἐγκαύματος
 [σπασμός,] Ἑλληνικῶς. nam
 apud Ammonium reperio Φάκε-
 λον, ὁ μὲν φλεγμονῆς σπασμός.
 Fuit cum ex Hesychio & Suida
 legendum censuerimus Φάκελον,
 Ἀττικῶς φορτίον ἐνάλωτον, Ἑλλη-
 νικῶς.

1 Vide

Φακλῶ, ἐνικῶς Ἐθελυκῶς, Ἑλλήνες¹ Ἑφακῶς, πλη-
θυντικῶς, Ἀττικῶς.

Φάρμακα, τὰ χρώματα τῶ ζωγράφων, Ἀττικῶς.

Φάτνη, Ἀττικῶς² πάθνη, Ἑλληνικῶς.

Φαυλίας ἐλαίας, τὰς ἐκ κοτίνης μέλαπεφυτευμύνας ἐλαίας.

Φαυλίζειν, Ἀττικῶς³ κατευτελίζειν, Ἑλληνικῶς.

Φαῦλον ἢ Φλαῦρον, [Ἀττικῶς⁴] Ἀριστοφάνους ἀμφο-
τερα κατὰ τὸ αὐτὸ σημαينوμένη· τὸ ἢ⁵ Φαῦλον σημαί-
νει [τὸ κακὸν ἢ τὸ εὐτελές, Φλαῦρον ἢ μόνον] τὸ κακόν.

Φειδωλοὶ, Ἀττικῶς⁶ σκνιποὶ, Ἑλλήνες, ἢ κρινόν.

Φενακίζειν, Ἀττικῶς⁷ ἐξαπατᾶν, Ἑλληνικῶς.

Φερέφαττα, Ἀττικῶς⁸ Περσεφόνη, Ἑλλήνες.

⁹ Φεψάλως, τὰς σπινθήρας, Ἀττικῶς.

Φθῆρες, Ἀττικῶς, ἀρσενικῶς¹⁰ θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

Φθέρως, Ἀττικῶς¹¹ [μὲν Φθορᾶς] ἀπαλλάττω, Ἑλλήνες.

Φθῆν, τὴν Φθίσιν, Ἀττικῶς.

Φθῶις, Ἀττικῶς, μονοσυλλάβως¹² ἔστι δὲ πέμμα πλα-
τυὸν¹³ ἔχον ὀμφαλον¹⁴ πόπανον, Ἑλλήνες.

Φθορέα ἢ ἐφθαρμένην εἰδὲς τῶ παλαιῶν εἶπεν, ἀλλὰ τὸν
βιασάμενον ἢ βεβιασμένην¹⁵. Φθορεὺς δὲ ἢ ἐφθαρ-
μένη, Ἑλληνικῶς.

Φθῶσιν, Ἀττικῶς¹⁶ φθᾶσωσιν, Ἑλλῆνες.

Φιάλη, Ἀττικῶς, Διὰ τῶ α¹⁷ Διὰ τῶ β, Ἑλλῆνες.

Φιδάκνη, Ἀττικῶς, πίθος¹⁸ μέγας Ἐρύτομος¹⁹ πιθάκνη,
Ἑλλῆνες.

Φιλῆι,

¹ Vide Grævium in Luciani Solacisiam, p. 107. ² Κατὰ γραμ-
μάτων ἀναλογίαν, ut dicit Eu-
stathius ad Homerum, p. 1259.
Edit. Rom. ³ Vide Indicem ad
Aristophanis Editionem Kiste-
rianam. ⁴ Vide Erotianum, Sui-
dam, Thomam Magistrum, Mo-
schopolium, Aliosque. ⁵ In MS.

σκνιφοί. ⁶ Lege apud Hesychium
φέψαλος pro φέψελος, ⁷ In MS.
ἔχων. ⁸ Sic erit φιδῆλη. Quid si
Φιδῆλη, Ἀττικῶς, Διὰ τῶ η. Διὰ τῶ
α, Ἑλλῆνες; Vide in v. Θείνη &
Ῥίνη. In Etymol. Magn. Φιάλη
ἢ μετέφθισιν ἢ π εἰς φ. unde for-
san, Φιδῆλη, Ἀττ. διὰ τῶ φ. [πιῆλη,]
Διὰ τῶ π, Ἑλλ. ⁹ In MS. μέγα.

¹ In

- Φιλῆ· ὅπερ Φιλῆ γίνεσθαι, Ἀττικῶς.
 Φιλόγελα, Ἀττικῶς· ¹ Φιλογέλωτες, Ἑλληνικῶς.
 Φιλογύνης, Ἀττικῶς· Φιλογύναιος, Ἑλληνικῶς.
 Φλαῖν, ἀντὶ θλαῖν, Ἀττικῶς· θλαῖν, Ἑλληνικῶς, ἢ
 περισσασθλίβεσθαι.
 Φλήναφος, Ἀττικῶς· μωρολογία, Ἑλληνικῶς.
² Φλυαρεῖς ἔχων, [Ἀττικῶς] ³ ἐν τῇ περσική τ' ἔχων.
 Φοινικίς, ἐνδυμα Λακωνικὸν, ὅποτε εἰς πόλεμον ἴοιεν,
⁴ Διὰ τὸ ὁμόχρουν εἶναι τῷ αἵματι, Ἀριστοτέλης ἐν τῇ
⁵ Πολιτείᾳ λέγει.
 Φοιτᾶ, Ἀττικῶς· ὠδραγίνεται, Ἑλλῆνες.
 Φοιτητῶν, τ' μαθητῶν, Ἀττικῶς, ἢ τ' ὠδραγινόμηνον.
 Φονέα, Ἀττικῶς· ἀνδροφόνον, Ἑλλῆνες.
 Φροίμιον, Ἀττικῶς· περσόμιον, Ἑλληνικῶς.
 Φρεδος, Ἀττικῶς· ἄφαντος, ἀφανής, Ἑλληνικῶς.
⁶ Φυσῆ, ⁷ περσικῶς, τὸ φύραμα τ' ἀλφίτων, ὅταν
 μὴ γένηται μάζα· φύραμα ᾗ, Ἑλληνικῶς.
 Φύσιγας, τὰ ἐν ταῖς ⁸ κνήμας ἐγκαύματα, Ἀττικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Χ.

Χ Αἶρειν, ἐν Ὀπισθολῇ πρῶτος λέγεται χράσθαι Κλέων
 Ἀθηναίοις, μὲν τὸ λαβεῖν ⁹ τὴν Πύλον. ἔνθεν ἔ
 τ' Κωμικὸν Ὀπισκώπτοντα εἶπεν· ¹⁰ Πρῶτος γὰρ ¹¹ ἡμῖν
 ὁ Κλέων

¹ Forſan φιλογέλωτος. ² Ita
 ex Platone in Gorgia p. 490. Edit.
 Paris. Primo intuitu legebam
 Φλυαρεῖς ἔχων, quod Φλυαρεῖς ἔχων,
 nobis dederit MS. ³ Ita, vel
 τῇ πρ. legendum conſicio. In
 MS. ἢ περσική τ' ἔχων. ⁴ In
 MS. ἴοι, Διὰ τὸ ὁμοχροεῖν. ⁵ Sc.
 Λακεδαιμονίαν. ⁶ In MS. φυσῆ.

⁷ Ὀξύτωνος δὲ, ὡς φησὶν Ἡρωδια-
 νός. Schol. ad Aristophanis Vesp.
 v. 608. ⁸ Ita ex Hesychio. In
 MS. κνήμας ἐγκαύματα. ⁹ In
 MS. τ' Πύλον. ¹⁰ Vide Ari-
 stoph. in Nub. v. 609. ¹¹ Ita
 lego ex loco Aristoph. In MS.
 ἡμῶς, ὃ Κλέων, χαίρειν περσικῶς
 &c. Cum MS. lectione con-
 sentit

ὁ Κλέων χαίρειν ποσειπτε, πολλὰ λυπῶν τῷ πόλιν.

¹ Χαιρήσεις Ἀττικῶς· χαιρήση, Ἑλληνικῶς.

² Χαλασραῖα, λίμνη πρὸς τῇ Μακεδονίᾳ, ἐν ἣ τὸ Χαλασραῖον νῆτρον, ἔ μέμνηται Πλάτων.

Χαλκῆς, ἢ χαλκῇ, ἀδιαίρετον, Ἀττικῶς· χάλκεος, χάλ-
κεα, Ἑλλῆνες.

Χαμαιτύπη, Ἀττικῶς· πόρνη, Ἑλλῆνες, ἢ ἀδοξος.

³ Χαμεύνιον, Ἀττικῶς· ψιάθος, Ἑλληνες.

Χανδὸν ⁴ πίνειν, Ἀττικῶς· κεχηνότως ἢ ἀθρόως, Ἑλληνες.

Χάραξ, ἢ μὲν πρὸς τῆς ἀμπέλους, Ἑλληνες, θηλυκῶς·

ὁ δὲ ἐν τοῖς στρατοπέδοις, ἀρσενικῶς,

Χάριν σοὶ ἔχω, ἀντὶ οἷδά σοι, Πλάτων ἐν Προταγόρᾳ.

Χάριν, Ἀττικῶς· χάριτα, Ἑλληνες.

Χέρνιδον, τὸ ὕδωρ ᾧ νιπτόμεθα, ἢ χέρνιδα, Ἀττικῶς·

χέρνιδον δὲ, τὸ ἀγγεῖον, Ἑλληνες.

Χερσιμαχίας, Πλάτων Νόμων α΄.

Χέρσον, ἑδετέρως, Ἀττικῶς· θηλυκῶς, Ἑλληνικῶς.

⁵ Χηνοβοσία, Ἀττικῶς· χηνοβοσκία, Ἑλληνικῶς.

Χθές ἢ χθίζον, Ἀττικῶς· ἐχθές ἢ ἐχθεσινόν, Ἑλλῆνικόν.

Χιτωνίσκος, χιτῶν, Ἀττικῶς· ⁶ ὑποδύτης ἢ ἐπενδύ-
της, Ἑλληνικῶς.

Χλαῖνα, Ἀττικῶς· ἱμάτιον χειμερινόν, Ἑλληνικῶς.

⁷ Χλόη, Ἀττικῶς· γέλως, Ἑλληνες.

Χλιδῇ, Ἀττικῶς· τρυφῇ, Ἑλληνες.

Χλωρόν τυρόν, Ἀττικῶς· ἀπαλόν δὲ, Ἑλληνες.

Χόα, τὸ μέτρον, Ἀττικῶς· χῶν, Ἑλληνες.

Χοανεύουσι,

sentit Cl. Menagius ad Diog.
Laërt. l. 3. §. 61. nisi quod pro
ποσειπτε legi jubeat. ποσειπτε.
Ita etiam Thomas Magist. ex
Aristoph. in Plut. v. 64. Le-
gendum suspicabar, Χαρήση, Ἀττ.
χαρήσης, Ἑλλῆνικῶς. Vide v. Θη-

ράσεται. 2 In MS. Χαλεσραῖα, &
mox Χαλεσραῖον. Vide Notas ad
Hesychium, p. 364. 3 Al. Χα-
μεύνη. Vide Hesych. v. ψιάθος.
4 In MS. ποιεῖν. 5 In MS. χη-
νοβοσία. 6 In MS. ὑποδύτης, &
mox ἐπενδύτης. 7 In MS. χλεύη.
I In

Χωανεύσται, Ἀττικῶς· χωανεύσαι, Ἑλληνες.

Χοάνην, Ἀττικῶς· ¹ χώνην, Ἑλληνες.

Χολάδας οἱ πρῶτοι Ἀττικοί· χόλικας οἱ μέσοι, θηλυκῶς, [ὡς] χόλικας ἐφθάς· τὰς χόλικας, δῆσενικῶς, Ἑλληνες.

Χολῶν, ἀντὶ μανίαν, Ἀττικῶς.

Χῆν, Ἀττικῶς· ² χωννύειν, Ἑλλωικῶς.

³ Χρεῖος, Ἀττικῶς· ἐνδεής, Ἑλληνες.

Χρέων, Ἀττικῶς· χρῆναι, χρῆναι, χρήσθων, πάντα, Ἀττικῶς.

Χρέως, Ἀττικῶς, διὰ τὸ ὡ μεγάλῃ· διὰ τὸ ο μικρῇ, Ἑλληνες.

Χρήματα ἔτι τὰ πρᾶγματα καὶ τὰ ἀργύρια λέγουσιν Ἑλληνες· μόνως δὲ τὰ χρήματα, πρᾶγματα, Ἀττικῶς.

Χρήσης, ποτὲ μὲν ὁ δεδανεισμένος, ποτὲ δὲ ὁ δεδανεικῶς.

⁴ Χρήται, Ἀττικῶς· χρᾶται, Ἑλληνες.

Χρυσίδα, τὴν χρυσοῦν φιάλην, Ἀττικῶς.

Χρυσῆς, χρυσῆ, [καὶ χρυσῆν,] Ἀττικῶς· χρύσεος, [χρύσεια,] Ἑλλωες, καὶ χρύσειον.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ψ.

Ψαθέλλειν, Ἀττικῶς· ψηλαφᾶν, Ἑλληνικῶς.

Ψάλλια, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· διὰ τὸ ε ψιλῶ, Ἑλληνες.

Ψάμμος, Ἀττικῶς· ἄμμος, Ἑλληνικῶς.

Ψεδνός, Ἀττικῶς· ἀραιόφειξ, Ἑλλωικῶς.

⁶ Ψακὰς, Ἀττικῶς· ψεκὰς, Ἑλλωικῶς.

Ψελ-

¹ In MS. Χώνον. ² In MS. MS. ψηλαφᾶν. ³ In MS. ψάλλον. ⁴ Ita locum supplevi ex conjectura. In ψ...ας, Ἀττικῶς.
⁵ Hefychio χρῆται, ἐνδεῖαι. ⁶ Vide Grævium ad Luciani Solacisfam, pag. 95. ⁷ In

Ψελλίζεσθαι, Ἀττικῶς· ψελλίζειν, Ἑλληνικῶς.
 Ψίαθος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς· Δία δ' ε [ψιλδ,] Ἑλληνες.
 Ψίλαξ, Ἀριστοφάνους· ψιλὸς ἑ λείος, Ἑλληνες.
 Ψιμνύθιον, Δία δ' υ, ἢ μακρῶς, Ἀττικῶς· [ψιμνύ-
 θιον, Ἑλληνικῶς.]
 Ψύλλα, θηλυκῶς, Ἀττικῶς· [ψύλλος,] ἀρσενικῶς, Ἑλ-
 ληνες.
 Ψυκτῆρα, Πλάτων ἐν Συμπόσιῳ. ἔστι δ' ὁ ψυκτὴρ σκευὸς,
 ἐν ᾧ θαννίζουσι τὰ ποτήρια, μετὸν ὕδατος ψυχρῆς,
 ἢ ὁ λέγομεν ἡμεῖς πρῶχυμα.
 Ψυχῆναι, [Ἀττικῶς] ἀντὶ δ' ψυγῆναι, Ἑλληνικῶς.
 Ψῶραν, Ἀττικῶς· ψωρίαν, Ἑλληνικῶς.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ Ω.

³ Ω Δι, κρινὸν ἰώνων [κ] Ἀττικῶν· ἔτως, Ἑλληνες.
 ὠδηκῶς, Ἀττικῶς· οἰδηκῶς, Ἑλληνικῶς.
 [ὠμνυσαν, Ἀττικῶς] ὠμνυον, Ἑλλῆνες.
 ὠνιος, Ἀττικῶς· πρᾶσιμος, Ἑλληνικῶς.
 ὠνησο, Ἀττικῶς· ὠφέλησο, Ἑλληνικῶς.
 ὠρα ἔτρε, Ἀττικῶς· καιρὸς ἔτρε, Ἑλληνικῶς.
⁴ ὠρα γάμων, Ἀττικῶς· ἐν ἀκμῇ γάμος, Ἑλλῆνες.
 ὠ τᾶν, Ἀττικῶς· ὦ σὺ, Ἑλληνικῶς.
 ὠσαύτως, ἀντὶ δ' ὡραπλησίως καὶ κατὰ [ταυτὰ,
 κατὰ] Πλάτωνα ⁵ ἱππία β.
 ὠς ἔοικεν, Ἀττικῶς· ὡς φαίνεται, Ἑλληνες.
 ὠς οἶόν τε, Ἀττικῶς· ὡς δυνατὸν, Ἑλλῆνες.
 ὠτισμὸς, ὠθισμὸς, Ἀττικῶς· ὠσμὸς, Ἑλληνικῶς.

ὠφειλε

¹ Thomæ Magistro ψύλλαξ. ἰώνων, Ἀττικῶν· ἔτῳσι, Ἑλλῆνες.
 mendose, ut puto. ² In MS. ⁴ In MS. ὠραῖα γάμων. ⁵ Sc.
 ψιλῶς. ³ In MS. ὠδε, κρινῶν, ἱππία· Ελάτῃσι, p. 374. Ed. Paris.

᾽Ωφειλε δίκην λέγασιν, ἀντὶ ἡτήθη δίκην· καὶ ἡτήθεις,
τὸ ἐκ τῆ καταδίκης ὀπιτίμιον ὀφείλων.

¹ ᾽Ωχρος, ἀρσενικῶς, καὶ βαρύτονον, ᾽Αττικῶς. [ὠχεῖα-
σις, Ἑλληνικῶς.]

[² ᾽Ωχεῖαν, ᾽Αττικῶς.] λειποψυχεῖν, Ἑλληνες.

1 Vide *Eustathium* ad *Homerum*, p. 377. v. 42. *Edit. Rom.*

2 Ita ex conjectura. In *MS.* illa, λειποψυχεῖν, Ἑλλῶσις, con-

nexa erant τοῖς, ᾽Ωχρος, ἀρσενικῶς, ἐ βαρύτονον, ᾽Αττικῶς. hoc modo:

᾽Ωχρος, ἀρσενικῶς, ἐ βαρύτονον, ᾽Αττικῶς λειποψυχεῖν, Ἑλληνες.

Π Ι Ν Α Ξ

Λ Ε Ξ Ε Ω Ν Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Ω Ν.

A.		ἀκρόαμα	3	ἀνέστη περὶ ὁ δῆμος	6
		ἀλλοδαίς	3	ἀνέχετο	20
Α Γαμαί Τπίρ-		ἀλῖα, βραχέως	5	ἀνηλωμδόν	6
βολον p. i		ἀλλάνπον	3	ἀνὴρ	38
ἄγε δὴ	15	ἀλλαχόθεν	3	ἀνδρῆσις	6
ἀγέτωσαν	2	ἀλυκόν	4	ἀνδρώπιον	6
ἀγῆρατοι	2	ἀμείνονα	4	ἀνίστασο	6
ἀγκῶνα	33	ἀμέλγειν	10	ἀνοησία	6
ἀγναπτον	3	ἀμειμνᾶν	9	ἀνόητον	20
ἀγχιέλαιος	27	ἄμμος	48	ἀνοιγέτω	6
ἀγχεα, βραχέως	2	ἀμπελόφραστον	12	ἀνόργητος	6
ἀγχώμαλον	5	ἀμύγδαλα	4	ἀνοχή	6
ἀγωνοδέτης	2	ἄμυνα	5	ἀντίγραφα	6
ἀδολέχθ	2	ἀμφορέα, βραχέως	5	ἀνυπόδετος	6
ἀενάων	2	ἀμωσγέπως	4	ἄξινη	41
ἀἴρ βαδύς	2	ἀναβῆναι ὅπῃ τῷ γυ-		ἄξω	6
ἀδάνατοι	2	ναῖκα	5	ἀπαγέτω	6
ἄδρας	2	ἀναβιῶσασθαι	5	ἀπαλλάγηδὶ με	8
ἀδρόως πῖεν	47	ἀναδενδράδες	40	ἀπαλλαγήσονται	7
ἄδυρμα	2	ἀνάθεμα	5	ἀπαλλάτῃς	45
αἰδέτωσαν	2	ἀναιρέις	7	ἀπαλὸν τύρον	47
αἰετὸς	2	ἀνακαλυπτήεια	33	ἀπάτη, ἡ τέρεψις	7
αἰχμωτηρὸς	3	ἀνακοινῶσασθαι	5	ἀπέδρων	7
αἰμωδία	20	ἀναμερίσασθαι	5	ἀπεδῶκαμεν	7
αἰτίαι	3	ἀναπαυδῶνθ	16	ἀπεῖπον	7
ἄχανθαι	9	ἀναφωνῆσαι	6	ἀπελαθεῖς	7
ἀκμάζειν	19	ἀνδροφόνον	46	ἀπέκτανεν	7
ἀκμῇ γάμικ	35	ἀνέλκειν	6	ἀπελεύσεται	7
ἀκμῶ, ἔπ	3	ἀνέξεται	6	ἀπηγορεύειν	ἡμέ-
ἀκρατώτερον	3	ἀνέσπειν	6	ραι	8

Π Ι Ν Α Ξ

ἀπιλάθισαν	7	ἄραντος	46	γαμβρὸς	26
ἀπὴρπουν	7	ἀρ' ἐαυτῶν πωρῶν		γαργαλισμὸς	11
ἀπὴρεια	3	τειν	9	γελοιάζοντα	14
ἀπλετον	7	ἄρωνθ	9	γελοῖον	11
ἀπλὲν ἱμάτιον	7	ἄχθεδήσεται	9	γέλως	47
ἀπλῶς	9	ἄχεις	9	γέλωτα	12
ἀπὶ δῆμος	16	ἀώειον	9	γένεσις	12
ἀπὶ δυσαι	7			γηρᾶσαι	12
ἀποκαθαίρειται	7	B.		γίνεται	12
ἀποκλήρον	7			γνοίημεν	12
ἀποκτείνει	7	βαθμὸς	10	γνώσεται	16
ἀπολύει	7	βαλεῖμεν &c.	10	γνώσας	12
ἀπολύων	7	βάπτεται	30	χεῖρα	13
ἀπολλῶνα	7	βασίλισσα	20	χεῖρας	27
ἀποξηρανθῆναι	8	βάτος	10	χεῖρας	13
ἀποπειραδέντες	36	βάτος ἡ	10	χρόντος	39
ἀποπλανᾶν	7	βαφεῖς	14	γυμνασθήσεται	13
ἀποτέχειν	41	βδεῖν	10		
ἀραιότριξ	48	βέλθ	33	Δ.	
ἀρετῆαν	8	βελτίονες	10	δάκρυον	13
ἀρπάγην	20	βήσσειν	10	δεδικόννηκα	13
ἀρσενα	8	βιβλίον	43	δεδήσεται	13
ἀρπ, νυῦ	8	βλάβη	14	δεικνύουσι	13
ἀρτῦσαι	20	βλαφθέντες	11	δείλης	13
ἀρύεσθαι	8	βοᾶν	11	δεκαέτης	13
ἀρχαίρεσθαι	8	βοήσσει	11	δένδρεσι	13
ἀσβόλη	8	βόθυνος	11	δεσμύουσι	14
ἀσφαλῶς	6	βολεῖται	11	δεσμοὶ	13
ἄσω	9	βότρυς, βραχὺ	11	δεσμῶ	14
αὔξησις	9	βραβδότης	11	δηλονότι	14
αὐθέντης	9	βραγχῆαν	11	δημοδένει	14
αὐχὺς	2	βραδίον	11	ἀλγιδιάσω	14
αὐτοῖς	42	βρύχειν	11	ἀλγισματιάζειν	37
αὐτὸς	42	βῶλθ ὁ	11	ἀλγισματίζειν	18
αὐτόχθονες	48			ἀλγισματίζω	41
αὐτῶν	42	Γ.		ἀλγισματίζειν ἐν ἀγορᾷ	1
ἀφανής	46	Γαλιὰ	11	ἀλγισματίζω	38

ἀλγισματίζειν

Λ Ε Ξ Ε Ω Ν Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Ω Ν .

διαρθεύων παῖδα	36	ἐκρέμνα	16	ἐπίστατο	17, 20
διέφθαρκεν	14	ἐκφοβῶν	13	ἐπισηΐας	17
διηνεκῖ λόγῳ	14	ἐλάσσω	16	ἐπιτετυρωμένον	17
Διοσκυρεῖον	5	ἐλήφθη	20	ἐπιτροπῆσαι ᾧ πα-	
Διόσκυροι	5	ἐλκύσω	16	δὸς	17
διώκειν	14	ἐλύχνιον	22	ἐρεγμός	18
δοκιμασίῃ	8	ἐν ἀκμῇ γάμος	49	ἐξεύπνηα	18
δρέπανον	15	ἐμαλλον	20	ἐχατον	31
δυσεντέριον	15	ἐμπλέκτριαν	27	εὐηθες, τὸ ἀνόητον	18
δύσεις	15	ἐμπολή, τὸ ἐκ τῆ φορ-		εὐχαμεῖν	18
δυσανατεῖν	42	τῶν συνειλεγμέ-		εὐνῆχθ	41
δυσφορῶν	38	νον	16	εὐξάμην	20
δυσωπεῖσθαι, αἰδέει-		ἐνδεής	48	εὐπνεν	6
σθαι	15	ἐνέχουρον	40	εὐωνότερον	6
δῶνμεν &c.	14	ἐντείλασθ	17	ἐφήβαιον	18
		ἐνώδια	17	ἐφθαρμένῃ	10, 45
E.		ἐξ Ἀθηναίων	2	ἐφιάλτις	43
Εβελόμην	20	ἐξακμος	11	ἔχειν	24
ἐγγυητής	15	ἐξαπατᾶν	45	ἐχθρὸς καὶ ἐχθροσι-	
ἐγκλημα ἀποδιδό-		ἐξάπλειν	19	νόν	47
ναι	28	ἐξείργειν	17	ἐχθρότατος	19
ἐγχώριος	20	ἐξενίδησαν	17	ἐφημα	40
ἐδυνάμην	20	ἐξυβείζειν	37	ἔως	43
ἔζων	15	ἐξυπνήσαι	9		
εἶδε γὰρ	15	ἔζω	22	Z.	
εἶχθον	20	εἰόχασιν	16	Ζουγνύει	19
εἶχασα	20	εἰοκάς	15	ζαγνύω	29
εἵκοιμεν	15	ἐπαΐξαμεν	17	ζηλοτυπῶ	19
εἰλέμεν	23	ἐπεξενίδησαν	17	ζωμός	4
εἰπέ	44	ἐπενδύτης	47		
εἰσαγήνοχεν	16	ἐπ' ἐνδείας	18	H.	
εἰς τείτις ἡμέραν	16	ἐπάλτις	43	Ηδεις, ἥδεις	19
ἐκάθαρα	18	ἐπιθεῖναι φορτίον	5	ἡμεῖς	32
ἐκκληρονόμησε τίς ἐ-		ἐπιχαώμενον	17	ἡμῶν	20
σίαν	16	ἐπικρυπτόμεν	17	ἡμῖν	32
ἐκμάζαται	33	ἐπιμελῆ	17	ἡμιονικόν	
		ἐπισκιάζομεν	17		

Π Ι Ν Α Ξ

ἡμιονικὸν ζεύγος	34	ἰσοτής	24	κατευτελίζειν	45
ἡνυστα	20	ἰσάνειν	24	κατὰ χειρῶν	25
ἡρεσέ μοι	20	ἰσχά, τὰ νῶτα	24	κατάχυσις	39
ἡρώϊ	20			κατέχειν πλὴν ἀμύ-	
ἡς	20	K.		δα	25
ἡσσαν	21			κατόπιθεν	25
ἡπῆδη δίκλῳ	49	Κέγχεος	36	κατάρκεται	25
ἡχος	21	καθαίρσις	33	κέδρος ἢ	26
Θ.		καθημέραν	34	κέρας πλοῖος	26
		καθημέρινον	5	κερασία	26
Θάλης	21	καθίζει	24	κερατίζειν	27
Θάλητος	21	κάθε	24	κεχηνότως πίνειν	47
θάρσος	21	καθώς	24	κιγχλίζειν	25
θαύμασον	21	καμρός ἔτος	49	κιρνᾷς	26
θεαταί	21	κακία	24	κλαδεύσαι	27
θεμέλιον	21	κακκαβον	24	κλαίειν	27
θερίζειν	4	καλῶ, ὅπῃ τ' ἐνεσῶ-		κλείδα	27
θερμαινόμενος	21	τος μόνως	24	κληδονίζεσθαι	33
θημῶν	22	καπνία	33	κναφεῖς	37
θηράσει	21	κάρυα	4	κνήθειν	27
θησιῖται	21	κασιττέιον	25	κνήσασθαι	2
θλαῖν	46	κατάβασις	38	κνησμὸς	2
θόινα	22	καταβέβρωκεν	25	κνηστικῶς ἔχειν	27
θῦμα	22	καταγηρεῖσαι	12	κόλακες	35
θύρα δικασθεῖν	15	καταδακτυλίσαι	40	κόλακδεν	44
		κατακοιμίζειν	10	κόλαξ	12
I.		καταλεχθεῖς	25	κολλυβιστὴ	8
		καταλύειν	25	κολυμβάδες ἐλαῖαι	4
Ἰάλεμος, ἔκλυος	22	κατάλυμα	25	κολυμβᾶν	31
ἰδρῶτα	22	καταντὲς	25	κονίσαις	3
ἰερεῖα	22	καταντλεῖν	3	κοροπλάτης	27
ἰμάς	23	καταπῆας	25	κόφινον	8
ἰμάτιον χειμερι-		καταπύγος	29	κράββατος	41, 9
νὸν	47	κατέαξε πλὴν κεφα-		κραυγὴ	26
ἰππέα, α βραχέ-		λῶ	25	κρεμάθρα	27
ως	23	κατεκαύθη	25	κριθαὶ περρυγμέ-	
ἰσολογία	23	κατ' ἔτος	5	ναι	26
				κρίπαι	

Λ Ε Ξ Ε Ω Ν Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Ω Ν .

κείσις πρὸ δίκης	14	μακαρίζω	19	μυόχοδον	31
κρόμμυα	12	μάλισα	34	μωρίνη	31
κροτεῖ	27	μάλη	30	μωρολογία	46
κωδουτήειον	41	μάμμην, τὴν μητρός			
κυκεῶνα	27	ἢ πατρός μητέ-	N.		
κυλίσας	3	ρα	30	Ναὸς	31
κύρτες	38	μανήσεται	30	ναῖς	31
κωμωδοποιοί	27	μανία	48	ναυσιῶν	31
		μαντέων	30	νήσης	31
Λ.		μαρσίππιον	20	νίττον	29
Λάβανα	24	μέχαιραι	30	νομίζω	32
λάγνη Θ ἢ	28	μεθύσης ὁ ἀνὴρ	30	ναυτεσία	31
λαγάνεια	28	Μειδία	30	νώτος	32
λαλιάν	33	μείρακας, τὰς ἀρῶν		ναυτοφύλας ἡμίονος	9
λαμβανέτω	28	νας	30		
λάμπας	29	μελάγχρους	30	Ξ.	
λάχανα λεπτά	42	μέλλον ἔτος	31	Ξενοδοχῶ	32
λειποψυχεῖν	50	μέσσυλος	30	Ξυρόν, βραχέως	32
λειτοργεῖν	29	μεσίτης	30		
λεπίδες	29	μετάβολοι	30	Ο.	
λέπος	28	μεταλλεῖς τῶν λί-		Ουγκῶται	11
λεπτὸν ὄφασμα	4	δων	26	οἶδας	33
λουκόχρους	28	μετανοῆσαι	12	οἶδασι	23
λημῶσα	12	μέτοχοι	24	οἶδηκας	49
λιθολογία	3	μετσητήειον	5	Οἰδίποδα	32
λογίσεθ	29	μέχεις	43	Οἰδιπόδην	32
λογίς, τὰς ἀφλεκτι-		μὴ ἄρα	31	οἶνόμελι	30
κας	29	μηλωτὴ	32	οἰκονόμον	42
λέεται	29	μήρυγμα	25	οἰκοτσαφὴς	32
λόχος	28	μικρὸν	3, 41	οἶνος τέτραμμένος	43
		μίμησις	19	ὀλλύεσι	33
		μισογύναιος	31	ὀμνύειν	33
Μ.		μολόχη	29	ὀμνύεσι	33
Μάγνανον	44	μόλυβδος	31	ὀμόσω, ὀμόσεις &c.	
μάζα	29	μονόφθαλμος	18		33
μαθητὴν	46	μύλος	31	ὀπίποτε	4
μαθήτρια	29	μύλας	12	ὀπίθεν	25
				ὀφθαλμίζε	

Π Ι Ν Α Ξ

ἑρπύζει	34	παύσομαι	36	πῦρ	37
ἑρπυπύριον	34	πειράζων παῖδα	36	πράξει	38
ἑρμιότης	3	Πειραιέως	36	πράξω	38
ἑρχήσρα	34	πελιδνός	36	πράττω, πρᾶ-	
ἑσέον	34	πεντεχέως	26	τήση &c.	36
ἑσρακινόν	26	πέπειρος	15	πράσιμος	49
ἑσρεα	34	πεποίθησιν	36	πράττειον	39
ἑσφρησόμενος	34	πεπραχώς	36	πράσιον	9
ἑκ ἑσφρῆς	34	πείργος ζωμός	25	πράσινειν	6
ἑπας	49	Περσεφόνη	45	πράσιον	32
ἑχλησις	34	πείσκεις	36	πράττειν	39
ἑψίς	39	πείσκειον	36	πράττειν	39
		πείσκειον	23	πράττειν	38
		πείσκειον	23	πράττειν	46
Π.		πείσκειον	44	πράττειν	46
πάθνη	45	πείσκειον	36	πράττειν	16
παδάειον, μόνον τὸ		πείσκειον	34	πράττειν	38
ἄρξεν	35	πείσκειον	33	πράττειν	38
παδίσκιον, πῶ δέ-		πείσκειον	37	πράττειν	17
λιν μόνον	35	πείσκειον	37	πράττειν	34
παῖξαι	35	πείσκειον	45	πράττειν	38
παίσειν	43	πείσκειον	17	πράττειν	39
πανοικί	35	πείσκειον	37	πράττειν	39
πανουργία	27	πείσκειον	37	πράττειν	28
πάπυρος, βραχέως	35	πείσκειον	37	πράττειν	39
παράγινεται	46	πείσκειον	37	πράττειν	21
παράδηλον	35	πείσκειον	37	πράττειν	21
πράνοίξας πῶ δύ-		πείσκειον	37	πράττειν	33
ραν	35	πείσκειον	37	πράττειν	
πράνυμνον	31	πείσκειον	37	πράττειν	
πράσφραγίζεσθαι	35	πείσκειον	37	πράττειν	
παρά πνϑ γυναῖκα		πείσκειον	2	πράττειν	39
λαμβάνομεν	26	πείσκειον	37	πράττειν	39
παράχρημα	9	πείσκειον	9	πράττειν	39
παρέξομαι	35	πείσκειον	37	πράττειν	39
παρῆδα, τὸ σκεῦ-		πείσκειον	45	πράττειν	39
ος	35	πείσκειον	47	πράττειν	46
παρῶνκεν	36	πείσκειον	4	πράττειν	40
		πείσκειον		πράττειν	

P.

ῥύπαρον

ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ.

ἔπαρον ἔειον	33	σηδοδεσμίς	42	τριβάδες	18
ἔωποπώλης	11	σίμμι	41	τειπλά	43
ἔωπος	11	σραβός	23	τειχίαι	43
		σριφνόν	41	τροχαστικός	22
Σ.		σροβείδης	23	τρυπημα	33
		σρωματεὺς	41	τρυφή	47
Σάκκος	40	σύρακα, ἀρσενικῶς	42	Τρωάδας	43
σαῖον	40	συγγίνεος	33	τύλη	27
σεῦτλον	43	σύμμαχον	32	τερόγαλα	43
σήμερον	43	συμφόνως	32	τυφών	43
σῆτες	40	σιώδην	33	τυχόν	36
σῆψις ὀσέων	42	σινελών λέγα	6		
σίγα	18	σινεσία	42	Τ.	
σίελον	40	σινυφαίνεσαι	42		
σίγησι	31	σινύσεις	32	Ἰγνάνας	39
σιτεύειν	37	συσκεύη	40	ὑγίεια	44
σιτηρός	40	χελάζειν	9	ὑγιή	43
σκαεῖζειν	9	σῶα	40	ὑδαρές, μακρόν τὸ α	
σκαφεῖον	41			44	
σκινδαλμός	42	Τ.		ὑδρομέλι	30
σκιηποῖ	45			ὑδροποτεῖν	44
σκοτία	41	Ταράσσει	22	ὑδροχόα	44
σκυτέα	41	ταράσεται	38	ὑδρωπιῶν	44
σκόπειν	43	τάειχος ὁ	42	ὑδρωψ	44
σμήγμα	40	τάχον	42	ὑελος	43
σμήχεος	40	τείχον	42	ὑωνός, ὑωνή	44
σμηχόμηνον	41	τελευταία πόσις	1	ὑοσοσκεῖν	42
σολάειον	42	τελευταίότατον	43	ὑπηνέμιον	6
σπέλειδος	36	τέρατα, τεράτων	43	ὑπερώον	14
σπιδάμη	14	τερατεία	43	ὑπογάσριον	20
σπινθήρες	45	τεταγμένοι ἦσαν	18	ὑποδύτης	47
σάμνον	5	τετραπλά	43	ὑσπληγξ	10
στασιασής	41	πάρα	27	ὑσπληξ ὁ	44
στατεύσαι	41	πμηθήσεται	43	ὑφαίνεσα	44
στάρης	9	τὸ αὐτό	42		
στέμφυλα βοτρυών	41	τόλμηρος	28	Φ.	
στρά	41	τρέμειν	43	φάγειν κρέας	18

ΠΙΝΑΞ ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛ.

φακὺς	45	χάειν οἶδά σοι	47	ψέλλια	24
φαγὸς	29	χάεις	4	ψέλλια	48
φέρε	32	χάειτα	47	ψελλίζειν	43. 49
φθάσωσι	45	χειιδωτὺς	5	ψιάδος	47
φθεῖραι	10	χέρνιβον, ἀγγεῖον	47	ψίδος	49
φθεῖρες οἱ	45	χέρσον, θηλυκῶς	47	ψιμμίδιον	49
φθίσις	45	χινοβοσκία	47	ψηλαφᾶν	48
φθορῶς	45	χόλικας, ἀρσενι-		ψιλάξ	49
φιλογέλωτος	46	κῶς	48	ψύλλα, ὁ	49
φιλογύναιος	46	χορδαί	20	ψυγῆναι	49
φοβεῖσθ	34	χῆν	47	ψωείαν	49
φορτία	2	χέεσθ	48		
φορτίον	44	χρεῶν ἀποκοπή	40		Ω.
φρεάπιον	23	χρήματα, πρεγμα-			
φυλακτικῶς	6	τα καὶ ἀργύρια	48	ὠμνυον	49
φύραμα	46	χρύσεος &c.	48	ὠμοτοκεῖν	4
φροντίζων	30	χρᾶται	48	ὠραίζεσθ	9
		χώνιω	48	ὥς δυνατόν	49
		χωνεύσαι	47	ὠτμός	49
		χωνεύειν	48	ὦ σὺ	49
Χαιρήσεις	47			ὥς φαίνεσθ	49
χάλικας	3			ὠπτον	34
χάλκεος &c.	47			ὠχέαισις	50
χάραξ	47	Ψ.			
		Ψικῶς	48		

ΠΙΝΑΞ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Α Ντιφῶν	p. 29	— Ὀρνισιν	8.12.27.28
Ἀειστέλης		— Πελαργοῖς	10
— ἐν τῇ [Λακεδαιμονίων] πο-		— Πελυεῖδω	34
λιτεία	46	Δημοδότης	10. 11. 13. 14.
Ἀεισφάνης	16.23.28.40.45.		18. 31.
46. 49.		— ἐν τῷ κτ' Ἀεισουργίτονος	34
— ἐν Βαβυλωνίοις	22	— τῷ κατὰ Μειδίε	23
— Βατράχοις	15	— Φιλιππικοῖς	8
— Θεσμοφορεάζουσας	36	Ἑρμυππῶ	42
— Λυσιστράτη	4	Εὐδαλῶ	21

Εὐπολις

ΠΙΝΑΞ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ.

Εὐπολις	—	Ἰππία	14
— ἐν Πόλεσιν	28	— Ἰππία Ἐλάτῃονι	49
Ἡρόδοτος	29	— Νόμοις	18.42
Θεόπομπος	26	— Νόμων α'.	17. 47
Θουκυδίδης 5. 6. 11. 13. 16.	—	— Νόμων β'.	19
17. 18. 29. 31. 35. 36.	—	— Νόμων δ'.	15
38.	—	— Πολιτεία	22
— ἐν α'.	9	— Πολιτειῶν γ'.	14. 27
Ἰσῆος	14	— Πρωταγόρα	47
Ξενοφῶν 12. 13. 18. 44	—	— Συμποσίῳ	49
— ἐν τῇ Ἀναβάσει	3	— Φαίδωνι	15. 17
— Ὑπομνημονεύμασιν	Πλάτων ὁ Κωμικός		6
15. 17.	Ὑπερείδης		14
Ὅμηρος 1. 16. 20. 34	Φρύνιχος		
Πλάτων 5. 10. 11. 24. 47	— ἐν τῇ Σοφιστικῇ παρασκευῇ		
— ἐν Θεατητῷ	14	24.	

A D D E N D A.

Ad pag. 2. vers. ult. adde, Vide *Indicem ad Eustathium in Homerum*, voce ἄθρυμα.

Ad p. 7. v. 23. Forſan ἀποκρινύμεν legendum.

Ad p. 9. v. 10. Vide *Harpocrat. & Schol. ad Aristoph. Plut.* v. 109.

Ad p. 11. v. 13. Rectius forſan, [ἀλαζονεύεας, Ἐλλωικῶς.]

Ad p. 11. v. penult. Vide *Stephanum de Dialect. Gr.* p. 192, 193. *Phavorinum, Etymol. Magn. & Eustathii indicem ad Homerum* voce μελοῖον.

Ad p. 13. v. 8. Vide *Stephanum de Dial. Gr.* p. 147.

Ad p. 16. v. 4. Vide *M. Maittaire de Gr. Ling. Dialectis*, p. 50.

Ad p. 19. v. 7. Confer ea quæ habet *Mæris* in voce δεικνύσιν & v. ῥηγνύασιν.

Ad p. 19. v. 13. Hinc forſan apud *Thomam Magistrum Zώνιον* ἐ-δετέρως.

Ad p. 20. v. 5. μέλα γε pro ἀλλά γε lego.

Ad p. 30. v. 9. Forſan, Μέθυσον τ' ἄνδρα, Ἐλλωες μέθυσον τῷ γοναίμῳ, Ἀττικῶι.

Ad p. 33. v. 13. Vide *Lamb. Bosii Observatt. Critic.* p. 15.

Ad p. 39. v. 20. Confer *L. Bosium*, p. 47.

Ad p. 41. v. 18. Σπελεὶ Ἀπολλονίῳ in *Argonaut.* l. 4. v. 957.

Ad p. 42. v. 14. Vide *L. Bosium* in *Observatt. Crit.* p. 186.

Ad p. 45. v. antepenult. Forſan, Φιάλη, Ἀττικῶς, ἀφ' αὐτῆς α. ἀφ' αὐτῆς ε, Ἐλλωες. sc. ut sit φιέλη. Supra enim habemus, Ὑαλος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς ἐν τῷ ε, Ἐλλωικῶς. & infra ψιάδος, ἐν τῷ α, Ἀττικῶς ἐν τῷ ε, Ἐλλωες.

Errata in MOERIDE.

P. 10. v. 3. lege βαδίζουσι. p. 12. v. 21. l. Ξενοφῶν. p. 10. v. 9.
l. ἴσμεν. v. 10. l. δαίδης. p. 29. v. 5. l. Ἀντιφῶν. p. 40. v. 13.
l. ἔψημε. p. 50. v. 3. pone "Ὀχρος &c. post "Ὀχεῖν &c.

Errata in sequente Libello.

P. 8. v. 32. pro *fi t* post *r*, l. *fi t* post *v*. p. 11. v. penult. pro *l. l. '.*

Gregorius Martinus

A D

ADOLPHUM MEKERCHUM,

PRO

VETERI & VERA

GRÆCARUM LITERARUM

PRONUNCIATIONE.

E Bibliotheca Cl. V. JOANNIS SÉLDENI.

OXONIÆ,

E THEATRO SHELDONIANO,
MDCCXII.

Nobilissimo atque Magnificentissimo
PRINCIPI,
HENRICO,
COMITI ARUNDELIÆ,

Χαίρειν, εὖ πράττειν, ὑγιαίνειν.

Clarissime Comes,

EGO nec laudes tuas prædicare possum, quia infinitæ sunt: nec necesse est, quia pervagatæ sunt: nec audeo, quia Tu eas solus minime libenter audis. Quid igitur faciam? Aliisne grater de nobilitate, auctoritate, liberalitate tua: an Tibi de aliorum in Te studiis, benevolentia, atque voluntate gaudeam? Incredibile est profecto, ut nihil amplius dicam, in omnibus locis fama virtutis tuæ: ut etiam ii, qui Te nunquam viderunt, nihil tamen in quotidianis sermonibus frequentius aut libentius usurpare soleant, quam illud: “esse quendam apud Anglos Henricum Arundeliensem, summo loco natum, ætatis suæ Phœnicem, (sic enim loquuntur) certe virum omni genere laudis excellentem: qui, cum cæteros omnes suo splendore ac dignitate superet, facile ingenio, probitate, humanitate vincit seipsum: cum ab omnibus diligì, amari, honorari, coli; supra expectationem, supra consuetudinem, supra fidem, supra denique mortalitatem suam”. Hæc sive multi dicant, quid ad existimationem tuam illustrius? sive ignoti, quid gloriosius? sive clari viri & prudentes, quid putas unquam honorificentius de Te dici potuisse?

D E D I C A T I O.

tuisse? Quæ cum tuis omnibus, qui Te merito amant, ad audiendum grata sint: tum vero mihi ad commemorandum perjucunda. Nam, cum tuis ornamentis, si quis alius, plurimum delecter, magnopere lator, me, in illis recensendis, alieno potius testimonio, quam meo ipsius, uti posse. hospes enim tuus sum, nonnihil tibi debeo, auctoritatem in hac causa habere non possum. Quid vero alii de Te senserint, quid cogitarint, quid dixerint, quid fecerint, jampridem abunde declaratum est: cum illa tua celebris & necessaria tot exterarum urbium ac regionum percurratio tantam tui splendoris admirationem, quocunque veneras, excitavit; ut nullum unquam præsentius Numen in terris veteres illi homines existimarint olim apud seculum prius, quam fuisti Tu jampridem hominibus illis. Tandem aliquando, Diis bene juvantibus, domum reverti, & ad Tuos, hoc est in Angliam redire voluisti. Hic, quanto applausu, quibus triumphis, quo comitatu exceptus fueris, non plebejorum hominum, sed etiam nobilium, sed senatorum, qui Te à navi in aulam usque deduxerunt, ipsa etiam serenissima Regina annuente, quid attinet dicere? cum hujus insignis lætitiæ expressa vestigia adhuc in animis, atque adeo in ore omnium, constanter inhæreant. Hæc cum viderem & audirem, (neque enim erat obscurum) cumque intelligerem, homo tenuis & ignobilis, hunc Virum, quem omnes admirabantur tantopere, patriæ vicinitate mihi quoque esse conjunctum, sæpe Deos immortales sanctissimis precibus obtestatus sum; "id
"tempus aliquando mihi dari posse, in quo exiguum
"aliquod signum maximæ & certissimæ voluntatis er-
"ga Te tuamque familiam declararem". Quod etsi non nunc accidit ad votum meum egregie, (quod nihil habeo tanto splendore dignum) tamen, quantulumcunque id quidem est, quod ab homine meæ facultatis expectari debet, nolui committere, tam idoneo tempore, loco tam opportuno, quin aliquod munus saltem levi-
dense

D E D I C A T I O.

denſe & craſſo (quod ajunt) filo Tuæ Dominationi porrigerem : non illud quidem ſatis eruditum , ſed tamen teſtem amoris, & voluntatis argumentum erga Te meæ. Atque enimvero peropportune accidit, Nobiliſſime Comes, quod, cum hac æſtate proxima Mekerchi cujuſdam libellus de Græcarum literarum pronuntiatione dono mihi Cantabrigiam uſque miſſus fuiſſet, eo conſilio ut rationes ejus, quibus veterem & uſitatam prolationem impugnârat, examinarem; cumque id jam aliquo modo, hoc eſt, quantum facultas mea pateretur, præſtitiffem, continuo in eum locum commigrarem, ubi Clariffimus Comes, idemque Optimus Vir, non ſolum ipſe Linguarum cognitionem amplecteretur, ſed cui Filia quoque eſſet, lectiſſima Femina, quæ cum hanc Linguam jam olim puella ſub doctiſſimis Præceptoribus ſumma cum laude perdidicerat, nihil magis vel in ſe vel in Doctõribus ſuis reprehendendum exiſtimavit, quam quod illam docuiſſent Græca non uſitato more loqui. Equidem cum ipſe venerandæ antiquitatis (quod ingenue fateor) acerrimus ſemper deſenſor exſtitiffem, maximam proſectõ cepi voluptatem, cum viderem in iis locis, in quibus raro ruſtlicantur bonæ literæ, & Patrem & Filiam, non ſolum generis nobilitate præſtantes, ſed ingenio, virtute, eruditione, auctõritate præcellentes; poſtremo adſtipulatores opinionis meæ. Hoc cum viderem, cumque plurimum vobis debere me libenter agnoſcerem, vel Veſtra vel Surriani Comit̃s cauſa, cujus alter avus altera eſt materna amita, vel recentis etiam jure hoſpitii, quo acceptus ſum perliberaliter, inſignem hanc occaſionem oblatam mihi arbitrabar, cum & judicium meum de humanitate Veſtra, quod coram non poſſum, ſcriptis declararem; & ſtudium præterea, benevolentiam, voluntatem erga Vos ſignificare meam. Scripſi igitur, ut ante dixi, ad Mekerchum exiguam hanc Diſputationem, non enim dicam confutationem: ſed ut Demotheſenes, cum contra legem Leptinianam

I

differeret,

DEDICATIO.

dissereret, maluit tamen ad Leptinem quam contra eum videri dicere, idem ego in Mekerchi libello examinando feci; cum quo sic egi, ut qui nostra leget, putet me non tam illi persuadere voluisse, quam ab illo nolle persuaderi. Totius hujus controversiæ Tu judex eris, atque Tua illa doctissima Filia, Domini Lumlæi uxor; qui vix pro summa sua humanitate dabit mihi veniam, si nihil indignum eo dare volui, & nihil satis dignum eo dare possum. Valete.

Vestri honoris imprimis

studiosus,

GREGORIUS MARTINUS.

GREGORIUS MARTINUS

A D

ADOLPHUM MEKERCHUM

DE

GRÆCARUM LITERARUM

PRONUNCIATIONE.

NEQUAQUAM scripturus sum adversus te hoc in loco, ne erres, Doctissime *Mekerche*; scio enim quam mihi cum validiore & potentiore adversario certamen ineundum foret. tantum quæstiunculis quibusdam agam tecum, & si pateris, ostendam, quare mihi, homini fortassis stupido, libellus ille tuus *De recta*, quam tu vocas, *Græcarum literarum pronuntiatione*, nondum plane satisfecerit. Neque enim aut opinionis tuæ justam confutationem instituo, aut nostræ partis plenam confirmationem affero: cum hoc ipsum argumentum jam olim à doctissimis viris sic tractatum fuerit, ut controversia nondum videatur constituta. Itaque ut *Erasmum* & *Checum*, viros sane doctos, libenter audio; sic *Stephanum Wintoniensem* audacter cum utrisque comparo: cujus tamen ego vel auctoritatem vel rationes prorsus dissimulabo, nec tuas aures notissimis argumentis sæpius obtundi sinam. Quæ vero mihi mediocri lectione obiter occurrerunt, ea admonitus ex *Commentario* tuo non videbor fortasse intempestive depromere. Qua in re eam adhibebo animi æquitatem, ut cognoscendi potestatem de tota causa tuo judicio candidiori relinquam: mihi vero duntaxat subdubitandi veniam vi-

cissim à te concedi postulem. Atque ut omittam ea, quæ nullam prorsus habent controversiam; cætera, in quibus nonnulla dissensio est, eo quo tu ordine proposuisti, examinemus.

β sonandum esse ut v consonans.

“β, inquis, vulgo laxius quam *b* latinum profertur, idque inepte & contra usum venerandæ antiquitatis”. Quare verò? exspecto enim jam quemadmodum id probes. “Rationibus, inquis. nam *alphabetum* dicimus non *alphavitum*, & β Græcorum à *beth* Hebræorum originem duxit: & si quando Græci dictiones Latinas suis characteribus scribant, *b* mutant in β, ut *Brutus* Græce Βρούτος, *Tiberius* Græce Τιβέριος”. Ex quibus omnibus unum illud concludis, “β sonandum ut *b* Latinorum”. Habe ad omnia, atque eadem opera ad tres rationes tuas; quæ mihi videntur sic conjunctæ inter se & complicatæ; ut si una tollatur, cæteræ quoque labefactatæ concidant. Sic ergo videris dicere. “Quod in Græco est ἀλφάβητον, Latine redditur *alphabetum*: & quod Latine dicitur *Tiberius*, Græce scribitur Τιβέριος: ergo videtur β pronuntiandum esse ut *b*”. Hæc tua ratio huc redit denique, ut ostendas ea quorum alterum transfertur in alterum, dum voces transmutas, eodem modo sonare quoque inter pronuntiandum. Quod tuum argumentum si per singula utriusque linguæ elementa persequi vellem, facile convincerem absurdum esse & novum, hominisque non antiquitatis studiosi, sed, pace tua dicam, ἀνδρὸς ἄγαν φιλοκαίνε εἶναι. Exempli causa, *Junius* Græce sic, Ἰένιος: *Jesus* Græce hoc modo, Ἰησοῦς. Vides i Latinorum consonantem reddi per ἰώτα Græcorum: at ἰώτα apud Græcos nunquam legitur ut consonans. id quod tu quoque fateris, & recte. Præterea κ quoque apud Latinos redditur per c, & è contra, ut Σκυῖται, *Scythæ*; Σκιπίων, *Scipio*; Σκυτάλη, *Scythale*, Laconica dicta; *Cicero*, Κικέρων. Atqui in Græco cum legatur κ, in Latino c non auditur; nisi forte,

scelus,

scelus, te auctore, *skelus*, sine scelere pronunciari debet. huic adde κοῖλον Latine *cælum*, τύραννος Latine *tyrannus*, & sexcenta istiusmodi, quorum nonnulla suis locis reservabo, ne cogar idem sæpius κατὰ ταυτολογία dicere. Ex quibus profecto luce clarius evadit, aliud esse reddi à se ista mutuo, aliud similiter pronunciari. Sic enim existimo potius atque sic statuo, plurima in his tribus linguis in se invicem transmutari; non quod eodem modo efferantur, sed quod hæ literæ sibi invicem respondeant in illa serie elementorum. Dico, exempli gratia, *beth*, β, *b*. Qua ex re homines, trium linguarum periti, cum alteram istarum alienis characteribus exprimere voluerunt, eas inter se literas vicissim transtulerunt, quæ majorem inter se cognationem & loci & dignitatis, & (si hoc quoque ad rem pertinet) etiam figuræ, quasi in sua quæque republica, obtinerent. Itaque *beth* Hebræica litera Latine semper redditur per *b*, sonum autem imitatur tum cum punctulo quodam insignitur, quod *daghesb* vocant, idque per accidens: nam per se & absque illo puncto in universum vim habet consonantis *v*, etiam apud Hebræos, quibus sua quoque *vau* consonans est ejusdem prorsus potestatis. Quo minus mirum videri debet si Græci homines, qui aliter non possunt, sonum *v* consonantis in *b* effinxere. id quod (ut obiter dicam) in una *Davidis* appellatione fit manifestum. Nam quod Hebræi scribunt דָּוִד & Latini *David*, utrique per *v* consonantem, Græci dicunt Δαβὶδ per β. Hic te appello, Erudite *Mekerche*, & æquitatem tuam postulo: ut, si perspicuum fiat, *beth* apud Hebræos rarius ut *b*, sæpius ut *v* consonantem pronunciari, ne putes capitale facinus subesse, si alterum in alterius locum sic mutetur, dum Hebræa in Latinum sermonem vertimus, ut sonus tamen dissimilis maneat: nec si in Græco tale aliquid per tot annorum decursus nobis à majoribus relictum fuerit, id ineptum voces: præsertim cum memineris te

nos ad Hebræam linguam tanquam ad parentem revocare, & ad ejus alphabetum Græca elementa exigere. Ut quicquid in illa usu veniat, in hac absurdum videri non debeat. Vide ergo quam non sit inusitatum apud eos, *v* consonantem legere, cum *beth* litera scribitur. ne longius abeam אברהם legitur *Aurabam*; זבולון *Zevulun*; צבאות *tsevaoth*; בנית-לחם *bebeth-lehem*: שבה *Seva*: atque hæc omnia Græci per *ε*. Quid multis? Nemo vel tyrunculus linguæ Sacræ hunc ejus morem ignorat, & tu tamen opinaris neminem esse qui 'Ιανὰς, Ἀμναδὲς per *v* consonantem pronunciare velit. Quamobrem te oro? quia scilicet Latini legunt per *b*, at Hebræi non item, ad quos tu me revocas. Quorum יעקב & עמנואל si sic proferes, *Jacob*, *Aminadab*: non jam Hebræa legis, sed ex Hebræis Latina efficis. Quod vero ad infantulorum אבא pertinet, quod dicis sonare *abba* & *baba*, minus aliquanto habet momenti, quam quod paulo post de ovium voce adducis, βῆ, βῆ, certe ad efficiendum id quod vis de sono consonantis β. Utrunque exile admodum est & infirmum. Nam oves balantes unde dignosces, *be* potius quam *ve* vociferari? infantes vero quo pacto intelligam, *abba* potius quam *avva* sonare? Neque vero, ut quod res est dicam, *abba* fictitium nomen est quasi per ὀνοματοποιίαν; sed derivatum ab אב Hebræorum, ut Chaldaïca fere omnia, quibus Sacra Scriptura in novo Testamento libentius utitur, dictura alias *au* cum Hebræis: sic proferendo, ut in *avis*, *aveto* Latinorum. Adde quod infantulorum vox, ut campanarum sonus, talis plerumque est, qualem quisque sibi mente confingit: unde fit, ut quod Chaldæis videtur sonare *baba*, Græci homines imaginentur quasi *papa* diceretur. unde παπά-ζεν infantulorum vocem edere, & πάππῳ & πατήρ. Ex istis, quæ jam dicta sunt, hoc solum infero: nondum mihi videri ineptum aut depravatum, aut contra morem venerandæ antiquitatis factum, ut ea litera, vel Græca

Græca vel Hebræica, per quam redditur *b* Latinorum, & è contra, pronuncietur nihilominus ut *v* consonans. id quod in *beth* Hebræorum negari non potest, in β vero Græcorum apud majorem partem doctissimorum virorum semper obtinuit. Cujus rei vel illud argumento esse potest: quod *Valerius* Græce scribatur Βαλέριος, & *valere*, βαλῆς apud *Zosimum*, & *Severus* Σεβήρος apud *Herodianum*. Quæris deinde quiddam, quod miror quemadmodum tibi imprudenti exciderit; si β ut *v* consonans ac non ut *b* pronuncietur, quæ esset ejus convenientia cum ϖ & ϕ , quarum dicitur media: cum mihi videatur id ipsum à te quærendum esse, si tuo more proferatur, hoc est *b*. Nam cum in tenuitate sonorum quidam sint gradus, & cum ϖ fit consonans tenuis, necesse est ut media consonans β sonet aspiratius; quod non fit, si plane ut *b* proferatur: nam *be* & *pe* utraque ejusdem tenuitatis seu exilitatis est inter proferendum. Sin vero ut *v* consonans proferatur, medius hoc pacto sonus futurus est inter ϖ & ϕ , ut in *per*, *ver*, *pher*. Quod cum tu non animadvertas, δ quoque ut *d* pronunciandum præcipis: quasi *d* & *t* eandem soni tenuitatem non habeant, ut hoc pacto δ media esse inter *t* & *s* non possit. Ad postremum tuum argumentum venio, in quo prope modum sunt omnia: quod tamen ut ponderosum est, nec suis viribus carens, sic pervulgatum quoque est, & de mediis multorum observationibus depromptum, idque mehercule infeliciter; quantum enim in una litera ad tuas partes confirmandas affert, tantum tibi in alia detrahit. Apud *M. Tullium*, inquis, *bini*, & *βίves* confunduntur. Certum id quidem est, confundi ista, ut ais, apud *Ciceronem*; sed qua in re sita sit hæc confusio, hoc est quod quæritur. Si tu pugnes de β , quod sonandum sit ut *b*: ego de ϵ contendo, quod in eodem loco pronuncietur ut *i*. Si occurras *i* apud veteres Romanos idem sonuisse quod *ei*, id quod facis, cave ne dum ista nimium studes confundere, imprudenter

prudenter distinguas. Nam βίves quod in Græco est te (ut opinor) ipse legis *binei*: at *bini* quod in Latino est te auctore *beinei* legi debet. Valde ergo, ut mihi quidem videtur, distinguuntur. Superest alia conjectura, quando jam ista necessario confundenda sint, ut dicamus *b* olim priscis Romanis aspirate magis sonuisse quem nunc: non tamen ut in *v* consonante fit, labiis valde apertis, sed conjunctis magis & compressis, ut sit quasi *bvini* dissyllabum, quod hodie quoque apud Burgenfes fit in Hispania: qui *vestia* pro *bestia*, *vene* pro *bene*, exiguo admodum vocum discrimine, pronunciant. Quod tu fortasse vitium appellabis: & est fane, postquam apud omnes nationes obtinuit ut *b* diceretur, sed ingenitum: olim (opinor) non erat, cum Romani sic protulerunt, si tamen protulerunt. Quis autem ignorat ingenitam esse omni nationi peculiarem quandam pronunciationem & suam, nec eodem modo quibuscumque gentibus ad formandam vocem disponi instrumenta, ut notum est de Hebræorum *Shibboleth*; quod Ephrathæo, qui aliter quam *Sibboleth* proferre non potuit, magno constitit. Præterea multa sunt quæ tempus ipsum ad alienorem sonum detorquet: itaque χείρας olim, nunc χείρας mitius effertur, & *Calemera* nunc distinctius καλή ἡμέρα, quod est, *salve, bona dies*. Hic jam appendicis loco, quæque ἐν περιστάσις, ponam ea quæ tibi videntur potissima, vel sola potius argumenta esse. Sunt enim qui existimant volo à βέλομαι, vado à βადίζω, vis à βία, fremo à βρέμω, vita à βίω esse deducta. Habes de *b* quamobrem tibi non assentior; nunc cognosce de cæteris.

De γ tertia litera Alphabeti.

Non placet tibi quod tot jam seculis homines Græce pariter & Latine docti γ & g ante tenuiores seu exiliores vocales *e* & *i* pronunciarunt ut *j* consonantem: propterea quod sonus hujus consonantis nusquam, ut tu dicis, apud Græcos reperitur. Id quod in capite de ἰώτα te fusius dicturum polliceris: nec tamen in eam
verbum

rem verbum ullum facis, cum ad hunc locum tractandum accedis. Illud vero potius, “*ἰωτα* nusquam habere sonum consonantis *j*”. quod facile tibi assentior: ex quo, si id jam vis efficere, propterea nec sonum ejusdem omnino apud Græcos esse, nihilo plus effeceris, quam si dicas hoc modo; *υ* consonans ante *γ, ζ, χ, ξ*, nunquam scribitur, ergo nec sonus ejus ante has consonantes auditur. Quod vero addis, “iniquum esse, & ut ita dicam, ignobile, uni literæ duplici sonum tribuere, id enim inopiam elementorum significare”, mihi plane videtur ridiculum, & tuam potius argumentorum inopiam vehementer declarare. Quasi vero Latini idcirco literarum penuria laborent, quod idem elementum interdum ut *υ* consonans interdum ut *υ* vocalis legatur: aut quasi Hebræi ideo quatuor & viginti literas non habeant ut cæteri, quia *ד* pro duobus elementis (*π* scilicet & *φ*) ponitur. Ut breviter dicam, ego quid tu appelles in pronunciatione vitiosum aut effeminatum non intelligo: certe nunquam, ut ego existimo, eam sonorum novitatem induces in Latinam linguam, quæ jam cœpit familiaris esse, ut persuadeas hominibus Romanis, *generosum* & *gentilem* pronunciare absque sono *j* consonantis: aut nobis Britannis sic vernaculam nostram linguam dediscere, ut dicamus, *gentleman*, *giant*, *gesture*, *gender*, *generally*, aliter quam cum sono consonantis *j*. quæ omnia à Latinis mutuati sumus. Quanquam in cæteris, quæ nostri idiomatis propria sunt nec aliunde sumpta, fateor *g* eum habere sonum quem tu maxime velis, ut, *get*, *give*, *girdle*, *gift*. Ex quo illud conjicio, quantum licet ἐκ τῆς εἰκότων, majores nostros, in propriis vocibus suæ linguæ pronunciandis, eum morem tenuisse, quem à parentibus acceperant; in alienis vero vocabulis, quæ aliunde sumpserant, alienam quoque pronunciationem imitatos esse: ut valde profecto credibile sit, cum hæ dictiones à Romanis ad nos, multis jam retro seculis, transferunt, (quod nisi doctorum

quoque virorum opera fieri non potuit) tum hanc, quam nos defendimus, prolationem apud Romanos existisse. Qua in oratione sic gradibus quibusdam in arcem hujus causæ ascendam: ut si nos hæc ideo pronunciamus cum sono *j* consonantis, quia id in Romana lingua, unde translata primum ad nos fuere, usu venisse probabile est, eadem opera consequatur, cum hæc ipsa vocabula Græca quoque sint, Romanos non solum dictiones istas, sed sonos quoque dictionum ab hominibus Græcis didicisse, apud quos reperiuntur γενναῖον, γίγας, γένος, γενναῖον, ἀργυρος. adeo ut quemadmodum à Romanis ad nos, sic ad eos à Græcis hæc ratio proferendi *g* consonantem deducta sit. Cedo enim quam absurdum & absolum esset, si quis te audiret tuo more pronunciantem hanc orationem Latinam: *cum intelligeret me cogi non posse ut id agerem, cogitabat aufugere.*

δ non esse proferendum ut d.

“*δ* ut *d* pronunciandum esse” nunc primum audio: quod tu tamen sic affirmas, quasi de eo inter omnes conveniret. Itaque de figura literæ satis accurate & curiose nonnulla, de sono vero vel nihil adfers, vel quod à ratione prorsus abhorret. Hebræi optime judicare possunt, quantum intersit inter *δ* Græcorum & *d* Latinorum; qui utriusque literæ sonum & vim habent in unica *dalet* *h*: quæ cum punctulo sic *ד*, absque vero sic *ד*; hæc *δ*, illa *d* omnino declarat. Quam sonorum distinctionem cum tu gentis quodam vitio, ut suspicor, nondum intelligeres, capite Libri quinquagesimo tertio vehementer nobis insultas; & ut tibi videris, densis interrogationibus premis adversarium, sic: “si *t* post *r* ut *d* sonari debet, quis, quæso, “discernat inter τὸν τέμον & τὸν δέμον, inter οἶκοντε & “οἶκονδε, si eadem utrobique est pronunciatio? Quor- “sum denique attinebat illa disputatio περὶ ἐντελεχείας & “ἐνδελεχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenia & “labores in utramque partem torfit; dum hic per *τ*, ille per

“per δ scribendum contenderet, nisi quia non eadem
 “utriusque significatio, nec prolatio”? Hæc tu.
 Quorsum vero? nos enim aliter δ, aliter *d* pronun-
 ciamus. Quare facile distinguuntur ea etiam apud
 nos. Cur igitur pugnas, vel quid impugnas potius? non
 distingui? at distinguuntur: aut non recte? at id jam
 quæritur. Certe, ut cætera taceam, Grammatici omnes
 δ consonantem aspiratam magis volunt esse quam *d*.
 quam ob causam ajunt *ἡδονα* dici pro *ἡδονα* in præte-
 rito medio, ne tres syllabæ densæ simul concurrerent κα-
 κοράνως. Quod vero postremo quæris, idque ardentius
 & verbosius: “quorsum illa controversia tam diu
 “controversa de ἐντελέχεια & ἐνδελέχεια, nisi quia
 “non eadem utriusque significatio, nec prolatio”?
 Audi, quæso, breviter. Non ignoro *Ciceronem* in
Tusculanis animam perennem motionem dicere quasi
 ἐνδελέχειαν, cum *Aristoteles* scripserit ἐντελέχειαν quasi
perfectionem, & ut *Philoponus* interpretatur, ὡς ἐν τέλει
 ἔσσει. Quod non ideo factum existimo à *Cicerone*, quod
 nesciret ἐντελέχειαν quid significaret, adeoque falso vo-
 cabulum interpretaretur, erat enim Græcarum litera-
 rum peritissimus: sed quod vel corruptus erat apud
 philosophum locus & depravatus, sic ut alterutram li-
 ceret (δ dico & τ) pro arbitrio reponere; vel quod
 tum fortasse scriberetur ἐνδελέχεια. Sed cum postea
 homines, ad eam rem magis Lyncei, ad philosophan-
 dum accederent, perspicerentque ἐντελέχειαν verius de
 anima affirmari posse, & potissimam ejus naturam ex-
 plicare manifestius, facile perfecere ut unius literæ
 mutatione ipsum *Aristotelem* redderent. Fecit igitur,
 ut tu ais, horum vocabulorum diversa significatio, ut
 philosophi inter se tantopere digladiarentur: sed ea-
 tenus, quatenus de scriptura seu scriptione vocabuli du-
 bitabant. Quod vero addis, “diversam quoque pro-
 “lationem magnam ad eam dimicationem ansam præ-
 “buisse dum alii sonarent *entelechia*, alii vero *endele-
 “chia*”, nequaquam tibi assentior. Quis enim nescit,

omnem controversiam quæ ex pronuntiatione oritur, eam ex ambiguitate oriri: ambigua autem esse ea, quæ similiter proferuntur, ut in λοιμός & λιμός, quæ tantam dubitationem non excitassent, si distincte & dissimiliter pronuntiata fuissent. Quare si tu δ idem sonare vis quod d, & si istarum dictionum qualiscunque pronuntiatio doctis viris materiam litigandi dederit, vel inde apparet τ in ἐντελέχεια sonandum d post ν, cum hac ratione difficillima maximeque ambigua futura sit controversia.

» vocalem longam proferendam esse ut i Latinorum.

Ex omnibus literis Græci alphabeti nulla, ut ego quidem sentio, majorem habet controversiam, quam » vocalis, dum à nobis profertur ut i longum; ab aliis vero ut longum e: quæ ex diametro propemodum pugnare videntur. Multæ sunt rationes in utramque partem, una veritas: mille conjecturæ, certum nihil. de tota re lectoris esto iudicium. Illud tamen admonendus mihi est, quisquis ista perpendet curiosius, nihil ab adversariis nostris afferri præter detritum quoddam argumentum ex linguarum translationibus deductum: quod eam vim habet, ut ostendat, quia in alienis linguis » redditur per e longum, propterea in sua idem valere. Quod quam non consequatur, abunde primo capite declaravi, cum de β agebatur. Miror autem cur adeo iniquus sis, mi *Mekerche*, & injustus rerum æstimator; ut quod in » tuo quasi jure postules, id nobis in αι, οι, ει, υ, non concedas. Nam αι in Latino fit æ; ει, i longum: ut à Δάριος, quod est nomen proprium, dicitur Latine *Darius*, cum accentu in penultima, quia in Græco diphthongus est; & Εἰρηναῖος Latine *Irenæus*. in qua unica dictione vide tuam æquitatem. Cum ει & αι reddantur hic per i & æ, negas tamen in Græco similiter proferri: » vero in secunda syllaba statim arripis, & ideo pronuntiari ut e longum contendis, & valde profecto serio, quia in Latino sic redditur. Itaque desine tandem id in una litera tibi vindicare, quod nobis

nobis in multis ejusdem prorsus rationis concedi non vis. Jam vero quod confundi literarum fonos tantopere quereris, & orationem hoc pacto *poly-epsilon* & *poly-iota* fieri. Miror cur idem vitium in Latina non deprehendas: ubi *æ*, *œ*, *e* longum similiter efferuntur; sic *i* & *y*. Usque adeo ut tyrones hujus linguæ nihil in Orthographia habeant difficilius, quam scire, quando secus. itaque & *æ* pro *e*, & *e* pro *æ* sepiissime scribunt homines etiam alias eruditi. De *i* vero & *y* tam ambigua est controversia, ut nondum satis conveniat inter doctos, utra harum adhibenda sit cum scribunt, *fidus*, *sincerus*, *desidero*, *tiro*, & *tirunculus*, & similia. Sed tu, ni fallor, in Latina quoque cupis omnia distinguere, ne ex illa parte argumentis contra te abundemus, quibus respondendo non sis. unde capite libri tui *xxii*° sic ratiocinaris, quasi *Sicilia* velis *Sikilia* pronunciari. Atque en tibi perpulchram sane orationem tuo more proferendam, omnia distinguendo! *Postquam Cicero meus prætor una cum Scipione venit, cæpi cælum intueri, & agere ingentes gratias, quod tam cito tamque feliciter rediissent.* Nonne hoc novum (Dii boni!) & inauditum foret, atque portentum simile? Perge vero: &, quando ad Hebræos confugis, nos te sequamur, vel potius persequamur. Locum adfers ex *Psalmo* *cxxxv*. ut tu numeras, si Hebræos sequi vis, ex *Psalmo* *cxxxvi*. τὸν Σιών βασιλέα τῶν Ἀμορρᾶίων. Quid dicam, vel quid non dicam, mi *Mekerche*? Certe tu cum ad Hebræos appellas, Hebræa prorsus non intelligis: nec, ut apparet, locum in Hebræo unquam legisti. Nam quod Græce redditur per » in Hebræo est *i* longum, לְסִיחֹן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי לְ id est, *Sihon regem Amorrhæorum*: tu tamen distinguis à *Sion monte* vocalium diversitate, nec intelligis in Hebræo utramque dictionem eadem vocali pingi, quam *chirek magnum* vocant: distinguere autem multifariam, dum *Sehon* proprium nomen scribitur סִיחֹן, *Sion* vero mons צִיּוֹן: quasi dicerem *Sichon*, & *Tsijon*.
Vide

Vide *Psal.* LI & CXXXVI. & coargue me mendacii, si potes. Quod si non poteris, & si tuum argumentum retorquere in caput tuum velim, quid non evincerem? *Σηὼν* in Hebræo scribitur per *i* longum: ergo in Græco similiter pronunciandum. Ego vero non sic colligo, sed hoc pacto potius: ergo tu infeliciter ex hoc loco concludere voluisti, » ut *e* proferri oportere: ergo tuo ipsius telo jugulatus es. Addis deinde *Christum* in cruce exclamasse, Ἠλὶ, Ἠλὶ, per *e* longum; eo quod astantes dicebant, *Heliam* vocat iste. hæc nimirum omnia dicis, quasi Christus salvator noster Hebræa quidem locutus fuisset, sed Græcis characteribus. Exclamavit ille quidem Ἠλὶ Ἠλὶ, id est, *Eli, Eli*. quid hoc ad sonum vocalis »? ille enim Hebræa locutus est. Ego vero non dicam cum *Agricola*, id quod τοῖς παραφρασεύουσιν dicendum monet Auctor ille: verum contrarium potius. Quid enim dicas, non intelligo: at quid velis dicere, nescire non possum, qui jampridem argumentationes tuas didici. Nempe quia Hebræi legunt Ἠל per *e* longum, idcirco Ἠλὶ Græcorum similiter proferendum existimas; cujus generis sunt Ἀμὼν, Ἰσῶς, Ἐμμανὴλ, quæ in Hebræo scribuntur per *e* longum. Accipe simul & semel ad universa. Magna est apud Hebræos affinitas inter *chirek magnum* & *tzere*, hoc est, *i longum* & *e longum*. Unde & cognata puncta appellantur, & in conjugatione *Hiphil* vicissim commutantur, & sibi invicem loco cedunt. quod fecit ut Græci, qui *e longum* non habent præsertim vocalem, eas Hebræorum syllabas, quæ scribuntur per *tzere*, in » seu *i longum* cognatam vocalem transmutaverint. Nec tamen hæc ratio transferendi, id quod sæpe dixi & nunc rursus magnopere contendo, pronuntiationem arguit. Nam & *chirek parvum* Græce redditur per *e*, ut Ἐμμανὴλ, *Matth.* c. I. Ἰωάν, *Psal.* LXXII. sono tamen non conveniunt. Postremo quod ἀλλυλῖα pro exemplo adducis, aperte declarat & te Hebræa ignorare; &, cum literarum transmu-

transmutationibus causam tuam defendis, incertis & lubricis niti argumentis. Nam הללו & הללויה per *Scbeva*, hoc est *e parvum*, scribuntur: at Græci tamen reddunt per *u*. Ergo si tali exemplo niti velis, non jam *u* erit *e longum*, sed *e parvum*. Jam vero postquam his rationibus causam tuam videris obtinuisse, valde confidenter jubes unum Auctorem antiquum ex omnium ætatum memoria tibi opponi, qui non in hanc sententiam dicat, aut qui istum tam attenuatum sonum vocalis *i* in *u* Græcorum probet. Quid si opposuero? quid si duos? quid si probatos? quid si sic ut inficiando non sis? an sic demum nobiscum senties, tuamque opinionem relinques? Non id quidem polliceris, etsi id vehementer quidem æquum est. Sed melius profecto est temere non promittere, quam, ubi promiseris, re non præstare: quod nonnulli faciunt, idque in causa religionis. Atqui geram tibi morem profecto, quando unum duntaxat ex antiquis adduci postulas: atque hunc unum adferam tantæ auctoritatis & fidei virum, ut instar omnium censeretur & æstimari possit. Quis ille est? *Eustathius*. qui homo? is qui *Homerum* Græcis Commentariis doctissime illustravit. cujus vero? *Thessalonicensis*, hoc est, natione Græcus. Quid ille dicit? ἱπὶ vocativus & ἡρῶ nominativus ἐν ἀσφύρεω γαστρὶ τὸ αὐτὸν ἦχον ἔχουσιν. id est, cum dissimiliter scribantur, similem sonum habent. Quid potest dici apertius? quid ad quæstionem, seu postulationem tuam aptius? Atque idem tamen, ut ingenue fateor, 1° *Iliados* affirmat βῆ, βῆ esse ὄνομα φωνῆς περὶ αὐτὸ ὀνομαστοποιμένον ergo βῆ, βῆ sonare *bi* & esse tamen vocem ovis fictitiam non repugnat secundum *Eustathii* sententiam. Idem, ni fallor, auctor est apud priscos Grammaticos ortam esse contentionem de ἰνὸςμα & ἰνὸςμω aliis affirmantibus ab ἰνω deduci, aliis vero ab ἦνω ejusdem significationis. Cur, nisi propter similitudinem pronunciationis? Post hunc *Suidam* afferro, vel quicumque illum de antiquitatibus librum

brum secundum alphabeti elementa digessit. Ubi *n* non suo loco ponitur, sed cum *i*, *u*, *e* confociatur. Cur, nisi quod in sono cognata sint ista & conjuncta? id quod in *e* & *ae* conjugandis cernitur: quibus profecto addidisset *n*, si ut *e* longum pronunciandum censuisset.

De x Græcorum & c Latinorum.

In pronunciando *x* facile inter nos conveniret, nisi tu in linguam quoque Latinam portenta quædam sonorum introduceres: dum nulla syllaba est, quam tu proferendo non studeas innovare. Nam & *Sikiliam* & *Kikeronem* dicis, & pro *cicer*, *kiker*: siquidem *Cicero* inde cognominatus est. atque hæc omnia te docuere Ranae *Aristophanis*, quas tu fingis pro arbitrio quidvis crocitare. Quid? tu pronunciationem tot jam seculis usitatam, tam laudabilem, tam late divisam, propter commentitias animalculorum vuculas cum inauditis novitatibus commutabis? tu ad *ranas*, ad *nottuas*, ad *capras*, ad *oves*, ad *boves*, ad *canes* denique confugies, ut antiquam nobis proferendi rationem restituas, & non potius ex doctissimorum hominum delicatissimis faucibus censebis hauriendam? *Agessilaus* cum audire non sustinuit qui philomelæ vocem fingere profitebatur, "quorsum enim, inquit, cum philomelam ipsam præstet audire". Atque ille quidem avis vocem ab homine recusavit discere: & tu humanas voces à brutis animantibus putas optime cognosci posse? tu literarum potestatem, quam ab hominibus solis vere licet, à mutis animalculis petes? Nosti, ut opinor, de *Parmenonis* sue quid referatur in adagiis. Hic vir tam eleganter potuit porcinam vocem effingere, ut, cum verus Porcellus clam astantibus pro *Parmenone* sub initio duceretur, suoque more grunniret, populus, hominem quempiam fuisse ratus, *nihil ad Parmenonis suam*, exclamaret. tantum igitur abest, ut, quam vocem edant, affirmare possimus; ut, quando vocem edant, astantes & audientes nequeamus dignoscere. Nunc, ut ad ea quæ tu primum proposuisti postremo loco respondeam,

spondeam : graviter incusas vulgus vestratum, quod nihil discernant inter κ & σ . Primum quæro, cur non idem liceat in Græca quod in Latina recte licet : ubi *Syrus* & *Cyrus* similiter omnino proferuntur : sed tu Latina quoque corrigis, & *Kyrus* pronunciare jubes, & *flocki*, *nauki*, *fakio* ; & nescio quas novitates apportas, quas homines qui nunc vivunt non intelligunt. Licebit ergo te iisdem verbis affari, quibus *Augustus Cæsar* adolescentem quendam, ut est apud *Gellium* ; “ O bone ! vive moribus præteritis, loquere verbis præsentibus ”. Atque hæc de vulgo vestratum hominum dicta sint, vel potius pro illis : quorum privata causa est non publica omnium, si κ & σ inter proferendum confundant. Nos enim talem consuetudinem non habemus : sed indifferenter κ pronunciamus vel *ch*, ut in dictionibus quibusdam nostratibus, *charitie*, *church*, *cherry* ; vel ut *k*, id quod facimus libentius.

υ non idem valere quod u : nec tamen omnino ut i proferendum esse.

In sono vocalis *υ* æquior es aliquantulum quam in cæteris. ais enim “ ad exilitatem *i* quam proxime accedere, ita tamen ut sonum medium reddat inter *i* & “*u*”. Equidem non valde repugnabo, præsertim cum jampridem conturbaret me locus quidam *Demosthenis* ἐν τῷ πρὸς σεβάνου, ex epistola *Philippi* ad Thebanos : οὐδὲν ὅτι ἐπιγνῆς ὑμᾶς τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐζητηκότας ἔχειν ἢ εἰρήνην μάλλον &c. ubi adhibenda videtur nonnulla distinctio, ut intelligatur utrum Thebani, *Philippi* res an suas spectantes, pacem velint. Quanquam hoc in loco errorem quendam subesse suspicor, & πρὸς ὑμᾶς legendum esse. sed multa profecto sunt quæ me conturbant, & in quibus vellem mihi satisfactum. *Ciceronis* verba in Oratore hæc sunt. *Purrrum* semper *Ennius*, nunquam *Pyrrhum* ; “ *Vi patrefecerunt Fruges*”, nunquam *Pbryges*, ipsius antiqui declarant libri. nec enim Græcam literam adhibebant, nunc autem etiam duas. & paulo post : *Pbryges* & *Pyrrhum* aurium causa dicimus. Vide ex hoc loco

Marci Tullii, quot consequantur; ipsius autem verbis utar. Quod Græce scribitur Πύρρος, *Purrrhum* dixit *Ennius*; & quod in Græco est Φρύγες, *Fruges* reddidit *Ennius*, sono nimirum vasto & insuavi. Quare? quia Latina vocali usus est, cum Græce potius debuisset. Græca vero qua? u. quamobrem? aurium nimirum causa, ut vocabula mollius & dulcius proferrentur. Ergo qui has dictiones Græce pronunciant *Purrrhos*, *Phruges*, perinde quasi cum *Ennio* loquerentur, sic mugiunt. Ais deinde "Latinum u nunc à nonnullis "perperam proferri". quod vitium Gallis potissimum attribuis, qui *nunc* pro *nounc*, *lumen*, pro *loumen*, *rasticus* pro *rousticus* dicunt. Imo vero non solum Galli, sed Nos quoque u vocalem raptim proferimus, *mus*, *rus*, *sus*, *cibus*, non *kibous*, *scelus* non *skelous*, nec *toutoum*, *moutoum*, *loutoum*, bos in lingua, quod est in Proverbio. Magnam vero atque adeo singularem injuriam facis Linguae nostræ vernaculæ, in qua confundis *lute* & *loute*, *flute* & *flout*. Quid ergo est quod dicis tandem? nimirum u non esse proferendum ut ou Latinorum, sed ut u raptum secundum pronunciationem Gallicam seu Nostram. Quod si detur, ergo y Latinorum similiter proferatur necesse est; & *Cyras*, *Curus*, *Syrus*, *Surus* dici debet: ergo

Omnia jam fient, fieri quæ posse negabam:

Et nihil est de quo non sit habenda fides.

Non placet *Ciceroni* quod dicis, qui *Pyrrhum* probat, *Purrrhum* non admittit: *Phryges* dulce & delicatum putat, *Phruges* barbarum & obsoletum prædicat. Da veniam, mi *Mekerche*, agnosco pertinaciam, tantulis argumentis ad tantas novitates perducere non possum. Nam & tu cum *templum* Germanice *kirik* seu *kirk* & *κίριον* deducis, nonne u ut i sonandum admones? Jam quod de *ὑμῶν* & *ἡμῶν* interrogas, etsi concedo ut in cæteris sic in his tenuem aliquam subesse distinctionem, atque eam Græcis indigenis magis notam quam nobis, tamen illud præterire non possum, quod quæris,

ris, "quid sibi vellet *David* cum ait, ὅτι αὐτὶς ὄντος ὁ θεὸς ἡμῶν". nequaquam enim sic loquutus est Propheta, sed absque ulla ambiguitate כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ & Ps. cxv. πρὸς-θεῖν κύριος ἐφ' ὑμᾶς καὶ ὁ θεὸς τὰς ψυχὰς ὑμῶν. Si Hebræa consulas, nulla manet dubitatio, עֲלֵיכֶם וְעַל בְּנֵיכֶם. Sed nimirum *His habilis telis quilibet esse potest*. Postremo quod tu permagni momenti esse putas, in eo egregium argumentum miserrime perdidisti. Nam si de fundo controversia sit, quicumque ex litigantibus serio dixerit, φημι τὸνδε εἶναι ἀρχὸν ἡμῶν εἶναι, ille sine dubio *nostrum* esse dicit non *vestram*.

De Diphthongis.

Brevis ero in diphthongis, quia tu solus multa profers inaudita, quibus nec tot seculorum consuetudo, nec doctissimorum virorum consensus, nec Grammaticorum omnium regulæ adstipulantur. Nam α, η, ω diphthongos appellari non vis. Qui sic? quia unius tantum vocalis sonum habent: quasi utriusque vocalis referre sonum, id sit duntaxat vere diphthongum esse. itaque αι, ει, οι affirmas diphthongos non esse, si usitato more pronuncientur. Usque adeo digladiaris de nomine, cum de verbi intellectu satis conitet. Quoties enim duæ vocales reipsa vel potestate sic concurrunt, ut duas syllabas non constituent, diphthongus coepit appellari. Quid? tune is homo es, qui συμπορὰν *utilitatem* significare contendes, quia συμφέρω significat *conducere*? aut γάλαγμα *probum hominem* esse, quia καθαίρειναι est *expiari*? aut prudentem hominem, sed triginta duntaxat annos natum, *Senatorem* esse negabis, quia *senex* non est? aut *Antonium* non fuisse *Consulem*, quia *reip. non consulebat*? Quid multis? tu cum *Iamblichō* condemnabis *Aristotelem* cum *Platone* sensisse, quia εἰς τὴν γραμματείαν εἰσκέειναι dixerat, est enim (inquit) γραμματεῖον τὸ ἔχον γράμματα. Postremo nec illud meministi, quantopere *Aristoteles* [*Polit. l. i. c. 7.*] eos reprehendat, quia *judices* & *senatores* negarent esse ἀρχοντας, disputantes de nomine? Quæ

cum ita sint, patere (quæso) me cum omnibus Grammaticis diphthongos appellare duas vocales in unam syllabam coëuntes, & unum duosve sonos efficientes.

De æ diphthongo.

Communem hanc causam depravatæ pronunciationis Græcis cum Latinis esse statuis: itaque in æ diphthongo utramque vocalem exaudiri vis, & in æ similiter, alioqui enim diphthongos non esse. Sed de diphthongorum ratione satis (ut opinor) jam antea. ad argumenta tua venio. “*Gellius* probat, *fenus* non à *φαίνεσθαι* sed “à *fetu* ideo venire, quia *M. Cato* & cæteri ejus ætatis *fenus* & *feneratorem* sine *a* sonabant”. unde concludis, “eos æ in *φαίνεσθαι* non pronunciaſſe”. Vide quam tecum probabilius agam. Veteres existimabant *fenus* deduci à *φαίνεσθαι*, quia *φ* & *φαι* similiter proferebantur. Contra hos argumentatur *Gellius*, non ex pronunciatione sed ex scriptione derivationes esse judicandas: ideoque *fenus* à *φαίνεσθαι* deduci non posse, quia hîc est æ diphthongus, illic *e* simplex: quorum altera non solet in alteram commutari. Quæ sequuntur unam quæſtionem continent; “Cur idem non liceat in Græca quod in Latina, quod in Germanica, quod in aliis linguis licet, in quibus usu venit *ai*, ut “*Achaia, Baia, Maia*, & Germanice *Kaiser*”? Cui interrogationi tuæ breviter respondeo: ut non easdem diphthongos, sic nec eosdem sonos ferre omnem linguam; non quia apud Græcos vastus futurus esset sonus æ, qui apud alios dignitatem seu *ὄγκον* habet; sed quod usus sic obtinuit, & linguarum ingenita quædam natura postulat. Responde enim mihi, per Deos immortales, tu qui percontaris ista de diversis linguis, Cur in eadem lingua, sed non eadem dialecto, aurium judicium tam discrepans sit & propemodum contrarium? Nam quod in vulgari lingua profertur per geminum σ, Attici, nisi mutetur in geminum τ, nequaquam proferre, ac ne ferre quidem possunt. Sed quando de vocalium sono quæritur, libenter à te scire velim, Cur Athenienses

nientes legant *ei* diphthongum, quam tamen *Iones* nunquam nisi divisim proferunt *ii*? cur illi contractis, hi incontractis semper uti malint? quamobrem tandem? An quia istis insuavis Atticismus? at quod Atticum est, non potest non dulce esse. An quia illis Ionismus barbarus? at *Dionysius Halicarnasæus* auctor est, historiam de Candaule & Gyge ab *Herodoto* tam eleganter Ionice contextam esse, ut, si vel in Atticam commutaveris, quod & ipse fecit, tota narrationis suavitas prorsus amittatur. Habet ergo Ionica lingua peculiarrem quandam elegantiam & suam, quæ ne Atticæ quidem cedit. Quod si utraque Dialectus per se dulcis sit, cur altera ab *ei* diphthongo, altera ab *ii* vocalibus abhorret tantopere? cur quod in utrisque jucundum est, utraque tamen non admittit, immo vero averfatur utraque? Ego dicam. Sic enim natura comparatum est, quæ πολυτόκος est & varietate gaudet, ut multarum gentium linguæ, in suo quæque genere laudabiliter, cum sonorum tum tonorum diversitate excellerent; *sonorum*, ut eleganter Solon apud *Herodotum* Ionice, τῶν ἀπασέων ἡμερῶν τῶν ἐς τὰ ἐξδομήκοντα ἔτεα ἢ ἑτέρῃ αὐτέων τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ τοπαράπαν ἐδὲν ὁμοιον προσαίγει πρῆγμα, quod Attice sic dixeris, τῶν ἀπασῶν ἡμερῶν τῇ εἰς τὰ ἐξδομήκοντα ἔτη ἢ ἑτέρα αὐτῶν τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ ἐδὲν ὁμοιον προσαίγει προᾶγμα *tonorum*, ut cum Latini dicunt *philosophia*, *Demosthenes*, Græci φιλοσοφία, Δημοσθένης, illic προπαροξύτωνος, hic παροξύτωνος. Utrumque fane laudabiliter, & ad suæ linguæ consuetudinem non insuaviter. quam etiam sæpe maturus consensus doctissimorum virorum aurium causa non nihil immutavit, ut ex *Cicerone* in libro *Rhetoricorum* fatis constat. Quorsum hæc? ut ostendam non esse postulandum, cum Latini in multis dictionibus sonent *ai*, ut id ipsum Græci faciant. Habent tamen & illi *ai*, sed vocales non diphthongum, ut πᾶις, Ῥωμαῖσι, Ἑβραϊκός, ex quibus per synæresin coactis, non diphthongis, suspicor Latina illa in *ai* conflata esse; ut *Achaia* ab Ἀχαιᾶ quadrasyllabo, non ab Ἀχάια. Nam

& Ovidius in Epistola Helenæ sic legit *περσωνάδας*,
Quid poterit de me Sparte, quid Achæia tota?

Sic *Maia* mater Mercurii à *Maia*, non à *Maia*. Atque hîc propemodum risum mihi excitasti. Sic enim arguis ab opinione vulgi, ut ex Ovidio. "*Maius* mensis" denominatur à Latino vocabulo *Maia*, nomine proprio; ergo *Maia* in Græco sonat *Mai*". Ego vero aliud argumentum opponam tuo, idque ex Ovidio Faſtorum lib. v. *Maius* à *majoribus* dictus est, ut *Junius* à *junioribus*; ergo *maiores* legi debet cum *i* vocali, quia *Maius* sic legitur. Vides quam sic ridiculum Ovidii carmen est,

Tertius à senibus, juvenum de nomine quartus.

Sic ergo statuo. Quæ per æ Latine redduntur ex diphthongo *ai* transmutari, quæ per *ai* efferuntur ab *ai* vocalibus deduci. quam Græcorum diæresin Latini in suæ gentis vocabulis imitantes, dixêre *πίctai vestis* & *αυρι*, & *gelidai stridor aquai*, licentia plusquam poetica usi vel potius abusi. Postulas deinde ut *Αἶας* pronunciatur, sicut Latine *Ajax*: quod fieri non potest; cum *i* in *Ajax* sit consonans. probas sonandum esse *Αἶας* Sophocleo carmine, ubi hoc nomen deducitur ab *αἰάζειν*, & ab his adverbiiis, *αἶ*, *αἶ*. Et *Αἶας* deduci quidem ab *αἶ*, *αἶ*, facile concedo: sed cur ab *ai*, *ai*, potius quam ab *æ*, *æ*, nondum intelligo. nam & ista æque lugentis vocem, atque magis etiam aliquantulum, exprimunt. unde & *βαῖ* Latine redditur *væ*, non *vai*, & *hei mihi* non *hai*, & *flere*, *lugere* omnia per *e* longum proferruntur. Quocirca *αἰλινός*, *κλαίειν* recte *ælinos*, *clæin* pronunciari debent. Sed occurris, "hæc adverbii *αἶ*, "*αἶ* à Latinis reddi *ai*, *ai*": idque ex *hyacintho* flore verbosius confirmas: ergo in Græco idem observandum. Attende, quæso, te diligenter, cur Latini præter usitatum morem *ai* diphthongum hîc mutaverint in *ai*. nempe ut non solum gementis vox significaretur, sed multo magis ut literæ quarum figuras in nigris hyacinthi venis agnoscis, utraque hoc pacto pingeretur.

quod

quod per æ fieri non potuit. Vides quemadmodum mihi non persuadeas, ut inveteratam pronunciationem & tempore canam ausim subito in alienam prorsus, &, ut mihi videtur, novam commutare. Quod vero ad *Stephanum Wintoniensem* attinet : etsi illo argumento ex *Theone Sophista* probabiliter deprompto nihil ad hanc causam accessit, nihil certe detractum est : cum ejus sit probare, qui alterum de avita possessione deturbare velit ; non ejus, qui vel hereditario jure vel usucapione tenet. itaque quod ille fecit, ἐκ πειρουσίας fecit : quod necesse non erat. Atqui ne putes tamen, quando hac non successerit, nos alia via non posse aggredi, unum aut alterum exemplum dabo ex *Eustathio*, in quibus auctor ille αἰ ut ε pronunciari docet. *Homeri* carmen est,

Ἄλλὰ πείθετε ὃ ὕμεις, ἐπεὶ πείθεσθαι ἀμεινον.

Hæc duo, inquit *Eustathius*, πείθετε καὶ πείθεσθαι in dissimili scriptione similem & eundem prorsus sonum habent. Ejusdem generis, inquit ille, est ἐκ ὀρθήσῃ κενὸς ἐναντίον μου, ἀλλ' ἄλλον τρόπον κενὸς. hæc, inquit, κενὸς & καυὸς τὰ αὐτὰ κατὰ τὸ ἦχόν εἰσι, sono eadem sunt.

De ω & ου.

De his diphthongis, non est quod litigemus : nam apud nos etiam utraque vocalis exauditur, sed non eodem modo. Tu sonas ω ut in *auctor*, *aula*, nos vero ut in *avis*, *avarus* : tu profers & ut in *euge*, *seu*, *heu* ; nos ut in *evax*, *evince*, *evado*. atque hæc quidem etsi ante consonantes recte tuo more proferantur, certe ante vocales κακοφώνως, ut in *Evander*, *Evagrius*, *Evarestus*, *Εὐαργέτης*, *Εὐαγόρας*, *Εὐώδης*. Sed de his unicuique suum arbitrium esto. Ego, quando nostro more satis eleganter & distincte proferantur, nihil innovandum censeo.

De ει quod pronunciari debet i.

Nec omnium nec Græcæ & Latinæ Linguæ eandem rationem esse, jam supra diximus : itaque ab iis, quæ Latine recte, ad ea, quæ in Græco male proferuntur, non

non valet argumentum. Quanquam & in his ipsis tu ignorare non potes, ea Latinorum, quæ divisa diphthongo leguntur, non ex *ei* diphthongo, sed ab *ei* forma Ionica esse traducta; ut,

Flebilis indignos Elegeia solve capillos.

Græce non ἐλεγεία, *ei* enim in carmine semper brevis est, sed ἐλεγυῖα. Sic *Pompeius* apud *Plutarchum* scribitur Πομπήιος. Quare, cum apud Latinos legitur *ei*, certum est illud ab *ei* Ionica forma profectum esse, conjunctis in unam syllabam vocalibus; ut *Pompeius* trisyllabum à *Pompeius*, quod redditur Πομπήιος. Quoties enim *ei* diphthongus migrat in Latinum sermonem, redditur per *i* vocalem, ut *Clio* à κλειώ, *ironia* ab εἰρωνεία, *dynastia* à δυναστεία, quæ παρεξήχονα sunt propter diphthongum. Tu vero, ut hoc evites, affirmas *i* vocalem Latinorum à veteribus Romanis *ei* pronunciatum fuisse: ego nego. probas à *bini* & βίνει apud *Ciceronem*: non posse enim aliter confundi nisi *i* proferatur *ei*. Ego vero contrarium affirmo, si *i* in *bini* legatur *ei*, confundi illa non posse: erit enim in Latino *beinei*, in Græco *binei*. Sed de his supra cum de *b* ageretur. Nunc illud tantum dicam; præpostere argumentaris, petis principium, nihil affers, nihil probas. Vide autem quam non probes. Nam cum illud quæretur jam inter nos, utrum *ei* pronunciari debeat *ei*, multa affers in quibus *i* longum à Latinis sic efferri solere contendis. Cum id nos negemus factum unquam esse, recurris ad illud quod in quæstionem venit, nempe *ei* à Græcis sic pronunciari. Sic enim ais: “*i* longum antiquis Romanis proferebatur ut *ei* diphthongus, seu *ei*: quod usitatum fuisse temporibus *Ciceronis* ex vocibus *bini* & βίνει, fatis constat”. Hic jam te ipsum appellabo judicem, utrum facilius sit probare *ei* sonare *i* tantum, quia *Cicero* confundit ista; an ostendere quod *i* proferebatur à *Cicerone* ut *ei*, quia duo illa similiter proferebantur. Auctoritates vero, quibus uteris, non id probant, veteres Romanos sic protulisse; sed
ubi

ubi *i* longum esset, *e* quoque adjunxisse: non quod utramque vocalem pronunciarent, sed quod Græcorum more, ut ait *Quintilianus*, *e* cum *i* jungerent, sonum autem non mutarent. quam vocalem cum posteriori eorum supervacaneam esse viderent, & scribi tantum, non pronunciari, prorsus omittendam censuerunt, adeoque omnino deinceps non scribendam esse. Quod si sonum utriusque vocalis retinendum censuissent, nunquam profecto alteram vocalem, atque eam, quam tu ex *Plutarcho* præstabiliorem vocas, expungere voluissent. Unde illud *Lucilii*, quod citat *Quintilianus*, tu vero de industria omittis,

Mendacei fureique addes e, cum dare furi

Jusseris. de pronunciatione verbum nulum. Ergo ut à Latinis scribi solet *e*, & non pronunciari, cur non idipsum apud Græcos fuerit? Quod vero sequitur in oratione tua, qualenam est, per Deos immortales? *Sulpitius*, inquis, cum ex *ei* vocalem *i* tollet, & *e* plenissimum relinqueret, à *Crasso* apud *Ciceronem* reprehensus est: ut omittam quod hæc nihil pertinent ad *e* diphthongum Græcam, quid? tu cum legas *Sulpitium*, *Cottam*, alios (non enim *Sulpitium* solum reprehendit *Crassus*) *i* vocalem omisisse, idque ad nos usque pervenisse, ad eas voces nos de novo revocabis, quas isti homines ætate sua emendandas censuerunt; & *Purhum* iterum proferri jubebis? & qui *i* solam vocalem pronunciant, *passeres* appellabis, quia tibi scilicet pipitare videntur? Siccine antiquitatem defendis, nec intelligis melius nunc omnia & elegantius tradi, quam olim apud seculum prius; quodque verissime est apud *Aristotelem*, τὸ χεῖρον τέτων συνεργὸν καὶ συμπέλονδον εἶναι; Postremo, nescio quos errores mihi nominas, unum vero designas, eumque ex *Pauli Leopardi* castigationibus: quorsum autem? an ut ex vitiosa pronunciatione dicas esse ortum? quasi *Erasmus* (hunc enim errasse dicis) aurium judicio fretus interpretaretur, ac non syllabas omnes & singulas lite-

ras prius diligenter introspiceret. error ergo si quis forte fuerit, in scripto fuit : ut si πείσει pro πείση scriptum erat apud *Plutarchum*, quis non vel ex tuis *persuasionem* potius quam *anchoralem funem* transtulisset? Quod si scripto erratum fuerit, nihil ad hunc locum. Sin in pronuntiatione, quā tibi constas? aut unde fieri potuit decipi *Erasimum*, quem tu emendatæ, quam vocas, prolationis præcipuum *restauratorem* statuis; adeo ut ipsi etiam *Joanni Checo* præponas, qui in eam Quæstionem, si quis alius ex vestris, laudabiliter & erudite elaboravit? Sed valde nimirum periculosum est η & ε similiter proferri: itaque in *Homeric*o carmine distinguenda esse,

Τῷ δ' ἢ μάλ' ἐν πείσῃ χρυσὴν μένε τετληῖα.

Eustathius ergo ignarus omnis antiquitatis, qui ἥρει & ἥρη κεανλὼ παρήχουσιν vocat, id est, *novam & inusitatam agnominationem*, propterea quod idem sonant:

————— χόλθ' δέ μιν ἄρχιος ἥρει.

ἥρη δ' ἐκ ἑχάδε σῆδος χόλον. — Prius est verbum imperfecti temporis, posterius nomen proprium Junonis, nominativi vel dativi casus. huc adde πίθιδε καὶ πείθιδε, de quibus supra cum de αι agebatur.

De οι diphthongo, quod o micron canorum pronuntiationem non habeat.

Torquet te locus *Thucydidis*, itaque & tu illum torques. Nam cum oraculum nisi ambiguum esse non possit, unde λογίας & ἐπαμφοτερίζων *Apollo* dicitur, ambiguitas autem non sit ubi soni distinguuntur; quo pacto efficies ut & carmen illud sit oraculum, & de peste duntaxat intelligatur,

Ἡξει Δωριακὸς πόλεμος καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ;

Nam si οι pronuntiandum sit, ut tu mones, aurium usum non habuerit, qui *famem* quoque significari putaverit. Controversia autem, non nisi exitu rei terminata, nihil aliud quam dupliciter scribi potuisse arguit. Nam pronuntiationem ex eventu spectari absurdum est, cum distincta prolatio satis per se id ipsum declarasset. Ne-

gas deinde λοιμὸς & λιμὸς satis eleganter in oratione distingui posse, quoties concurrunt, nisi diverso sono proferantur : concurrunt autem, ut inquis, sæpissime. Est ita sane, mi *Mekerche*, neque enim aliæ duæ dictiones apud Græcos tam sæpe conjunguntur & quasi continuantur, sic ut nihil fere intercedat. Tu exempla profers Poëtarum, ego vero etiam Oratorum. *Dionysius Halicarnassæus*, οἱ δὲ μελετῶντες ῥήτορες τοῖς ἀναπλάττειν λοιμῶν καὶ λιμῶν καὶ χειμῶνων καὶ πολέμων ὀφείλουσι. *Lucianus*, καὶ εἰδέναι δεῖ, ὅτι, ἐς' ἃν αὕτη ἡ σάλη μένη, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοιμὸς, ἔτε πυρκαϊὰ, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν ἔδεν ἔπεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. cujusmodi exempla passim obvia sunt. Ex hac re hoc adeo venit in mentem mihi, concursum harum dictionum Græcis hominibus sic usitatum esse, ut distinctione opus non sit. Nam cum natura quoque conjuncta sint ista & cognata, (*pestis* enim & *fames* se mutuo consequuntur) recte oratione quoque copulantur. Animadvertitur in *M. Tullio*, nusquam illum, *urbem incendio*, dicere: quin sequatur, *Italiam bello fuisse liberatam*. Est quædam apud nonnullos auctores loquendi consuetudo, & usitatus quidam verborum nexus, in quibus non semper ratio quaeritur. At ista jam distingui postulas, ne tam parvò intervallo sejuncta χεκοφανίαν pariant. Primum dico, id necesse non esse; sunt enim plura exempla ejusdem prorsus rationis: quod autem exemplo fit, recte fieri existimandum. Sed de his postea. Nunc, quandoquidem ita vis, distinguo ἰῶτα & οι, hoc pacto: ut ο in diphthongo non sit apertum & canorum, ut in τὸν λόγον, sed ab ι absorbeatur sonus ejus aliquantulum, ut in * diphthongo fieri solet, τέτε dicendo non πούτου, sic τοῖς non τῶις, prorsus ut in nostra lingua vernacula, *moile, toile, roile*, ο suppresso non sonoro. atque hæc concedendi causa, non affirmandi quicquam gratia, dico. Certe *Eustathius*, cujus ego auctoritate multis in locis libenter uti soleo, illud *Homeri*,

—— τῶν ἥτοι χρυσέη ἵπτος ἄρδιτος

ὡς παρήχουσιν vocat, quia similiter prorsus efferuntur. Quod quemadmodum fiat, nisi utrumque ut *i* pronuncietur, non video.

Distinctio sonorum in Græca lingua non est necessaria.

Eustathius in *Homerum* multa notat, quæ cum dissimili scriptione similiter omnino proferuntur: ergo non videtur oratio insuavis, si interdum ea conjungantur quæ sono non differant. locum ex *Eustathio* mox subjiciam. Quidam conjungit ista sic, λέξις καὶ λέξις. si » ut *ε* proferatur, quomodo distinguis? *Plutarchus* dicit, ἐν τῷ περὶ κόλακος καὶ φίλου Ἀρχιλοφίλιας ἔφαμεν εἶναι τοῖς πλείστοις τὴν ταῦτὰ ὁππικῶς ἀσπαζομένῳ ἔδει καὶ ἦδει. Distingue ista, si potes. Atque hîc obiter quæro, quando nihil magis quam distinctionem spectatis, quoties accentus cadit super *ε*, quemadmodum ab » dignoscatur, ut in ἡμέρα, παρθένα, & similibus? Postremo illud mihi responde, quo pacto sic enuncies πένητος & πένητι, ut tyrunculus Græcæ linguæ posterius magis » quam prius esse putet? Ridiculum est profecto ibi distinctiones verborum quærere, ubi linguæ natura non patitur. Quod qui faciunt, non mihi videntur veram alicujus linguæ prononciationem defendere, sed reprehendere potius quam defendunt, quia ipsorum scilicet auribus quædam non arrident. Quis enim nescit multa apud Græcos confundi, non ex necessitate sed ex usu linguæ; neque sono tantum, sed etiam scriptura, ut ἔλεγον imperfecti temporis & ἔλεγον Aoristi β'. ἔκρινον & ἔκρινον. idem fit in dativis pluralibus participiorum & tertiis personis pluralibus verborum τυπλοῦσι verberant & verberantibus. Quodque ad hanc rem imprimis facit, id quod vulgaris lingua Græcorum dicit in participio τυπλέπασαν & τυφάπασαν, Attrice, hoc est eleganter, dicitur hoc modo, τυπλόντων & τυφάντων. Atqui illa à cæteris dictionibus omnibus distinguuntur, hæc cum genitivis participiorum coincidunt. ut omittam infinitum illum numerum & quasi pelagum verborum, quæ solo
accentu

accentu differunt; quem constat fero (heri inquam & nudiustertius) ab arte fuisse excogitatum, & sub triplici figura additum. quo si carerent dictiones Græcæ & fere Latinæ omnes, tu, ut opinor, hac de causa omnes jam Græcas literas **odisses**. Neque vero placet mihi quod quidam nimiam curam ponunt in distinguendis vocabulis ἔξω & ἔξω. unde factum ajunt, spiritum densum poni pro tenui, distinctionis causa. At isti dum confusionem vitant in prima persona, in tertia induunt se necessario in id ipsum quod timebant: nam ἔξει confunditur cum dativo contracto nominis substantivi ἔξις. non ergo ratione aliqua, sed natura accidit horum vocabulorum distinctio in prima persona, quæ eadem natura confunduntur in secunda & tertia singulari cum ἔξις substantivo plurali & ἔξει dativo singulari. In idem vitium curiositatis incidunt, qui ἐκπληγον & ἐκπλαγον sic distinguunt; ut illud ad corpus, hoc ad animum referatur. quod aperte convincitur falsum esse ex *Demosthene*. Quid attinet singulis commemorandis immorari. In contractis, Dii immortales! quot vocabula, qui **casus** confunduntur? τρεῖς tam *duas triremes* significat in duali, quam *unam* in accusativo singulari: λιπὼ & αἰδὼ tam accusativi casus sunt post contractionem, quam nominativi priusquam contrahantur. quodque portenti simile videri debet iis, qui novarum distinctionum novas rationes confingunt, Græci non dubitant universalibus fidem imminuere, & contractiones nunquam prius auditas introducere. ad confundenda vocabula? non tam ut confundant, quam ut linguæ suæ proprietatem sequantur, & ut ipsi putant, majores quasdam delicias inter pronuntiandum. Quare, cum ἀρείους & ἀρείους manifestum discrimen habeant, ipsis magis placet ἀρείς pro utroque casu ponere, pro κρείττους & κρείττους unum κρείττε dicere, & sexcenta istiusmodi. atque hoc vocant Atticum. Ut uno verbo dicam, omnes nominativi & accusativi plurales Contractorum, si contrahantur, nullum

lum discrimen habent. Est ergo, mea quidem sententia, innata quædam huic linguæ, non solum vocabulorum, sed etiam elementorum confusio; quam usu facilius, quam præceptis, circumstantiis potius intuen-
dis, quam cogendis vocalium & diphthongorum sonis, possis dignoscere.

Locus

Locus *Eustathii* in *Homeri* carmen 1° *Iliados*,
 [Τὸν καὶ ὡς ἐδδείσαν μάκαρες θεοὶ, ἔδ' ἔτ' ἔδῃσαν.]
 in quo apertis verbis antiqua pronuntiatio
 confirmatur.

Τὸτο μὲν πάνυ καινότερον· διὸ καὶ σπάνιοι αἱ τοιαῦ-
 ται πανταχῶς παρηχήσεις. ὥς ὅτι τοπλεῖς γὰρ αἱ παρη-
 χήσεις διαφορὰν ἔχουσιν, καὶ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν,
 ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν προφορὰν, οἷον τὸ, εὐπείθει πεί-
 θοντο. τὸ δὲ πάντα ταυτοφώνως εἶναι τὰς παρηχήσεις
 σπάνιον καὶ μεμετρημένον ὡς καὶ τῷ Ποιητῇ· οἷον καὶ τὸ,
 ----- χόλος δὲ μιν ἀγριος ἦρει· Ἥρη δ' ὅτε ἔχαδε σῆ-
 ρος χόλον. τοιῶτόν τε καὶ τὸ πρὸ ὀλίγου ῥηθέν, --- Ἀλλὰ
 πίθεο καὶ ὕμεις, ἐπεὶ πείθεσθαι ἀμεινον. καὶ γὰρ ἐν τῷ πί-
 θεο, μέσος ἀόριστος δεύτερος προσωκτικὸς πλεθυντικὸς,
 καὶ τὸ πείθεσθαι, ἀπαρέμφατον, ἐν διαφοράῳ γραφῇ τ' αὐ-
 τὸν ἦχον ἔχουσι. καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς τὴν τ' Ἥρης κλητικὴν
 διατ' δύο η, ἐν τὴν τ' Ἰριδ' Θ διατ' δύο ι, ἐγγυὲς ἀλ-
 λήλων τίθησι κατὰ τοιαύτῳ παρήχησιν, παντελῶς μὲν
 ἦχῶσαν ταῦτόν, ἀνομοιότητα δὲ ἔχουσαν κατὰ τὴν ἐν-
 νοίαν καὶ κατὰ τὴν γραφὴν. φησὶ γάρ· Ἰρι θεὰ, τίς γάρ
 σε προσέειπε; Ἥρη μὲν προσέειπε. τέτταρτος εἶδος ἐστὶ καὶ τὸ,
 ὅτε ὁφθῇ κενὸς ἐναντίον μου, ἀλλὰ ἄλλον τρόπον και-
 νός. καὶ γὰρ καὶ ἐν ταῦτα κενὸς καὶ καινὸς τὰ αὐτὰ κατὰ τὴν
 ἦχόν εἰσι· πλὴν τὸ μὲν πρῶτον διατ' ε ψιλὸν γράφε-
 ται, τὸ δὲ δεύτερον τ' διατ' διφθόγγου γράφει ἀπηνέγκατο.
 καὶ τὸτο μὲν τοιῶτον παρηχήσεως εἶδος ταυτοφωνίαν ἔχον
 παντελῆ, διαφορὰν δὲ φέρον κατὰ μόνην γραφὴν.

Idem locus Latine redditus ad verbum.

Hoc sane valde novum est: quocirca istiusmodi
 agnominationes ubique raræ sunt. Plerumque enim
 παρηχήσεις

παραχῆσι differentiam habent, non solum significatione, sed etiam prolatione: ut exempli causa, Εὐπείδει πείδοντο. id vero, agnominations prorsus eundem sonum habere, rarum est, & metris accommodatum apud Poëtam, vel moderate usum: quale est hoc, — χόλος δὲ μὴ ἄργιος ἦγει. Ἦεν δὲ &c. ejusmodi quoque est illud, quod paulo ante dictum est, Ἀλλὰ πίδιδε ἢ ὕμεις, ἐπεὶ πείδιδε ἀμείνον. Nam & πίδιδε, medius aoristus secundus imperativi modi pluralis numeri, & πείδιδω, infinitum, in dissimili scriptura eundem sonum habent. Et in iis quæ deinceps sequuntur rectum sed nominativum & Ἦεν per geminum η, & vocativum & Ἰεῖδος per geminum ι, juxta se invicem ponit secundum ejusmodi agnominationem, quæ omnino sonet idem, dissimilitudinem vero habeat & sensu & scriptione. dicit enim Ἰπὶ δεξιᾷ, τίς γὰρ σε παρῆκε; Ἦεν μὲ παρῆκε. Hujus generis est & illud ἐκ ὁρδῆσι κενὸς ἐναντίον μὲ, ἀλλ' ἄλλον τῶπον καλὸς. nam & hic κενὸς & καλὸς sono eadem sunt. Verum primum quidem scribitur per ι, alterum vero per diphthongum scriptiōnem tulit. Atque hoc genus agnominationis tale est: quod eundem prorsus sonum habeat, differentiam vero adferat ex solo scribendi modo.

F I N I S.

